

NGHĨA QUỐC TÂM

A-ZIT NỀ-XIN

Truyện tranh thiếu nhi

VUA BÓNG ĐÁ

NHÀ XUẤT BẢN THỂ DỤC THỂ THAO

THÔNG TIN EBOOK

Tên sách: Vua bóng đá

Tác giả: Azít Nesin

Dịch: Nghĩa Quốc Tâm

Thể loại: Humor

Năm xuất bản: 2004

Tạo và hiệu chỉnh ebook: Hoàng Nghĩa Hạnh

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

MỘT CÂU CHUYỆN THẬT HƠN KHÔNG THỂ NGHĨ RA

Phóng viên: - Thái độ của ông đối với bóng đá ?

Azit Nexin: - Tôi giúp đỡ bóng đá... Thậm chí tôi đã viết một cuốn sách về bóng đá (Trích từ một cuộc phỏng vấn)

Những trái bóng đá đẹp mắt đan đi đan lại trên thảm cỏ xanh của sân vận động. Phía sau hàng rào sân vận động là mặt biển xanh óng ánh, tiếng máy âm ì của những chiếc tàu thủy nghe thật dễ chịu mỗi khi hiệu còi của người huấn luyện viên nổi lên. Từ bên tháp nhảy dù cao cạnh đó có thể đứng xem buổi tập của các cầu thủ ở một phía khung thành. Họ tập đi tập lại mãi một đường bóng phối hợp - một, hai,... mười lần...

Các bạn đừng ngạc nhiên, ở Ôđétxa(1) những người hâm mộ chân chính luôn luôn có mặt tại các buổi tập: thứ nhất là cũng cần để mắt thương xuyên đến người huấn luyện viên, thứ hai là cũng thật thú vị khi tự mình báo tin cho bạn bè và gia đình biết rằng một trung phong nào đó cuối cùng đã có được phong độ thi đấu tốt, còn hậu vệ Imiaréc(2) thì chơi ngày càng hay hơn. Trong lúc giải lao, những người xung quanh tôi ồn ào so sánh hàng tiền đạo của đội "Người Biển Đen" với đội tuyển Braxin, còn tôi ngồi sang một phía và giở cuốn sách "Vua bóng đá" ra đọc. Bỗng có bóng của người nào đó che lên trang sách và một giọng nói mướt như nhung, nghe đến khó chịu, hỏi:

- Thế nào, có gì mới viết về Pêlê đây?

Sau khi nghe trả lời là trong cuốn sách không có một lời nào về Pêlê cả, anh ta lại nói, vẫn với cái giọng mướt như nhung ấy:

- Xin lỗi, nếu không viết về Pêlê, thì ai là vua bóng đá? – Bằng một động tác rất nghệ sĩ anh ta giằng lấy cuốn sách từ tay tôi và giở từng trang hết sức thành thạo, đọc lướt qua rồi thốt lên:

- Đúng là không có gì về bóng đá cả. Chỉ toàn là xã hội thượng lưu. Không biết ở đây viết về cái gì vậy?...

Và anh ta bỏ đi. Anh ta bỏ đi, nhưng câu hỏi vẫn còn đọng lại. Còn tôi thoáng bực mình: "Tôi đọc cuốn tiểu thuyết lần thứ hai, và hình như tất cả mới rõ được. Thế mà một người mới dò lướt qua một lần, đã bảo ngay là

không hiểu gì cả!".

Vậy thì cuốn sách này viết về cái gì? Tôi suy nghĩ và chợt nhớ đến người hàng xóm của tôi, một nhà phê bình nổi tiếng, sau khi đặt cho mình câu hỏi như thế, bao giờ cũng bắt đầu từ việc sắp xếp và phân loại các nhân vật. Ông ta kéo, lôi, xô đẩy họ như bàn ghế, giường tủ vậy, - từ góc này đến góc khác, tới khi nào tìm được chỗ thích hợp cho từng nhân vật mới thôi. Và tôi cũng bắt đầu bằng cái công việc lao động chân tay này.

Tôi xếp gia đình Phephaivevec về một phía gồm: ông chủ gia đình – người cha Khaxíp, bà mẹ Mekhodure (người chủ thật sự của gia đình) và con gái họ - người thiếu nữ xinh đẹp hai mươi chín tuổi Xeevim. Còn ở phía khác là dòng họ phý tộc Saphoran – sau cách mạng đổi sang gọi là Rugixun cho dân chủ hơn – gồm: bà cô Bêrin, một người bảo thủ với các tục lệ cũ và người cháu được bà nuôi nấng - anh chàng Xait ngớ ngẩn, một người thích xác định tọa độ của các đôi bút tất của anh bằng giải tích toán học. Còn sau lưng họ, tôi xếp họ hàng gần xa của cả hai gia đình và trồng một cây đại thụ, trên cành treo đầy quả là những bức chân dung của dòng họ, bắt đầu từ ngài Iuxup Pasa Pegôgôlôp - một người “nhờ trí thông minh bẩm sinh và tính khiêm tốn” (như tác giả viết) đã lên đến quan tỉnh trưởng từ một người thợ đóng giày.

Phephaivevec là một hãng buôn bán quần áo lót phụ nữ. Còn của cải của dòng họ Rugixun cũng có nguồn gốc không lấy gì làm sạch sẽ cho lắm: ngài Iuxup Pasa khiêm tốn không làm phật lòng bất cứ một người nào mang của hồi lộ đến. Đúng như ngài Vaxpaxinan, vị hoàng đế La Mã nhạy bén nhất với mùi vị đã từng xác định: đồng tiền không có mùi vị. Dòng họ quý tộc Rugixun cần có một người nối dõi, thừa kế truyền thống vinh quang và của cải của họ.

Nhưng, như các bạn sẽ thấy, trên cây đại thụ trĩu quả của họ chỉ còn một cành có thể nảy mầm xanh tốt - đó là chàng thanh niên Xait cao ngồng ốm yếu, thông minh và theo như một số người nói, còn ngờ nghệch và ngây dại nữa. Có thể mọi người chưa biết hết về anh chăng? Vì Xait mới từ Pari trở về, nơi anh vừa học xong ngành thiên văn học và chiêm tinh học trực tiếp ở một người pháp sư, một thầy phù thủy Ấn Độ nổi tiếng. Không những thế, Xait còn mang về một chút ít hương vị ngọt ngào của ái tình nữa, chỉ có điều là anh không nói một lời nào về chuyện đó cho người cô biết cả. Nhưng khẩu vị chỉ thật sự tìm đến trong bữa ăn. Và bây giờ, các bạn hiểu chứ, mọi người sẽ dọn cho Xait một chiếc bánh – hôn lễ. Thế là, lợi ích của dòng họ và nguyện vọng của bản thân Xait đã trở nên trùng hợp.

Và điều đó rất quan trọng.

Còn gia đình Phephaievec cũng áp ử ý định lấy chồng cho cô con gái. Họ mong gả được chồng cho người con gái kiều diễm Xêvim. Điều đó cũng dễ hiểu, vì eo lưng của người thiếu nữ “siêu hiện đại” này thường xuyên gây ra nhiều lời đồn đại, ngờ vực trong xã hội thượng lưu, giống như sự yên tĩnh của người Pari bị khuấy động khi có một phụ nữ xinh đẹp ngẫu nhiên nuốt phải một hạt anh đào. Nguyên nhân gián tiếp của là thú vui cao thượng, hay nói đúng hơn, là trò tiêu khiển chính của người thiếu nữ Xêvim – đó là phụng sự thể thao, hay nói đúng hơn là khuyến khích, động viên các vận động viên thể thao.

Cần phải nói thẳng rằng, cô ta đã đạt được những kết quả đáng kinh ngạc: cô ta đã thưởng cho Xuát Nêgritôt, người đầu tiên đưa thuyền về tới đích... Cô ta đã thưởng cho Marat Bôrôp, người đầu tiên bơi 100 mét về tới đích (thật ra người đầu tiên về tới đích là một vận động viên bơi lội khác, nhưng anh ta không dám ngoi lên mặt nước, vì Xêvim... Nhưng thôi, các bạn hãy tự đọc về điều đó). Nhưng môn bơi thuyền chỉ phù hợp với một số ít người hâm mộ. Mà Xêvim thì mơ ước về một lĩnh vực thể thao rộng lớn. Và cô đã cống hiến “không còn dư” – như trong các sách giáo khoa về số học vẫn viết – toàn bộ cuộc đời cho bong đá – môn thể thao yêu thích của hàng triệu người. Chính vì thế cô đã dành toàn bộ nhiệt tình của một tâm hồn trong trắng để động viên khuyến khích Akhomet Xtena, người trung vệ nổi tiếng của câu lạc bộ B.L (“Bụi lóc”), “xương sống” của đội tuyển quốc gia và thần tượng của cả nước. Nhưng bong đá là một môn thể thao tập thể - như Đại Bách khoa toàn thư của nước Anh đã viết – nên Xêvim đã động viên khuyến khích toàn thể đội bong, kể cả cầu thủ dự bị.

Nếu Xêvim có huy hiệu của riêng cô, thì trên đó chắc chắn sẽ là câu phương ngôn: “Động viên và Quyền lực”. Nhưng để có quyền lực, cần phải có lãnh thổ riêng và có ít nhất một thần dân, hay nói cách khác là phải có chồng và nhà của mình. Khi đó sẽ chấm dứt sự kèm cặp đến chán ngấy của cha mẹ và sẽ được hoàn toàn tự do để động viên khuyến khích! Các bạn sẽ hỏi: thế còn người chồng? Có thể nói ngay rằng, trong trường hợp này người chồng chỉ là một khái niệm về mặt pháp lý. Trong gia đình Phephaievec, người phụ nữ bao giờ cũng nắm quyền lực trong tay mình. Thế là nguyện vọng của Xêvim cũng trùng hợp với mong muốn của gia đình.

Và tất nhiên là thánh Ala sẽ lập tức chiều theo lời cầu nguyện của hai dòng họ đáng kính này. Thánh Ala chiều theo và giao cho tác giả, nhà văn Azit Nexin, phải cho Xait và Xêvim gặp nhau. Thời gian chỉ đủ để họ gặp nhau

trên đường phố và tiệm cà phê, rồi từ đó đi đến rạp chiếu bóng. Và đến đó tưởng chừng như câu chuyện được cởi nút. Chúng ta chờ đợi một câu chuyện về cuộc sống gia đình, về một anh chàng Xait “bị phạt đền” (3) nào đấy. Hãy tha lỗi cho tôi cách nói độc địa cũ kỹ này, nhưng cuốn tiểu thuyết xuất bản lần đầu tiên năm 1957 có tên là “Vua Bộ Tài chính Xait Ophoxaidơ”(4). Nhưng ở đây cốt chuyện – đang lăn đều trên đường ray – bỗng nhiên đột ngột chuyển hướng. Không biết ai, chứ riêng tác giả của chúng ta – một người có hẳn một lý thuyết hoàn chỉnh về đường ray và chỗ ngoặt – thì biết rất rõ về điều đó: bây giờ cốt truyện sẽ phát triển theo hướng hài hước.

Và đúng như vậy, ngay lập tức tình cảm dịu dàng của Xiat gặp phải không biết bao nhiêu trở ngại. Anh phải làm không thiếu một việc gì: mua và sửa sang nhà cửa, tặng người vợ chưa cưới hoa, đồ trang sức quý giá, ô tô. Nhưng nhà vẫn chưa sửa sang xong và chưa cho các màu sắc như bà mẹ của gia đình Phephaievec mong muốn để xứng đáng với con gái bà... Thậm chí tôi không biết tác giả sẽ xoay xử như thế nào, trong một cuốn sách nghiêm chỉnh? Còn ở đây, lạy thánh Ala, đường ray đã quay về hướng khác và Azit Nexin thực hiện được điều kỳ diệu một cách đơn giản. Một điều kỳ diệu bình thường nhất. Thật ra thì đầu tiên tình yêu đã giúp đỡ cho tác giả. Còn sau đó ông không cần một sự giúp đỡ bên ngoài nào nữa” Còn sau đó ông không cần một sự giúp đỡ bên ngoài nào nữa.

Đó là thứ tình yêu làm cho Xait cảm thấy, hình như chỉ có con đường đi qua sân bóng đá là có thể giúp anh đến được với trái tim của người vợ chưa cưới, và anh đã lập tức thề - theo cách nhìn của những ý nghĩ lành mạnh thì đó là một lời thề thiếu thận trọng và thậm chí còn là điên rồ - sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá, và không những thế mà còn là một cầu thủ nổi tiếng. Và - chắc các bạn sẽ cười - anh đã trở thành như thế đấy! Anh là một người, như tác giả viết. "Bị cận thị đến âm mười lăm đi ộp...". Vâng Azit Nexin đã buộc phải vắt óc suy nghĩ, tìm con đường nào nhanh nhất để chữa khỏi cho Xait - con đường lý liệu pháp - chúng ta đừng sợ từ này - hay là liệu pháp tâm lý? Ông chọn cả hai cùng một lúc. Chính Akhomet Xtena đã dạy khoa học bóng đá cho Xait. Sau đó đến lượt một huấn luyện viên người Anh thay anh ta.

Nhưng việc luyện tập (ngay cả đến toát mồ hôi) vẫn chưa phải là tất cả. Và tác giả đã cho nhân vật chính của ông ngã xuống giếng dầu va vào đó, sau đó lại bị giày của người huấn luyện viên Anh đạp vào, rồi đến chuôi súng lục của một viên cảnh sát đập phải. Đồng thời ông giao Xait cho bác sĩ Hêphic chăm sóc với toàn bộ sức mạnh của nền y học, và những cố gắng nhẹ nhàng của “cô gái Tây Ban Nha” Aixen – một thiếu nữ ham mê tình dục, nhưng lại có khả năng xác định những tài năng bóng đá. Nhưng, than ôi, ngay cả

những điều kỳ diệu – cũng như tất cả mọi điều trên thế giới này – đều có mặt trái của nó! Tài nghệ và vinh quang của người kế thừa dòng họ ngày càng sa sút, nghèo nàn đi; những ngày thắng lợi huy hoàng của Xait trùng với dịp bị hoàn toàn phá sản.

Tòa biệt thự của dòng họ - biểu tượng của vinh quang quá khứ - bị hóa giá. Còn bản thân Xait, khi đã lên đến đỉnh cao của bóng đá, anh bỗng hiểu rằng, đó chỉ là những điều hư danh giả tạo. Sau trận đấu quyết định, khi Xait, mặc dù bị thương, đã mang lại danh hiệu vô địch cho câu lạc bộ của anh, đám đông những người hâm mộ cuồng nhiệt đã công kênh anh lên tay. Những kẻ cuồng tín đã giằng xé chiếc quần và manh áo thi đấu của anh thành từng mảnh để làm kỷ niệm, còn những ai không được một mảnh nào thì với tay giật chiếc băng dầm máu trên đầu anh. Không khí vui nhộn rồi cũng hết! Chỉ còn lại Akhomet bị thương nặng được Xait đưa đến bệnh viện. Còn “Ngôi sao bóng đá” Xait Ôphoxaidơ thì lang thang đến tận sáng trên các đường phố không một bóng người và sẵn sàng thổ lộ nỗi lòng mình, với bất kỳ người nào anh gặp đầu tiên: “Ngài có biết không, - anh sẽ nói với người anh gặp – hình như tôi đã mắc phải sai lầm. Có lẽ tôi đã đi không đúng hướng... Cần phải làm lại từ đầu tất cả.

Tôi chỉ không biết bắt đầu từ đâu?... Nào? Biết chơi gì bây giờ...” Xait không biết anh sẽ chơi gì. Nhưng khi biết rõ, anh sẽ không chơi gì. Anh sẽ không chơi bóng đá nữa. Tại sao? – Các bạn sẽ hỏi. Là bởi vì rằng...

Nhưng thôi, đừng vội. Chúng ta hãy nghe theo các nhà kinh điển, họ nói rằng: “Nghệ thuật kể chuyện là phải làm sao dấu được thánh giả tất cả những gì họ muốn biết cho đến khi người kể còn chưa trình bày hết được những quan điểm thâm kín của mình về tất cả các vấn đề không liên quan gì đến câu chuyện cả”(5).

Vậy trước hết, chúng ta hãy nói về loại văn hài hước, châm biếm này đã. Theo quan điểm của tôi, một cuốn sách hài hước – đó không chỉ là kết quả tưởng tượng của tác giả, mà là sự kết hợp (không phải bao giờ cũng giống như thật) những chi tiết lộ bịch nhưng hoàn toàn có thật, lấy trực tiếp từ cái gọi là thực tế hiện thực. Vấn đề chỉ là ở chỗ, tác giả sẽ kết hợp chúng lại với nhau như thế nào. Chúng ta chỉ cần lấy cuốn tiểu thuyết “Vua bóng đá” của Azit Nexin cũng đủ để minh họa... Nhưng thôi, đầu tiên hãy trình bày những quan điểm thâm kín của tác giả đã. Còn sau đó tôi sẽ trả lời câu hỏi của các bạn: “Tại sao Xait không muốn chơi bóng đá nữa?”.

Tôi hy vọng các bạn cũng có cùng quan điểm với tôi là: tiền thân của bóng

đá, hay nói đúng hơn (chúng ta sẽ giết hai con thỏ liền một lúc!) là của cả môn bóng đá lẫn môn bóng bầu dục – là một trò chơi cao thượng harpastum của những người lính La Mã, giải trí vào những thời gian nghỉ trong cuộc chinh phục thế giới. Họ đã tiến hành thi đấu ở cả nước Anh. Thật ra, chúng ta không còn giữ được biên bản trọng tài và các bản tường thuật về các trận thi đấu này. Nhưng dù sao đi nữa thì người Anh cũng đã kịp ham thích trò chơi mới này, và dần dần sự ham thích trở nên phổ biến ở khắp mọi nơi. Nhiều nhà vua Anh rất thích môn bóng đá, và ngay cả vua Henri VIII lấy vợ tới sáu lần, cũng như nữ hoàng Êlidabét I không có một đời chồng nào, đều đã từng nhắc tới môn thể thao cao thượng này trong các sắc lệnh của họ.

Hiện nay đã có tới 150 nước thành viên tham gia liên đoàn bóng đá quốc tế (FIFA), và trên thế giới này chẳng còn mấy ông vua nữa, nhưng trong số họ vẫn có những người hâm mộ bóng đá. Chẳng hạn như nhà vua Tây Ban Nha Hoan Caclôt cổ vũ cho đội câu lạc bộ “Atlétikô” của thành phố Madrid. Đúng là vua cũng có năm bảy loại vua. Có người thì say mê bóng đá, có người lại từ bỏ bóng đá. Đây, ví dụ như Xait... Tôi nghĩ rằng ở đây bản chất của vấn đề là ở chỗ: đó là bóng đá gì và nó như thế nào?

Chúng ta hãy giở lại cuốn tiểu thuyết của Azit Nexin. Tôi mời các bạn đến tòa soạn của một tờ báo được kính trọng ở Xtămbun. Chúng ta đến thật đúng lúc: ngài thủ tướng cũng vừa mới đến đây. Các bạn có thấy không, ngài đang bắt tay nhà bình luận viên thể thao Êrôn Ackan và nói bằng một giọng thật là trang trọng: “Tôi xin chúc mừng ngài, ngài là một nhà phóng viên vĩ đại, ngài đã giúp đỡ một cách vô giá cho đất nước và chính phủ!”. Và xem kia – đây! Ngài thủ tướng ôm và hôn Êrôn Ackan... Các bạn không hiểu gì cả phải không? Không sao, chúng ta hãy chờ đợi thêm một chút, khi ngài thủ tướng nói riêng với người chủ tờ báo: “Đúng là thánh Ala đã giúp cho Ackan! Anh ta đã tung ra cho chúng ta anh chàng Akhomet thật là kịp thời!”...

Chà, các bạn lại vẫn không hiểu. Nhưng thôi được, đến lúc này chúng ta sẽ bí mật đi đến tòa biệt thự của dòng họ Rugixun và nghe trộm vậy (thật là không tốt, nhưng biết làm thế nào được?!) xem chính anh chàng Ackan kể cho Xait nghe về sự ồn ào náo nhiệt xung quanh bài báo của anh ta: “Akhomet cần phải chơi ở vị trí nào?!”. Các bạn đã nghe rõ chưa: vấn đề này được đưa từ trang cuối lên trang nhất của các báo đấy. Hàng đồng thư từ được gửi đến tràn ngập tòa soạn. Ngay cả phái đẹp cũng tham gia vào cuộc tranh luận. Còn chính phủ đúng vào thời gian đó đang phải trải qua một cuộc khủng hoảng thường kỳ. Và cuộc tranh luận về Akhomet đã đánh lạc hướng quần chúng khỏi những vấn đề “nhỏ nhặt” như nạn đói và nạn thất nghiệp.

Thế nào, bây giờ tôi hy vọng là các bạn đã rõ tất cả rồi chứ?...

Lạy thánh Ala, bây giờ thì không cần phải giải thích tại sao trước trận đấu quyết định giữa đội B.L với đội L.B.T (“Luôn bị thiếu thốn”) – đối thủ muôn thuở của đội B.L – cả nước lại ồn ào náo động đến thế, còn ngài bộ trưởng bộ thể thao thì tuyên bố với các phóng viên rằng: “ông hết sức hài lòng vì nhân dân Thổ Nhĩ Kỳ đã quên mình như vậy cho sự nghiệp thể thao”.

Kết thúc cuộc họp báo ngài còn nhắc lại rằng, chỉ trong một cơ thể khỏe mới có được một tinh thần khỏe và thông báo về việc sắp xây dựng thêm hai sân vận động một trăm ngàn chỗ ngồi nữa ở thủ đô Xtămbun. Những người nhiệt tâm thật không thiếu. Ngay lập tức các phóng viên hoạt bát liền yêu cầu xây dựng không phải hai, mà là hai mươi sân vận động một trăm ngàn chỗ ngồi. Như thế vẫn ít, họ còn đề xuất một đề án vĩ đại là “sân vận động hóa” thủ đô Xtămbun: cần phải xây quanh thành phố một vành đai khán đài, đủ chỗ chưa không chỉ toàn dân của thành phố, mà khi cần thiết còn đủ chỗ cho toàn thể nhân dân cả nước. Chỉ bằng cách đó là có thể thỏa mãn được ngay lập tức nhu cầu quan trọng nhất của nhân dân trong việc xem bóng đá.

Thật là nhảm nhí! – Chắc các bạn sẽ nói vậy. Xin đừng vội, vấn đề “sân vận động hóa” tồn tại thật đấy các bạn ạ. Đúng là không phải ở Thổ Nhĩ Kỳ, mà là ở Braxin. Các bạn hãy tự xét xem: chỉ trong ba năm ở nước này đã xây dựng ba mươi sân vận động lớn, đủ chỗ cho bốn triệu rưỡi người xem (trong đó có sân vận động lớn nhất thế giới: “Marakana” với hai trăm ngàn chỗ ngồi). Braxin là nước có 100 triệu người, nhưng chỉ có sáu phần nghìn số dân – tức là 600 nghìn người – chơi thể thao. Như vậy, cứ 150 vận động viên là có một sân vận động. Nhưng đó chỉ là thuần túy về mặt số học. Cần phải nói thêm rằng, đại đa số sân vận động chỉ dành riêng cho bóng đá. Ở Braxin, cũng như ở một số nước có sự sùng bái bóng đá, các sân vận động đã trở thành các thánh đường. Tuy vậy, ở đó mọi người không chỉ sùng bái bóng đá mà sùng bái cả bạo lực, thú tính và đồng tiền. Vì thế, sau ba năm, những công ty xây dựng các sân vận động đã thu được vừa tròn ba tỷ Krudây rô lợi nhuận. Bóng đá trở thành một lĩnh vực kinh doanh làm giàu, không chỉ cho các công ty tư nhân, mà còn cho cả chính phủ nữa. Việc mở Xô số bóng đá “Lôtêka” ở Braxin trong năm năm đã mang lại cho chính phủ gần chín tỷ Krudây rô lợi tức. Mỗi một người hâm mộ bóng đá trong một năm đã mang lại cho Xô số “Lôtêka” bốn nghìn phần trăm lợi tức. Tốt đấy chứ, phải không các bạn? Còn số tiền chi cho nhu cầu của bản thân bóng đá chỉ có một phần trăm lợi tức mà nó mang lại. Vậy thì xin hỏi rằng, số tiền còn lại đi đâu?...

Nhưng bóng đá còn là quảng cáo nữa. Như mọi người đều biết, quảng cáo là

động lực của sự buôn bán. Không phải ngẫu nhiên mà công ty điện tử “Philip” nổi tiếng của Hà Lan lại có câu lạc bộ bóng đá “Êiđokhôven” hay hai anh em Angiêli triệu phú người Ý lại “đỡ đầu” cho đội bóng “Juventut”. Tháng Giêng 1977 FIFA đã ký một bản hợp đồng cho phép được tổ chức quảng cáo ở cuộc thi chung kết giải vô địch thế giới Acentina (năm 1978) và các công ty quảng cáo đã bỏ ra hai triệu đôla vào hợp đồng này. Chắc chắn là họ sẽ thu được nhiều lợi nhuận! Cùng ngày hôm đó đã ký cả hợp đồng các trận đấu chung kết của giải vô địch. Để được phép làm việc này, các hãng truyền hình đã phải trả mười triệu đôla.

Chắc các bạn sẽ trách tôi là đã lôi các bạn đi khỏi Thổ Nhĩ Kỳ; khỏi nơi mà Azit Nexin đang viết? Nhưng một tác phẩm châm biếm và hài hước thực sự là vạn năng kia mà. Giá trị tài năng của Azit Nexin chính là ở đó. Ông đã nhận xét thấy và mô tả lên được những hoàn cảnh và tính cách thật điển hình. Và nếu nhớ lại, cuốn tiểu thuyết được xuất bản lần đầu tiên vào năm 1957, mới thấy ông đã biểu lộ một tài năng tiên đoán thật là xuất chúng. Chúng ta hãy giở lại cuốn sách “Vua bóng đá” một lần nữa: phần “trận đấu thể kỷ”. Các bạn có nghe thấy không, người ta đang tuyên bố trên đài phát thanh rằng: “họ sẽ sử dụng những biện pháp cứng rắn và cương quyết nhất để chống lại nạn đầu cơ vé”... Nhưng cái gì thế nhỉ? Vé còn chưa có ở quầy bán, mà bọn phe phẩy đã bán chúng ở khắp nơi với giá không rẻ hơn hai trăm lia. Người ta nói rằng, cảnh sát buộc phải giữ lại toàn bộ số vé trận B.L – L.B.T vừa in xong tại xưởng ấn loát... Đó là trong truyện, còn bây giờ - sau chín năm và mười bảy năm kể từ khi cuốn sách của Azit Nexin ra đời – chúng ta biết rằng cảnh sát Anh và Tây Đức cũng buộc phải sử dụng những biện pháp tương tự với các trận chung kết giải bóng đá vô địch thế giới ở các nước này...

Cần chính thức thông qua FIFA để phổ biến chỉ một trang của cuốn tiểu thuyết thôi thành quy định cho các trọng tài. Bởi vì nếu ngài Bênêđetti - trọng tài trận đấu giữa đội bóng của thành phố Katangarô nước Ý và đội bóng "Palecmô" của đảo Xixin - biết được rằng, để khỏi thiệt mạng, người trọng tài cần phải nổi hiệu còi kết thúc năm phút trước khi hết giờ thi đấu. rồi hai lần chạy vòng quanh sân vận động và chui ra cửa phụ. thì ông đã không phải đứng giữa hàng rào cảnh sát, canh giữ suốt ba tiếng đồng hồ liền, vì cảnh sát phải dựng cả chướng ngại vật. để chống lại những người hâm mộ đang nổi giận và thề giết chết trọng tài thay cho quả phạt đền mà ông không chịu quyết định. Sau khi đám đã bị xua đi bằng hơi cay chảy nước mắt, mới thấy rằng số người bị thương là 16:1 nghiêng về những người hâm mộ. Và với mười sáu năm, kể từ khi “Vua bóng đá” ra đời, ngài Bênêđetti thừa đủ thời gian để học tiếng Thổ Nhĩ Kỳ và đọc cuốn tiểu thuyết bằng nguyên bản!

Hãy lấy ví dụ những cuộc ầu đả trên sân bãi... Tác giả đã mô tả trận chung kết giữa hai đội B.L – L.B.T một cách cô đọng, súc tích và chính xác như một cuốn sách giáo khoa về lịch sử quân sự: “Cảnh sát chạy vào sân. Người ta khiên trên cồng một cầu thủ trẻ ra khỏi bãi. Thì ra, các cầu thủ đội B.L đã đánh ngã chính trung vệ của mình, không hiểu do lộn xộn hay vì quá hung hăng mà họ lại nhầm lẫn như vậy. Các nạn nhân mới lại ngã xuống trong cuộc ầu đả quyết liệt và phải rời khỏi bãi mỗi lúc một nhiều: cuối cùng cả hai đội chỉ còn lại tất cả có mười bảy cầu thủ”. Các bạn sẽ nói rằng, đó chẳng qua chỉ là sự phóng đại, một thủ phạm thích hợp và cần thiết của thể loại văn hài hước. Không phải thế đâu!

Tôi xin mời các bạn hãy đọc bài tổng kết về trận đấu giữa hai đội tuyển Indônêxia và Thái Lan. Cả hai đội đã đấm đá nhau trên khắp sân bãi suốt mười phút liền, và có cả năm mươi cảnh sát cũng tham gia vào cuộc ầu đả. Sau đó trận đấu được tiếp tục và kết thúc với tỉ số hòa 1:1. Điều đó vừa xảy ra vào năm 1976. Còn các quy tắc do “giáo sư bóng đá” Akhomet Xtena dạy cho Xait tưởng chừng như hoàn toàn bịa đặt một trăm phần trăm. Quy tắc chính nhất là: “Nếu cầu thủ của đội bạn đang dẫn bóng chạy, và việc cướp bóng không thể nào thực hiện được, thì phải đá vào gót cầu thủ đó...”. Đúng là bịa đặt phải không? Nhưng thôi, chúng ta hãy nghe người cầu thủ Hà Lan nổi tiếng Iôhan Kruip nói đã: “Ở khắp mọi nơi trên thế giới đều có các cầu thủ mà công việc và nhiệm vụ duy nhất của họ là săn đuổi các tiền đạo nổi tiếng”. Cần phải nói thêm rằng, kết luận này dựa trên “Kinh nghiệm xương máu” của chính bản thân Kruip.

Tôi xin hoàn toàn cam đoan với các bạn rằng, đến ngay cả “cái bóng” của đội B.L – người đứng đầu câu lạc bộ, Điuđđa Bôntun, cùng với sự giả dối và đam mê tiền bạc của ông ta – cũng rất thực. Trong lịch sử bóng đá đã từng có nhiều thủ đoạn, mảnh khóe sạch sẽ hơn những gì ông ta đã làm ở các cuộc họp của câu lạc bộ B.L. Các bạn đừng ngạc nhiên nếu như chúng làm các bạn nhớ đến những cuộc họp khác. Khi đọc cuốn tiểu thuyết này, tôi cũng có những ý nghĩ tương tự như vậy. Tất cả các bài diễn văn, những lá cờ, các bức điện mừng, các phái đối lập tự tạo ra và các mảnh khóe thủ đoạn điều khiển cuộc họp kiểu này như đã từng gặp ở đâu đó...

Một tác phẩm hài hước bao giờ cũng bao hàm nhiều ý nghĩa và nhiều mặt như chính bản thân cuộc sống. Trong cuốn tiểu thuyết của Azit Nexin các mặt khác nhau của cuộc sống đã được cô đúc lại thành một khối bằng thể văn hài hước. Đọc “Vua bóng đá” chúng ta hiểu rằng, những diễn giả kiểu như ngài Bôntum có mặt không phải chỉ ở các câu lạc bộ bóng đá. Và không chỉ trong lĩnh vực thể thao mới có những phóng viên “khách quan” kiểu như

Êrôn Akan, chuyên dựng nên các thần tượng cho đám đông quần chúng. Các thành viên của chính phủ bỏ tiền ra để “xã hội hóa” các sân vận động lớn. Và không chỉ trong một dòng họ Bugixun mới có những kẻ ngồi viết hồi ký một cách bịa đặt...

Vậy thì phải chăng anh bạn hâm mộ bóng đá trên sân vận động Ôdetxa đã nói đúng? Không, dù sao đi nữa thì cuốn sách của Azit Nexin vẫn là một cuốn sách về bóng đá. Chỉ có cái, đối với ông bóng đá đã trở thành thấu kính, cho phép nhìn rõ những điều xấu xa của xã hội. Và hoàn toàn công bằng, khi chính tuần báo “Bóng đá – Khúc côn cầu”(6) đã đưa tin sớm hơn tất cả về việc xuất bản cuốn “Vua bóng đá” bằng tiếng Nga lần đầu tiên vào mùa hè năm 1973.

Cũng không nên quên chi tiết sau đây: Azit Nexin là người phương nam và viết về những người phương nam, về tính khí cuồng nhiệt của người phương nam và về bóng đá phương nam (tôi xin nhấn mạnh hai từ “Phương nam”). Còn ở nơi nào đó, những người phương bắc với dòng máu “lạnh” trong mình đã trở nên thờ ơ với bóng đá, ở đó phải khẩn khoản mời những người đàn ông (tôi xin nhấn mạnh hai từ “đàn ông”) đến sân vận động sau khi hứa sẽ đưa cả cho vợ hoặc bạn gái của họ những tấm vé không mất tiền. Ở phương nam thì điều này là không tưởng tượng nổi! Ở đó ánh nắng mặt trời sôi sục trong mạch máu của con người, và những người đàn ông chân chính tận công vào các bức tường sân vận động, như ngày xưa cha ông họ đã dũng cảm tận công thành lũy của pháo đài. Sự sùng bái bóng đá là một sức mạnh thần bí, giống như sự tôn thờ các vị thần thánh cổ xưa. Và cũng như ngày xưa con người tôn thờ các vị thần thánh của mình hơn tất cả, ngày nay mười một con người “bất tử” đi ra vũ đài xanh rộng lớn được sùng bái và ca ngợi hơn tất cả, mặc dù không phải khi nào họ cũng rời khỏi vũ đài là người chiến thắng. Ở phương nam, ở vương quốc của mặt trời nóng bỏng, vinh quang và danh dự của các thành phố, và thậm chí cả uy tín của các quốc gia, gắn liền với bóng đá. Chính ở vùng đó, không xa xích đạo bao nhiêu, hai chính phủ của hai đất nước đáng kính (tôi muốn nói đến Xanvado và Ôndurat) đã cắt đứt quan hệ ngoại giao và bắt đầu một cuộc chiến tranh chỉ vì thắng bại trong bóng đá. Thậm chí cả không quân cũng được đưa vào tham chiến, mặc dù là không lâu...

Azit Nexin đã viết một cuốn sách tiểu thuyết hài hước – châm biếm thật sự. Và một tác phẩm hài hước sắc sảo – quy luật của nghệ thuật là như vậy – bao giờ cũng chĩa mũi nhọn chống lại những thói xấu của con người, chống lại những điều xấu xa của xã hội. Không phải ngẫu nhiên mà ông so sánh công việc của nhà phẫu thuật cắt bỏ khối u ác tính khỏi tâm hồn con người. Và khi

ông viết về bóng đá – về bản thân môn thể thao này và về chức năng xã hội của nó – ông coi ngòi bút của mình là con dao mổ sắc nhọn và cố gắng cắt bỏ vứt đi những khối u thời rữa kinh tởm, làm tàn tật tâm hồn những ai chơi và hâm mộ thể thao ở phần thế giới, nơi tất cả phải tôn thờ bạo lực, lừa dối và lợi nhuận! Và trông về bề ngoài ngược đời của nó, câu nói của Azit Nexin “Tôi giúp đỡ bóng đá” chứa đựng một ý nghĩa nghiêm túc và to lớn.

Bóng đá chân chính là môn thể thao dũng cảm và đẹp mắt, hấp dẫn lôi cuốn và đầy rung động, nó chứng tỏ - ở mức độ cao nhất – khả năng tinh thần, thể chất và trí tuệ của con người (đến hôm nay không còn ai tranh cãi về điều này nữa). Chính vì thế Bóng Đá – Viết bằng chữ hoa – đã lôi cuốn trái tim và khối óc của hàng triệu con người. Nhưng nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết của Azit Nexin thấy ghê tởm những mặt xấu xa của nền thể thao gắn liền với lừa dối và hạ thấp phẩm giá con người, một nền thể thao bị những kẻ giàu có lũng đoạn, đi ngược lại với khát vọng của đông đảo quần chúng. Anh muốn có một công việc chân chính. Và vì thế, vua bóng đá, vừa mới ngồi vào ngai vàng, đã từ giã nó để chọn một lĩnh vực khác. Biết làm sao được, chúng ta chỉ còn biết reo lên, như ngày xưa mọi người vẫn làm như vậy:

“Vua đã thoái vị! Vua muôn năm!...”

MARIAN TÔKATRIÔP

- (1) Ôđétxa là một thành phố nằm trên bờ biển Hắc Hải của Liên Xô (N.D)
- (2) Imiaréc là hậu vệ của đội “Người Biển Đen” – một đội bóng ngoại hạng ở Liên Xô (N.D)
- (3) Một cách nói tương đương với nghĩa “bị cấm sừng”
- (4) Ôphoxaidơ có nghĩa là phạt tiền, chính vì thế ở đây ta dùng cách nói trên.
- (5) O.Henri. Tuyển tập, tập I, Mátxcova, Nhà xuất bản Văn học quốc gia, 1954, tr58,59.
- (6) Tuần báo về bóng đá và khúc côn cầu ở Liên Xô

GIA ĐÌNH QUÝ TỘC PHEPHAIEVEC

Bất kì ai yêu thích thể thao chứ không chỉ riêng những người hâm mộ bóng đá. Đều biết Xêvim Phephaievec. (Những kẻ độc mồm độc miệng thì tặng cho cô ta cái tên lóng Griphôn – lạ thánh Ala, sao con người lại hay ghen ghét và không công bằng đến vậy!). Nhưng nếu bạn không chỉ hâm mộ thể thao, mà còn là người thuộc tầng lớp thượng lưu, thì tất nhiên là luôn biết Xêvim và tất cả mọi người của gia đình Phephaievec.

Bạn chắc còn chưa quên cuộc đua thuyền buồm năm ngoái. Xêvim đã làm cho tất cả - cả khán giả lẫn vận động viên - đến mất trí khi cô ta đột nhiên tuyên bố:

- Tôi sẽ tặng một granpri(2) cho người chiến thắng.

Ngày hôm sau người ta đã viết về "granpri" đó không những chỉ trên các bài phóng sự thể thao, mà cả ở phần tin tức về xã hội thượng lưu.

Đúng như mọi người chờ đợi, trong cuộc đua đó, Xuát Nêgritôt đã chiến thắng.

- Nào, - anh ta suồng sã nói với Xêvim - "granpri" của cô đâu...

Những kẻ hâm mộ khắp trên bờ sẵn sàng đánh cược rằng, phần thưởng cho Xuát nhất định là chiếc hôn của người đẹp Xêvim.

Trí tưởng tượng nghèo nàn của họ đã không vượt qua khỏi được sự suy đoán tầm thường trong những trường hợp tương tự. Thế nhưng người thiếu nữ đã có những dự kiến của mình về việc này. Cô ta thoải mái mở cúc áo và bằng một động tác dứt khoát, cởi phất chiếc coóc-xê đỏ đang mặc và trang trọng như trình quốc thư trao nó cho kẻ chiến thắng còn đang chết lặng người. Nhưng anh ta cũng chỉ mất một giây chậm trễ rồi ôm thốc lấy cô gái và nhảy xuống thuyền ngay lúc ấy. Công chúng đáng kính còn chưa kịp hoàn hồn thì trên đỉnh cột buồm "granpri" đỏ thắm đã ngạo ngễ tung bay phấp phới và con thuyền căng buồm lao vun vút ra khơi xa ngoài vùng biển Mramo, xa dần những cặp mắt tò mò. Đám công chúng mê mải theo con thuyền đang ra xa mang theo "granpri" như con bướm hồng bay chập chờn trên nền xanh biển cả.

Ngày hôm sau, cũng vẫn những kẻ độc mồm độc miệng đã ngồi lê mách lẻo khắp nơi. Trò tình nghịch vô tội của Xêvim, như cục tuyết trắng được tô vẽ

thêm nhiều chi tiết giật gân, đã đến tai ngài Khaxip Phephaievec, cha của Xêvim, người đứng đầu một dòng họ cao quý, người có tiếng tăm lừng lẫy và rất được quý trọng trong xã hội thượng lưu.

Tính đố kị bao giờ cũng làm cho người hào phóng trong việc tô vẽ thêm những chi tiết thật hấp dẫn. Và không ai có thể từ con ruồi biến thành con voi tốt hơn những người được chứng kiến. Những người mắt thấy tai nghe ra sức cam đoan với Khaxip Phephaievec rằng chính mắt họ đã nhìn thấy trên cột buồm thuyền của Nêgritôt phấp phới bay... không phải coóc-xê con gái yêu của ông ta mà là loại đồ lót ai cũng có, không tiện nói ra được...

Cha của Xêvim, vốn là độ lượng đối với các hành vi của con gái, lần này cũng không kiểm chế được và ông đã nổi cơn thịnh nộ:

- Thật là nhục nhã. Sao nó lại dám thế!... Còn danh dự của gia đình nữa chứ. Đồ quỷ tha ma bắt.

Và ngài Khaxip lần đầu tiên thấy cần phải nghiêm khắc cảnh cáo cô con gái nhẹ dạ đã không quý trọng danh dự của người thiếu nữ và thể diện của gia đình. Nhưng, như thường xảy ra trong các gia đình của chúng ta, bà mẹ lập tức can thiệp vào cuộc xung đột.

- Có rủi mới có may ông ạ, - bà Mekhodure nói một cách đầy tính toán. - Dù sao thì việc làm của con gái cũng là tốt và mang lại ích lợi cho công ty buôn bán đồ lót phụ nữ của dòng họ Phephaievec chúng ta. Đây cũng là một phát minh thật sự cho việc quảng cáo!

"Granpri" của Xêvim và cả cái thứ đồ lót mà mọi người không nói lên được, là mặt hàng mốt nhất của công ty nhập từ Mỹ về.

- Có lẽ mẹ nó nói phải, - người chủ gia đình nhượng bộ, - kiểu quảng cáo nào cũng có lợi cả.

Tuy vậy, để đề phòng, ngài quyết định sẽ tìm hiểu về anh chàng Xuát Nêgritôt.

Còn người chiến thắng cuộc đua Xuát Nêgritôt là một người thật may mắn. Anh còn trẻ, mới bốn mươi tuổi, thân hình vạm vỡ, tràn đầy sinh lực, có cặp mắt xanh và mái tóc đen rậm. Anh bao giờ cũng là đối tượng của những tiếng thở dài hết sức lộ liễu từ phía các bà đủ mọi lứa tuổi - từ mười bảy cho tới năm mươi bảy. Đó là một sự ham thích phổ biến khó giải thích nổi, nhưng rất ít người phụ nữ tránh được.

Quanh năm người đàn ông đẹp trai này đua tài trên con thuyền của mình. Nước da của anh lúc nào cũng bóng lên vì nắng gió biển cả. Vì thế mà mọi người mới gọi anh là "Nêgritôt" (3). Nhưng thật là lạ, sự ham thích của phụ nữ đối với anh bao giờ cũng kéo dài không lâu, từ sự đam mê được chuyển thành sự thất vọng, thậm chí có khi thành cả sự khinh bỉ và căm thù. Vì sao vậy? Thật ra thì tất cả chỉ là do cái mũi của anh ta, một trong những cái mũi to nhất ở trong nước.

Chỉ có tủ kính trưng bày là không phù hợp với những gì có trong cửa hàng. Còn các bà thì ngây thơ tự lừa dối mình khi nghĩ rằng sức mạnh của Xuát tỷ lệ thuận với kích thước mũi của anh ta. Chính Xêvim Griphôn cũng trở thành nạn nhân của sự nhầm lẫn này. Ôi! Cô ta đã bị cái mũi đầy hứa hẹn của Xuát mê hoặc đến thế nào! Và sự thất vọng mới lớn làm sao khi chỉ còn một mình có với Nêgritôt. Không biết có phải thế không mà cô ta đã búng mũi Xuát trước đám đông và đồng đánh nói:

- Anh là thằng lừa dối, không hơn không kém...

Huyền thoại về Xuát Nêgritôt đã sụp đổ như vậy đấy. Còn Xêvim, khi niềm hy vọng của mình đã tiêu tan, liền rời bỏ biển cả và quyết định tìm kiếm hạnh phúc trên đất liền, hoàn toàn hiến dâng mình cho bóng đá, môn thể thao yêu thích của hàng triệu người. Nói đúng ra, không hẳn là bóng đá mà là đội bóng đá nổi tiếng B.L, như người ta gọi đội bóng của câu lạc bộ "Bụi lốc", gồm mười một chàng trai ngang tàng ngổ ngáo như nhau, sẵn sàng làm tất cả vì người thiếu nữ, kể cả việc giành chức vô địch quốc gia. Người thiếu nữ Xêvim Griphôn của dòng họ Phephaievec đáng kính trọng trong xã hội thượng lưu là như thế đấy.

Suốt cả mùa hè gia đình Phephaievec đi nghỉ ở vùng biển ngay gần đó. Chủ nhật nào cả gia đình cũng kéo nhau ra bãi tắm theo một thứ tự nhất định: đi đầu là người cha, ngài Khaxip, theo sau là người mẹ, bà Mekhodure, và cuối cùng là người con gái, cô Xêvim xinh đẹp. Nhưng vào một ngày chủ nhật, có thêm một chàng trai trẻ đi theo đằng sau gia đình quý tộc ấy. Anh ta đi theo một cách kiên nhẫn đến nỗi ông chủ gia đình cũng buộc phải nhận thấy sự có mặt ấy, mặc dù bình thường ông chẳng bao giờ chú ý đến những việc vặt như thế trong cuộc sống. Không lẽ một nhà kinh doanh nghiêm túc như ông, chuyên buôn bán đồ lót phụ nữ của Mỹ, lại còn phải để ý đến vô số những kẻ theo đuôi cô con gái ông hay sao.

- Xêvim, - chàng trai gọi cô gái đang đi ở cuối hàng, - ông già kia là ông bố em đây à?

- Ủ hứ! - Cô gái mỉm cười thân mật đáp lại.

Khi cả gia đình đã tới gần bãi tắm, Xêvim khẽ tụt lại sau cha mẹ, bất ngờ đứng lại và chậm rãi cởi giày. Xêvim nghĩ rằng làm như vậy sẽ khuyến khích chàng trai theo sau hành động mạnh dạn hơn. Nhưng thực ra, anh ta cũng đang tìm lời tán tỉnh:

- Xêvim bé bỏng của anh, bây giờ ngay bóng râm cũng đã tới bốn mươi ba độ đấy!

- Ủ hứ! - Nụ cười của Xêvim đã làm anh chàng hạ vũ khí, và cả hai chui tọt vào nhà thay quần áo trên bãi tắm.

Ngài Khaxip - cũng cần phải đánh giá đúng khả năng phán đoán của ông - vẫn thấy không thật yên tâm. Ông cho rằng người thanh niên lạ mặt đã hành động không lấy gì làm lịch sự cho lắm.

- Người thanh niên ấy là ai vậy? - Ông nghiêm khắc hỏi vợ.

- Ai cơ?

- Lại còn "ai"! Cái thằng theo đuôi chúng ta suốt dọc đường đến đây chứ còn ai nữa. Bà có biết nó không?

- Biết ai mới được chứ?

- Ôi! Lạy thánh Ala! Chính cái thằng bây giờ cũng thay quần áo ở trong kia với con gái chúng ta ấy.

- Sao? Ông không biết trung vệ của đội bóng câu lạc bộ B.L à? Đó chính là Akhomet nổi tiếng đấy! Akhomet mà không ai có thể lọt qua! Không phải ngẫu nhiên mà mọi người gọi anh ta là Akhomet Xtena (4)!

Ngài Khaxip bối rối im lặng. Thực là xấu hổ khi không biết mặt một người nổi tiếng như vậy. một người gần như là anh hùng của cả dân tộc!

- À. à... Thì ra là anh ta? Không lẽ? không lẽ... đó là một hậu vệ cừ khôi có cú sút mạnh mẽ và... và... Này bà. Thế mà tôi cứ nghĩ rằng một thằng nào khác đang quyến rũ con gái của chúng ta.

- Ông nghĩ gì có trời mà biết - bà vợ trách móc nhận xét. - Tại sao lúc nào ông cùng theo dõi con bé, làm khổ tâm nó thế?...

- Nếu cha mẹ không theo dõi và làm khô nó thì người khác sẽ làm khô con bé! Ngắt lời vợ, ngài Khaxip lên giọng răn bảo và hát đầu một cách đầy ý nghĩa về phía nhà thay quần áo.

Khi cửa nhà thay quần áo bật ra, Xêvim và theo sau là Akhomet xuất hiện, thì cha mẹ cô đã tắm xong, thậm chí đang sưởi nắng cho khô người.

- Hãy nhìn xem, con bé mãi đến bây giờ mới rời khỏi nhà thay quần áo. - ngài Khaxip thốt lên giận dữ.

Bà Mekhodore thậm chí không thêm nhúc nhích:

- Khi nào thích thì nó ra. Con bé đã lớn rồi. Ông hãy để cho nó yên.

Là một người phụ nữ khôn ngoan, bà Mekhodore có quan điểm riêng của mình về việc cô con gái giản dị cần phải cư xử như thế nào cho có lợi. Sự khiêm tốn cũng phải cư xử như thế nào cho có lợi. Sự khiêm tốn cũng cần phải có giới hạn của nó. Một người thiếu nữ sắp lấy chồng không nhất thiết phải hạn chế giao thiệp rộng rãi với những người quen biết. Thậm chí, còn nên làm ngược lại. Và nếu người cha không hiểu được một chân lý giản đơn như vậy, thì tốt hơn hết là ông ta hãy im lặng và đừng có cản trở con gái đi tìm hạnh phúc của mình.

Không muốn cãi nhau với vợ, mặc dù biết rằng điều đó khó mà tránh khỏi, ngài Khaxip quay đi lảm bảm một mình, nhưng cũng đủ để vợ ông có thể nghe thấy:

- Thật là một cô gái khiêm tốn... Quen biết rộng rãi... Hừm... Còn rộng đến đâu nữa chứ... Con bé đang kiếm chồng đấy... Cái loại ấy thì có mà "già kén..."

Để quên những ý nghĩ không vui và để bình tâm lại.

ngài Khaxip ngồi xuống nhìn băng quơ ra ngoài biển. Cái đầu hói của ông sau khi tắm bóng lộn lên dưới ánh nắng mặt trời, mặc dù là vào những lúc khác thì khó ai có thể phát hiện được, vì ông rất khéo léo sắp xếp phần tóc còn lại.

Biển cả cũng không xua đuổi được những ý nghĩ lo lắng. Thành thực mà nói, trong đời ông chắc sẽ chẳng bao giờ nghĩ điều gì xấu về con gái của mình, nếu như thời gian gần đây thân hình cô con gái đừng thay đổi một cách đáng lo ngại đến thế.

- Thì đã sao! - bà Mekhodure bình tĩnh đáp lại sự lo ngại của người chồng - khi đến tuổi con người ai mà không béo ra.

- Bà hãy tha lỗi cho tôi, nhưng Xêvim của chúng ta béo gì mà lạ thế, hình như con béo chỉ về một phía - người cha phản đối, không thật yên tâm.

- Ông đừng làm cho tôi lẫn lộn. Con người chẳng ai sửa được cái béo của mình cả, vậy làm sao mà con bé có thể cân đối mãi được. Tất cả phụ thuộc vào côngxtituxiông(5)...

Nghe thấy từ "côngxtituxiông" ngài Khaxip im bật, vì không muốn biến câu chuyện gia đình thành một cuộc tranh luận về các chính sách đối nội.

Bà mẹ của người thiếu nữ Xêvim xinh đẹp thì tin tưởng chắc chắn rằng, những lo ngại của chồng là hoàn toàn không có cơ sở. Bà hoàn toàn đúng đắn khi cho rằng trình độ y học hiện đại và sự hiểu biết của các cô gái ngày nay đã loại trừ sự cần thiết phải nhắc nhở con cái hàng ngày về các biện pháp phòng ngừa tối thiểu... Mặc dù vậy, sau buổi nói chuyện ngoài bãi tắm, để cho chắc chắn, bà Mekhodure vẫn dẫn con gái đến một bác sĩ có tiếng, đã từ lâu vẫn phục vụ dòng họ quý tộc tài ba.

- Ông bác sĩ! Danh dự của ông... Danh dự của chúng tôi... Danh dự của con bé... Danh dự của gia đình và cả của công ty...

Người bác sĩ nổi tiếng, mà gần như toàn bộ thế giới đàn bà ở vùng biển này đã trải qua bàn tay khéo léo của ông, thành thạo xem xét tình trạng của Xêvim và trả lời, như một thợ đồng hồ tài giỏi:

- Việc vặt, chúng ta sẽ sửa lại đâu vào đấy...

Cần phải nhớ rằng, ngài bác sĩ biết hết mọi việc của người thiếu nữ thừa kế của gia đình Phephaievec. Những lời đồn đại của mọi người và phần tin tức về xã hội thượng lưu trên các báo vẫn không quên Xêvim Griphôn. Tất cả mọi người đều biết rằng, để trả thù anh chàng đưa thuyền ngớ ngẩn Xuát Nêgritốt làm cô vỡ mộng, người con gái của gia đình Phephaievec đã kết thân với đội bóng đá vô địch của câu lạc bộ B.L. Tình thân ấy đã để lại những dấu ấn của nó. Và một vết nhơ tất nhiên là sẽ bôi nhọ danh dự gia đình và của công ty. Nhưng ngài bác sĩ là người thợ lành nghề trong công việc của mình, đã xóa đi vết nhơ một cách khéo léo. Lẽ dĩ nhiên là sự kịp thời và chất lượng cao bao giờ cũng được trả giá xứng đáng. Vì vậy, bằng việc cứu vớt danh dự, nhà tẩy vết nổi tiếng đã kiếm chác được khá nhiều tiền. Những người thượng lưu thì bao giờ cũng hào phóng, còn công ty thì

không còn cách nào khác là phải chịu thiếu hụt một phần lợi nhuận.

Những tờ báo hay sẵn các tin tức giật gân thô bỉ đã không bỏ qua vụ giải phẫu này, và độc địa gọi là cuộc phẫu thuật "chỉnh hình!". Tác giả của một trong những bài báo bỉ ổi đã biết: "Nếu những việc tương tự xảy ra trước khi Chúa ra đời, thì tất cả chắc chắn sẽ bảo rằng các cô gái tội nghiệp đã bị thánh thần quyền rũ. Vì thế chúng ta xin cảm ơn thượng đế đã không cho các nhà phẫu thuật "chỉnh hình" biểu diễn tài năng của họ vào thời kỳ xa xưa ấy. Nếu không, loài người sẽ chẳng bao giờ có Chúa cả...".

Cũng may là gia đình Phephaievec vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh đáng kính phục trước mọi người. Chỉ có ở nhà là bà Mekhodure mới nổi cơn thịnh nộ khi đọc những điều nhảm nhí trên báo về cuộc phẫu thuật "chỉnh hình" của Xêvim. Còn người chủ gia đình, ngài Khaxip thì che giấu một cách khéo léo nỗi bức dọc của mình: ông đứng trước gương, cẩn thận ngụy trang cái đầu hói của mình.

(1) Griphôn là tên một loài quái vật mình sư tử đầu chim và cũng là tên một loại chó có lông dài và cứng.

(2) Giải thưởng lớn.

(3) Nêgritôt có nghĩa là người mang nước da màu bánh mật, nâu sẫm.

(4) Xtena có nghĩa là bức tường thành

(5) côngxtituxiông vừa có nghĩa là cấu trúc thể trạng của cơ thể, vừa có nghĩa là hiến pháp, ở đây ngài Khaxíp hiểu nhầm theo nghĩa thứ hai).

AKHOMET XTENA

Ai biết được phong độ thể thao của người cầu thủ bóng đá phụ thuộc vào cái gì? Đôi khi vào những nguyên nhân chẳng có quan hệ gì tới thể thao cả.

Đây, một ví dụ, cầu thủ nổi tiếng trong cả nước, người trung vệ không thể lọt qua của đội bóng B.L, Akhomet với biệt hiệu "Xtena", trước mỗi trận đấu quan trọng thường mặc cả với người đẹp Xêvim.

- Nếu bạn anh thua, có nghĩa là "không"?

- Nghĩa là "không"! - Xêvim tuyên bố một cách kiên quyết.

- Còn nếu như hoà?

- Thì khi đó em cũng hoà.

- Còn nếu bạn anh thắng?

Khi đó Xêvim khép mắt lại khẽ nói: "Vâng!".

Từ đó trên sân cỏ không một cầu thủ nào có thể sánh nổi với Akhomet. Anh kèm người lẫn phòng thủ khu vực đều tuyệt diệu. Anh tung hoành ngang dọc trên sân, bãi. Ngáng chân, kéo tay, kéo quần đối phương, sút bóng mạnh lên tận khán đài. Tóm lại, Akhomet Xtena bao giờ cũng đảm bảo được thắng lợi cho đội bóng của mình. Còn Xêvim, một thiếu nữ chân thật, bao giờ cũng giữ trọn lời hứa. Và các cuộc phẫu thuật "chỉnh hình" lại tiếp tục diễn ra hết lần này đến lần khác. Giới báo chí bắt đầu chú ý đến tình tiết này. Những người cầm bút đã xác định được mối quan hệ tỷ lệ giữa số lần phẫu thuật "chỉnh hình" và phong độ thi đấu của trung vệ đội B-L. Không phải ngẫu nhiên mà cha mẹ người thiếu nữ buộc phải áp dụng những biện pháp thích hợp vào những ngày thi đấu của đội bóng B.L. Bằng một lý do nào đó, họ buộc Xêvim phải ở nhà hoặc là đưa cô ta đi chơi ra ngoài ô thành phố. Bởi vì, nếu sự đam mê bóng đá cứ tiếp tục phát triển theo đà như vậy, thì người con gái khó có thể kiếm được một người chồng tử tế. Tương lai của gia đình và của công ty Phephaievec sẽ bị đe dọa.

Lúc đầu các mưu mẹo khéo léo của cha mẹ đã thành công. Nhưng thiếu sự ủng hộ tinh thần và thể xác của Xêvim, cầu thủ trung vệ đội B.L trở nên buồn bã, chán nản và ngay lập tức ảnh hưởng đến chất lượng thi đấu của toàn đội. Đội bóng bắt đầu thua hết trận này đến trận khác. Những người

lãnh đạo câu lạc bộ B.L khi hiểu rằng số phận của đội trong giải bóng đá nằm ngoài khả năng quyền hạn của họ đã ngay lập tức quyết định áp dụng thêm những biện pháp cương quyết nhất. Hãy mặc cho có một cuộc phẫu thuật "chỉnh hình" nữa. Kết cục câu lạc bộ B.L sẵn sàng gánh chịu các khoản chi phí. Khi vấn đề đã dính đến danh dự của đội bóng thì không được phép tính toán tiền nong. Danh dự của người thiếu nữ là việc của gia đình, còn danh dự của đội bóng là vấn đề xã hội, và thậm chí là vấn đề của cả quốc gia. Vì vậy, cần phải tiến hành đàm phán với cha mẹ Xêvim. Cô ta không chỉ là nàng tiên nhân hậu, mà còn là linh hồn của câu lạc bộ B.L. Ngài tổng giám đốc câu lạc bộ, Điuđđa Bôntun(1), người bạn gần gũi của Khaxip Phephaievec, đã nhận sứ mệnh tế nhị này, ông đã giải thích một cách hết sức tế nhị cho ngài Khaxip biết về tình trạng không có lối thoát hiện nay.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy, anh bạn thân mến của tôi ạ, thì đội bóng B.L sẽ tụt xuống vị trí cuối bảng. Không lẽ anh lại để cho điều đó xảy ra? Akhomet Xtena là chín phần mười của đội. Đây là tôi còn chưa nói với anh rằng, chúng tôi đã phải mua anh ta với giá ba trăm ngàn lia(2). Anh hãy cho phép Xêvim đến với bóng đá đi!

Ngài Bôntun quyết định đi thẳng vào vấn đề.

- Khi có con gái của anh ngồi trên khán đài, Akhomet trở thành bức tường của một pháo đài bất khả xâm phạm. Còn khi không có cô ấy, bức tường sụp đổ và pháo đài bị kẻ thù chiếm lĩnh...

Bài diễn văn say sưa, nồng nhiệt của ngài Điuđđa Bôntun đã gây ấn tượng sâu sắc đến người cha của gia đình Phephaievec. Đâu phải là chuyện đùa: chín phần mười của đội bóng B.L! Ba trăm ngàn lia!

- Lối thoát duy nhất cho tình thế hiện nay, - ngài Bôntun kết thúc hùng hồn bài diễn văn của mình, - là cho Xêvim và Akhomet lấy nhau.

Sửng sốt, ngài Khaxip suyt nữa hỏi, vậy thì tại sao Akhomet lại không cưới đi, nhưng ông kịp trấn tĩnh lại. Gia đình Phephaievec cần gì tới cuộc hôn nhân này. Akhomet không có tiền của, cũng chẳng có địa vị gì trong xã hội. Không những thế, dù muốn cũng không thể nào xếp Akhomet vào loại người có trí tuệ được; đó là chưa kể đến việc anh ta là một kẻ thô lỗ và máu mê cờ bạc. Cùng lúc đó, ngài Khaxip hết sức hài lòng và thậm chí còn cảm thấy tự hào nữa, khi được ngài Bôntun cho biết người con gái của mình có giá trị như thế nào đối với vận mệnh của đội bóng B.L và đối với cầu thủ trung vệ của câu lạc bộ này. Kể ra, nếu không có chuyện cờ bạc thì cũng có thể cho

Xêvim lấy anh chàng trung vệ nổi tiếng này được, thậm chí còn có thể cho chàng rẽ một cửa hàng bán đồ thể thao nho nhỏ...

Nói chung, ông cần phải bàn bạc thêm với vợ. Ông đã trả lời đại loại như vậy khi tiễn ngài tổng giám đốc Bontun về.

Ngay đêm hôm sau đó, hai vợ chồng Phephaievec lần đầu tiên đã bàn bạc một cách đứng đắn về tương lai của con gái họ. Và cuộc bàn bạc cũng chẳng kéo dài.

- Cần phải gả chóng ngay cho Xêvim,- bà mẹ nói và thở dài tiếp. - Miễn là có chồng, còn sau đó thì...

- Tất nhiên - người cha đồng tình.- Cưới xong thì mặc cho chồng nó kèm cặp. Lấy chồng rồi nó muốn cõ vũ ai cũng được: Akhomet Xtena hay là Xuát Nêgritôt, với tôi đứa nào cũng thế thôi.

Ngay sáng hôm sau, hai người cha mẹ chu đáo đã bắt đầu để mắt tìm kiếm người chồng cho Xêvim.

Công bằng mà nói thì cầu thủ trung vệ của đội B.L bị những người lãnh đạo gia đình Phephaievec loại khỏi danh sách ứng cử không phải vì anh ta là một kẻ cờ bạc, đàn độn và chỉ biết làm việc bằng hai chân. Nếu muốn, ngài Khaxip dễ dàng tìm được cho anh ta một công việc thích hợp trong hệ thống buôn bán đồ lót phụ nữ. Bất hạnh là ở chỗ chính Akhomet Xtena cũng không muốn nghe về việc cưới Xêvim. Người thiếu nữ đã kịp lần lượt kết thân với tất cả các cầu thủ của đội bóng B.L, từ các cầu thủ trong đội hình chính cho đến các cầu thủ dự bị. Nàng tiên nhân hậu của đội bóng B.L đã kết thân các cầu thủ lại, làm họ trở thành những người anh em cùng lý tưởng. Vì thế, chính ngay cả Akhomet cũng đối xử với người thiếu nữ như đối xử với em gái, thậm chí còn khuyên cô hãy nhanh chóng lấy chồng.

- Sau khi cưới, em thân yêu, quan hệ của chúng ta sẽ không còn làm ngửa mặt những kẻ khác nữa.

Xêvim đồng ý, nhưng tìm đâu ra chàng rẽ bây giờ? Phạm vi quen biết rộng rãi hóa ra hãy còn là chật hẹp trong vấn đề hôn nhân.

Mặc dầu vậy, việc này không thể trì hoãn được nữa. Và vào một ngày đẹp trời, bà Mekhodure đã tuyên bố với con gái là cô ta phải lấy chồng trước khi kết thúc mùa bóng đá.

Dòng học quý tộc Sa-phơ-ran

Anh ta tự xuất hiện. Nghĩa là không ai phải tìm kiếm anh ta cả. Khi mà những cặp mắt của gia đình Phe-phai-e-vec đang còn tìm kiếm thiên thần ở trên trời, thì chàng rể đang còn lang thang trên mặt đất đầy tội lỗi, không hề biết gì về những sự kiện sắp ập đến. Anh chàng bất hạnh ấy là Xa-ít Ru-gi-xun. Chàng thanh niên này có đầy đủ tư chất phù hợp với sự tìm kiếm của Xê-vim. Vào lúc khác, người thiếu nữ kiêu hãnh này chắc chẳng thèm nhìn đến anh ta. Nhưng đã đến ngày bà mẹ đập tay xuống bàn, cương quyết nói:

- Một là mày hãy tự kiếm cho mày tám chồng, hai là mày sẽ phải lấy người mà tao với bố mày chọn.

Người con gái đáng thương trốn vào trong phòng ngủ của mình khóc nức nở, sau đó đi ra và đồng ý là sẽ lấy người đàn ông đầu tiên mà cô gặp, chỉ cần anh ta đừng can thiệp vào công việc của cô và đừng quấy rầy tự do riêng của cô...

Khác hẳn mọi người trong dòng họ, Xa-ít Ru-gi-xun có mái tóc trắng, lông mày trắng, da trắng và mặt cũng trắng. Có thể nghĩ rằng, anh ta được rắc bột từ đầu đến chân. Mắt của Xa-ít lúc nào cũng ướt, bởi hàng mi trắng của anh không thể che được ánh nắng mặt trời. Ngay cả sau cặp kính đêm, mắt anh lúc nào cũng phải nheo lại. Không những thế, người thanh niên trẻ còn khổ sở và bị cận thị đến âm mười lăm đi-ốp. Anh luôn luôn bị va đập vào mọi thứ và cơ thể trắng trẻo của anh lúc nào cũng đầy vết bầm tím đủ mọi sắc thái. Anh cao một mét tám mươi tư, nhưng chỉ nặng có năm mươi một cân, bởi vậy trông anh không khác gì cây sào hai mét. Không ai có thể xác định được tuổi của anh. Người thì bảo anh không dưới bốn mươi, người thì cam đoán rằng anh chưa đến mười sáu tuổi. Chỉ có Xa-ít biết rằng mình vừa tròn hai mươi bốn tuổi.

Khi còn học phổ thông, Xa-ít có hy vọng sẽ trở thành một nhà toán học vĩ đại, vì ngoài môn toán ra anh không có khả năng tiếp thu bất kỳ môn học nào khác. Cậu bé Xa-ít lúc nào cũng mang về mặt bản quan, hờ hững đến nỗi các thầy giáo đều cảm thấy ở anh tương lai của một nhà bác học vĩ đại và tin tưởng rằng trong lĩnh vực toán học nhất định anh sẽ có những phát minh lỗi lạc. Có lẽ chính vì vậy mà sau khi tốt nghiệp trung học người ta đã cử anh sang Pa-ri để nghiên cứu thiên văn học. Nhưng việc nghiên cứu thiên văn học cũng bị đứt đoạn giữa chừng, Xa-ít không phát hiện được ngôi sao mới nào cả. Nhưng bù vào đó người thanh niên lại say mê nghiên cứu chiêm tinh học. Anh phát hiện thấy ở mình có những khả năng đặc biệt xác định được

những vị trí của những vật bị rơi hoặc bị mất cắp. Năng khiếu tiên đoán này Xa-ít học được ở một người bí ẩn, một pháp sư Ấn Độ, tự xưng là thầy phù thủy.

Xa-ít đã học đoán quá khứ và hiện tại của con người, học đoán ý nghĩ của họ từ xa. Vì thế không thể nói dối hay đánh lừa được Xa-ít, trừ khi anh tự lừa dối mình hay khi anh bị lâm vào tình trạng khó xử do bị cạnh thị và do tính tình rụt rè, nhút nhát của mình.

Ngay cả trong cuộc sống riêng tư, năng khiếu tiên đoán cũng đã giúp đỡ anh rất nhiều. Ví dụ như buổi sáng ngủ dậy nếu anh không tìm thấy bút tất của mình thì anh chẳng cần phải lục lọi khắp phòng, mà ngồi vào bàn, lấy giấy, bút chì và bằng phương pháp loại trừ, tính toán xem lúc bấy giờ từng chiếc bút tất đang nằm ở đâu. Nếu toán học chỉ cho kết quả gần đúng thì anh mở va-li ra và lấy một đôi tất mới. Cứ như vậy sáng nào cũng như sáng nào, và khắp phòng của anh vương vãi toàn là bút tất. Chúng ở khắp mọi nơi đưa tay sờ đâu cũng thấy, - trên giá sách, dưới gối, trong tủ lạnh, trong cốc...

Phương pháp phân tích bằng chiêm tinh học đã đưa anh đến một kết luận thật bất ngờ rất nhiều thiếu nữ muốn lấy anh làm chồng. Tuy vậy, là một nhà tiên tri, Xa-ít linh cảm thấy rằng việc lấy vợ sẽ không mang lại cho anh điều gì tốt lành cả, vì vậy anh bắt đầu lẩn tránh thế giới đàn bà. Mặc dù, Xa-ít hoàn toàn có thể quyến rũ các thiếu nữ không những chỉ bằng trí tuệ mạnh mẽ, và còn cả bằng sự giàu có kỳ diệu của anh.

Còn sự giàu có của anh thì đã được tích lũy từ hai trăm năm mươi năm nay. Vào thời kỳ xa xưa, có một người tên là I-u-xup làm việc trong một xưởng đóng giày. Người ta gọi ông bà “Pê-gat-xo”[1] do mái tóc nhiều màu của ông.

Lúc còn trai trẻ I-u-xup được tuyển vào bộ binh đặc nhiệm, nhưng anh đã từ chối đặc ân này trong quân ngũ nên người ta quyết định cho làm thợ giày.

Nhờ trí thông minh bẩm sinh và tính khiêm tốn, I-u-xup trở thành phân xưởng trưởng, thậm chí sau đó ông còn lên đến chức tỉnh trưởng một tỉnh của đế quốc Thổ Nhĩ Kỳ rộng lớn hồi đó. Từ giây phút đáng ghi nhớ ấy, người ta bắt đầu gọi ông là I-u-xup Pa-sa Pê-gô-gô-lô[2]. Tuy vậy ông cũng chỉ làm tỉnh trưởng được tất cả có hai tháng. Thanh tra của hoàng đế vĩ đại bắt ngài tỉnh trưởng phải hồi lộ cho mình. Còn ngài tỉnh trưởng thì cho rằng, công việc của ông là nhận hồi lộ, chứ không phải là đưa hồi lộ. Vì thế ngài thanh tra đã tố cáo I-u-xup Pa-sa, buộc tội ông đã bóc lột, hà hiếp nhân dân.

Là một người hết sức anh minh, hoàng đế bao giờ cũng đứng về phía nhân dân của mình, và không phải nghĩ ngợi gì lâu, hoàng đế ra lệnh chém đầu ngài tỉnh trưởng I-u-xup Pa-sa, người đã bóc lột hà hiếp nhân dân trong suốt hai tháng trời.

Nếu tin vào những tài liệu ghi chép lịch sử về thời kỳ đế quốc Thổ Nhĩ Kỳ, thì cuộc hành hình I-u-xup Pa-sa đã diễn ra không hoàn toàn phẳng lặng. Khi tên đao phủ, một người thợ lành nghề và nhiệt tâm với công việc, cùng đám lính áp tải đến phòng giam I-u-xup Pa-sa thì sững sốt thấy ông vì quá khiếp đảm đã ỉa đái cả ra quần và đã chết từ lâu, dăng linh hồn mình lên thượng đế.

Tất cả những gì còn lại sau cuộc hành hình ngài tỉnh trưởng đều được đưa vào kho của hoàng đế. Còn một ít, do sơ suất của các quan trên trong việc thu hồi, vẫn để lại cho dòng họ I-u-xup Pa-sa, nhưng cũng đủ để cho dòng họ sống thừa thãi suốt hai trăm năm mươi năm trời.

Con cháu của I-u-xup Pa-sa không muốn tiếp tục mang dòng họ Pê-gô-gô-lôp bởi một lẽ là mặc dù theo tài liệu chính thức thì I-u-xup Pa-sa chết vì bị tử hình, nhưng theo nhiều tài liệu khác thì ông chết vì quá sợ hãi. Họ chọn cho dòng họ một cái tên quý tộc mới là Sa-phơ-ran. Nhưng ngay sau đó họ lại từ bỏ cái tên Sa-phơ-ran này, bởi vì mọi người vẫn đồn đại: "Hóa ra, đó vẫn chính là những kẻ thuộc dòng họ của anh chàng đóng giày I-u-xup Pê-ga-xơ, cái anh chàng đã ỉa đái cả ra quần...". Và nhân dịp nước cộng hòa Thổ Nhĩ Kỳ đưa ra đạo luật về tên họ[3], họ đã chọn cho mình một cái họ thuộc phe dân chủ là Rư-gi-xun.

Nói tóm lại, Xa-ít Rư-gi-xun xuất thân từ một gia đình hết sức giàu có. Được gửi sang Pa-ri để phát hiện các vì sao mai, Xa-ít quay về Xtam-bun, không đáp ứng được hy vọng của gia đình. Và có lẽ cũng nên xảy ra như vậy, vì chính ở đây anh đã phát hiện được một ngôi sao đẹp tuyệt vời là Xêvim Phe-phai-e-vec.

Dòng họ Rư-gi-xun đông đúc nói chung là không phản đối việc cưới vợ cho Xa-ít để tiếp tục duy trì nòi giống vinh quang của mình. Nhưng tất cả họ hàng đều chống lại việc cưới Xê-vim, cho rằng cô ta không xứng đáng với trọng trách duy trì nòi giống lâu đời của dòng họ Rư-gi-xun. Mọi người nhắc đi nhắc lại rằng Xê-vim giống tính mẹ cô như đúc, mà bà mẹ thì đi lại với tất cả bọn đàn ông của khu phố. Thật khó mà sống được với một người vợ như thế, cô ta muốn đánh lừa và nói dối ai mà chẳng được...

Tất cả mọi lý lẽ của họ hàng đều bị Xa-ít bác bỏ:

- Làm sao có thể nói dối được một người đoán được tương lai và ý nghĩ của người khác. Không, không ai có thể đánh lừa tôi được.

Đây, thế nào là một con người bác học! Đây; thế nào là một người đã từng sống ở Pa-ri!

Lẽ tất nhiên là Xa-ít có lý, vì trước khi quen biết Xêvim mới chỉ có một người phụ nữ duy nhất đánh lừa được anh. Và có thể gọi là đánh lừa được chẳng, khi mà chính anh đã biết trước tất cả.

Câu chuyện đã xảy ra như thế này.

Ở Pa-ri, nơi mà bất kỳ ai cũng có thể kiếm được cho mình một người tình "hợp khẩu vị". Xa-ít lại không gặp may một chút nào. Tất cả phụ nữ đều lần tránh chàng thanh niên còm nhom, vụng về, nhút nhát, người nói dối của dòng họ I-u-xup Pa-sa. Ngay cả tiền bạc của Xa-ít cũng không giúp được gì anh trong việc thực hiện một mong muốn hết sức bình thường là có được một người bạn gái và thưởng thức vẻ đẹp của phụ nữ Pa-ri!... Lạy thánh A-la, thế mà sau đó người ta vẫn nói rằng ở Pa-ri...

Con người đáng thương Xa-ít hầu như đã hoàn toàn tuyệt vọng, thì đột nhiên hạnh phúc ấy ập đến với anh ngay trong ngôi nhà của chính người thầy của anh, một vị pháp sư Ấn Độ, một người phù thủy, một nhà tiên tri, Xa-ít làm quen được với một người phụ nữ A-Rập. Họ khá nhanh chóng chuyển sang xưng hô "anh, em", mặc dù giữa họ chưa có gì cả, người phụ nữ đối xử với Xa-ít với sự dịu dàng của người mẹ. Cô ta nhanh chóng hình dung được Xa-ít đang ở trong tình cảnh đáng buồn như thế nào, và nói một cách thông cảm.

- Xa-ít thân yêu, em muốn giúp anh một việc. Tất nhiên là hoàn toàn vô tư, chỉ cần anh cho em một nghìn Phờ-răng về việc đó[4].

Xa-ít sướng run lên, nhưng vẫn tự chủ được:

- Được mà... nhưng chỉ có tiền thì để sau sau khi em đã giúp anh xong việc này đã.

Xin-vu-ple[5] người đàn bà A-Rập trả lời và dẫn chàng thanh niên trong trắng đến hiệu ảnh. Ở đó cô ta giới thiệu anh với chính người mẫu Ma-dlen, một thiếu nữ có ảnh ở trong cặp, trong ví của tất cả đàn ông ở khắp các lục địa. Tập ảnh này như là bộ sách giáo khoa thực hành... Biết nói thế nào đây... về nghệ thuật làm tình. Ma-dlen trong ảnh hoàn toàn không mặc gì cả, và không phải bao giờ cũng chỉ có một mình. Đúng hơn thì cô ta không bao giờ

chụp một mình cả...

Lẽ dĩ nhiên Xa-ít không hiểu là anh được đưa đến đâu. Nhưng thấy trong phòng có ghế ngồi, trên đi-văng có gối, trên tường có gương nên anh nghĩ rằng, anh đang ở trong phòng ngủ của Ma-dlen.

Người đàn bà A-Rập, Ma-dien lập tức bắt tay vào công việc. Là một người thợ chuyên nghiệp biết quý trọng thời gian, cô chẳng có thì giờ đâu mà chăm sóc Xa-ít. Ngay ngày hôm ấy người ta đã chụp hơn bốn mươi bức ảnh về "mối tình" giữa Xa-ít và Ma-dlen. Chàng thanh niên đáng thương tất nhiên là không ngờ một tí gì cả. Việc chụp ảnh được tiến hành bằng phương pháp tân tiến nhất, máy được giấu đi một cách kín đáo. Nhưng công việc vẫn là công việc, và thỉnh thoảng Ma-dlen lại hỏi to người thợ ảnh đang nấp sau tấm rèm:

- Như thế được chưa, mơ-xi-ơ[6].

Tin rằng đó là câu hỏi dành cho mình, Xa-ít vội trả lời

- Uy, ma-đơ-moa-den, mec-xi[7]... Thật là tuyệt...

- Như thế, tốt chứ, mơ-xi-ơ?

- Mec-xi bê-cu, ma-đơ-moa-den...[8]

- Còn như thế này?

- Ôi, đừng hỏi nữa!

Thật ra có một lần cả người thợ ảnh cũng trả lời.

- Ở đây hình như còn có ai nữa phải không?

Xa-ít hoảng sợ hỏi, đỏ mặt tía tai vì luông cuống, ngượng nghịu.

- Ôi, mộng a-mua[9]! Ở đây còn có ai được nữa? Chỉ tại cái phòng này được thiết kế về mặt âm thanh tồi quá! Tiếng nói cứ bị vọng lại...

Khi được Ma-dlen gọi anh là "mộng a-mua" Xa-ít quên hết tất cả mọi thứ trên đời...

Vào một ngày khác, người thợ ảnh, một chiến sĩ nhiệt tình đấu tranh cho

cuộc cách mạng xé[10], quyết định chụp cách làm tình giữa ba người, nên đã mời thêm một anh chàng có ria mép, cao lêu đêu và khỏe mạnh. Bị lóa mắt vì ánh sáng gay gắt của các đèn pha, Xa-ít không thấy nằm cạnh Ma-dlen còn có một người nữa. Và khi Ma-dlen, như thường lệ, hỏi người thợ ảnh: "Như thế tốt chứ, mơ-xi-ơ?". Xa-ít nói: "Ôi đừng hỏi nữa", người thợ ảnh trả lời: "Tuyệt trần!", còn chàng thanh niên có ria mép thì lầm bầm: "Biết nói với cô thế nào...".

Lần này nghe thấy có nhiều giọng nói, Xa-ít hỏi:

- Ở đây còn có ai thế?

- Ôi, mông a-mua! Ở đây còn có ai được nữa?

Nhưng vừa lúc đó anh chàng có ria mép bắt ngờ ho liên mấy cái

- Hình như có ai đang ho,- Xa-ít thì thầm lo lắng

- Chỉ tại ở đây thiết kế âm thanh tồi quá. Anh nghe thấy tiếng ho của chính mình đấy, anh thân yêu ạ,- Ma-dlen vỗ về anh.

- Anh có ho đâu.

- Anh vừa mới ho xong, mông a-mua...

Xa-ít đưa tay định ôm Ma-dlen thì chạm phải bộ ria mép của ai đó...

Về sau Xa-ít cứ tự hào mãi về sự sáng suốt của mình, vì suýt nữa thì anh đã hỏi Ma-dlen làm vợ...

Cuộc tình phiêu lưu này đã kết thúc bằng việc anh chàng có ria mép nện cho Xa-ít một trận và Ma-dlen tổng cổ anh ra khỏi cửa...

Đó là trường hợp duy nhất Xa-ít bị một người phụ nữ đánh lừa, nếu như ta có thể coi trường hợp này đúng thật là một sự lừa dối.

Sau này, khi đã ở Xtam-bun, Xa-ít thích khoe khoang về những chuyện phiêu lưu tình ái của mình, và cam đoan với mọi người rằng ngay từ đầu anh đã biết hết, nhưng làm ra vẻ không thấy gì cả. Lúc đó anh giả vờ, dường như anh chỉ là một kẻ ngây ngô, ngờ nghệch...

Cũng thời gian đó, khi Xa-ít đã quay về Xtam-bun, bầu không khí trong gia

đình Phe-phai-e-vec đang báo hiệu một cơn giông tố.

Những cuộc phẫu thuật "chỉnh hình" vẫn tiếp tục diễn ra hết lần này đến lần khác. Không những thế, ngài bác sĩ cũng bắt đầu phản ứng: vì những cuộc phẫu thuật này làm ông buộc phải từ bỏ công việc nghiên cứu khoa học của mình, bởi thế ông yêu cầu phải trả tiền thù lao lên gấp ba lần.

Ngay cả bà Me-khơ-du-re cũng không chịu đựng nổi và buộc phải nói với Xê-vim:

- Con gái ạ, con cần phải tìm một người bố cho đứa con tương lai của mình. Con cũng đã hai mươi chín tuổi rồi còn gì.

- Còn một tháng nữa con mới đúng hai mươi chín tuổi mẹ ạ - Xê-vim vội sửa lại.

- Mẹ cũng là một người phụ nữ,- bà mẹ tiếp tục,- nên mẹ hiểu được sự đam mê bóng đá của con. Nhưng bao giờ trước hết con cần phải nghĩ đến người bố của đứa bé. Tất nhiên anh ta phải là người tốt bụng và giàu có. Mong thánh A-la phù hộ, những cuộc phẫu thuật "chỉnh hình" như thế là quá đủ rồi. Nhất định là mẹ sẽ tìm cho con một người chồng.

- Mẹ hãy cho con thời hạn ba ngày, Xê-vim bình tĩnh trả lời. Nếu sau thời gian đó con không tìm được người nào thích hợp, khi đó sẽ đến lượt mẹ quyết định.

- Rất tiếc là con chẳng giống mẹ một tí nào cả,- bà mẹ thở dài.- Làm sao trong ba ngày mà có thể tìm được một người đàn ông ngờ nghệch, lại biết chiều con.

- Mẹ ạ, có những thằng đàn ông chỉ giả vờ tỏ ra ngờ nghệch đấy thôi,- cô con gái từng trải nói.- Con đang nhắm vào ba kẻ đàn độn, nhưng đầu tiên phải thử thách đã, nếu không sau này khó mà lường được. Mẹ có nhớ Ai-la không? Chồng nó lúc đầu cũng tỏ ra ngây ngô, đàn độn, nhưng bây giờ thì không cho cô bé đáng thương ấy rời khỏi nhà một bước. Anh ta lại còn định ly dị, khi bắt gặp cô ta đang ngủ với trung phong của đội bóng câu lạc bộ L.B.T. ("luôn bị Thiếu thốn").

Không lẽ họ đã ly dị rồi à?- Bà mẹ ngạc nhiên hỏi.

- Lạy trời, cũng may là các ông bầu của đội câu lạc bộ thuyết phục được anh chồng đừng làm âm lên. Ai lại đi giết một con ngựa cái, chỉ vì ngẫu nhiên nó

bị vấp ngã, Xê-vim giận dữ nói. Còn con không muốn hạnh phúc gia đình trở nên âm đạm vì những chuyện vặt vãnh. Con cần phải tuyệt đối tin được rằng, ngay cả sau khi cưới, con vẫn được tự do và không lệ thuộc. Con xin ba ngày vì có những ba người mà...

Và rồi cái ngày ấy cũng đã tới, ngày mà Xê-vim tìm thấy con mỗi của mình - Xa-ít Rư-gi-xun, còn Xa-ít thì cuối cùng cũng đã phát hiện ra ngôi sao của mình. Chàng thanh niên trẻ tuổi của dòng họ nổi tiếng Sa-phơ-ran đã tự đến với ngôi sao của mình. Anh đang đi dạo với một người bạn trên đại lộ I-xti-klan và chia sẻ những kỷ niệm về thành phố Pa-ri hoa lệ. Khi nói đến từ "Pa-ri", một người đàn ông thực sự sẽ nghĩ về cái gì? Tất nhiên là về phụ nữ! Và như vậy dĩ nhiên là câu chuyện lại xoay quanh Ma-dlen, bởi vì ngoài cô ta, Xa-ít không biết đến một người phụ nữ nào khác.

- Tất nhiên là nhờ tớ giả vờ, cậu thừa biết, đánh lừa được tớ đâu phải là chuyện dễ.

Vừa mới vay Xa-ít năm trăm lia xong, anh bạn sẵn sàng phụ họa:

- Nhất định là như thế rồi! Cậu có bao giờ nhầm... Cậu khéo thật đấy...

- Chứ còn gì nữa! chín Ma-dlen tính chơi xỏ tớ.

- Xỏ cậu? Thế thì cô ả bị nhầm to!

- Chính thế đấy! Cậu thứ hình dung, Ma-dlen thề với tớ rằng cô ta là một thiếu nữ...

- Rồi sao nữa?...

- Nhưng hóa ra là cô ta đã có chồng!

- Ghê thật! Nhưng làm sao mà cậu biết được?

- Rất đơn giản... Cậu hiểu không, vì cứ nằm vào giường với cô ta là tớ lại nghe thấy ở đâu đó ngay cạnh một giọng nói của đàn ông... Nào, còn ai vào đây nữa, nếu không phải là chồng của cô ta, hả?

- Đúng rồi!

- Nói riêng với cậu, nhờ tu luyện ở chỗ pháp sư Ấn Độ mà tớ đi guốc trong bụng cô ả... Mặc dù dối tớ, có chồng ở đó hay còn thêm ai nữa, cũng chẳng

nghĩa lý gì. Cậu biết, tớ là con người của công việc... Còn thì sau đó mặc cho chúng nó tự giải quyết với nhau, phải không cậu?

- Tất nhiên rồi...

- Còn thế này nữa, thằng chồng cô ả bí mật chụp hình chúng tớ! Tớ biết ngay từ ngày đầu tiên nhưng im lặng... Muốn chụp, xin cứ mời chụp! Có phải không cậu?

- Nhưng này hẳn chỉ chụp ảnh hay còn quay cả phim nữa?

- Cái gì? Xa-ít giật mình hỏi. Ở đây đã chiếu rồi à?

Anh bạn, một người hâm mộ phim khóa thân đã hai lần xem bộ phim có Xa-ít và Ma-dlen tham gia.

- Tớ không biết, tớ hỏi vậy thôi. Anh bạn trả lời giả cách như tiện thể thì hỏi thế thôi.

Xa-ít bồi hồi kể chuyện về "thủ đô của các thủ đô", còn anh bạn thì đã chán ngấy những chuyện tầm phào này, nên từ từ đi chậm lại rồi biến mất vào đám đông...

Đúng vào lúc đó, ngay bên cạnh Xa-ít, Xê-vim định đi vượt lên. Đầu tiên cô ta cũng chỉ coi anh là một người đi đường bình thường và định đi vọt qua. Nhưng bị dòng người ngược chiều xô đẩy, cô ta buộc phải đi bên cạnh anh. Còn anh vẫn tiếp tục nói về thành phố Pa-ri xinh đẹp của mình. Cô ta lắng nghe câu chuyện, và thậm chí bắt đầu thấy hứng thú với câu chuyện ngộ nghĩnh ấy.

- Mình đưa tay ra thì chạm phải... Cậu có thể tưởng tượng nổi không?- Xa-ít say sưa tiếp tục, - thì chạm phải bộ ria mép đàn ông... "Ma-dlen! Tớ hét lên, - ria ai thế này?..." Mặc dù, cậu hiểu đấy, tớ biết ngay rằng, đó là bộ của ria đàn ông... Nếu tớ hỏi nhẹ nhàng hơn thì chắc cô ta đã trả lời rằng, đó là ria của cô ấy...

Xê-vim bật cười ròn rã, và lúc bấy giờ Xa-ít mới nhận ra rằng anh không còn đi với người bạn nữa, mà đang đi bên cạnh một người thiếu nữ đẹp tuyệt vời.

- Xin lỗi- Xa-ít lúng túng, - cùng đi với tôi còn một người bạn, nhưng có lẽ anh ta bị tụt lại sau rồi.

- Không sao, ông không cần phải xin lỗi. Câu chuyện của ông rất thú vị,- Xê-
vim nói, cố nín cười. Ông kể tiếp đi nào?

- Nếu cô cho phép, tôi xin tiếp tục...

Tất nhiên, Xa-ít đã mô tả sự việc dường như là anh đã nện cho thằng cha có
ria mép một trận.

Nhưng nhìn anh, Xê-vim hiểu rằng trước mặt cô chắc chắn là một người đã
bị nện, chứ không nện nổi ai cả.

- Rất tiếc là tôi không được nghe câu chuyện từ đầu.

- Tôi sẵn sàng kể lại, thưa cô, nếu cô thích... Xin lỗi, tôi chưa giới thiệu, tôi
là Xa-ít Rur-gi-xun.

- Còn tôi là Xê-vim Phe-phai-e-vec.

- Xin cô nhắc lại.

- Xêvim Phe-phai-e-vec.

- Rất hân hạnh... Lạy chúa, mong cô đừng nghĩ xấu gì về tôi cả, nhưng tôi rất
muốn mời cô vào tiệm cà phê, và ở đó tôi xin kể lại tất cả từ đầu.

Ô-Ke!- Xê-vim gật đầu đồng ý.- Thực ra, tôi đang đi xem phim, nhưng đến
lúc bắt đầu hãy còn thời gian. Ông không vội đi đâu chứ?

- Không, không!- Xa-ít phấn khởi thốt lên.

Họ vào một tiệm cà phê, nơi Xê-vim vẫn thường đến. Xa-ít bắt đầu kể về Pa-
ri, Xê-vim lắng nghe, cười vui vẻ. Là một thiếu nữ hiện đại, quen đối xử tự
nhiên với đàn ông, Xê-vim thỉnh thoảng vô tình chạm tay vào người đang
nói chuyện, tựa chân mình vào chân anh ta... Lúc bấy giờ một cái gì khó hiểu
đã đến với Xa-ít, người anh như có dòng điện chạy qua khi có những va
chạm vô tình. Anh run lên, lắp bắp, ngượng ngập đỏ mặt, mọi ý nghĩ quay
cuồng trong đầu óc anh. Anh im lặng hồi lâu, nhìn đờ đẫn xuống nền nhà.

Xê-vim Gri-phôn, dường như đã đánh hơi thấy con mồi, ngắm nghía anh
bằng cặp mắt thú dữ, và cố gắng hiểu, phải chăng đây chính là người mà cô
cần, con người ngờ nghệch ấy đang nằm trong nanh vuốt của cô, con người
mà cô đã nói với mẹ.

“Đây chính là con người mình cần,- cô ta sung sướng thâm nghĩ.- Mình sẽ biến hẳn thành bố của đứa bé. Con người không ai có thể giả vờ khéo đến như thế! Trong đời mình chưa bao giờ gặp thằng nào ngờ nghịch như vậy”.

- Tôi đi xem muộn mất,- cô ta buông lời ướm thử.- Mọi người bảo rằng bộ phim này rất hay! Bỏ qua thì thật là tiếc...

- Không lẽ cô lại đi xem phim có một mình?- Xa-ít hỏi giọng buồn rầu.

- Biết làm thế nào được,- Xê-vim thở dài, sau đó quyết định chuyển sang tấn công.- Anh cũng nên đi xem bộ phim này.

- Tôi rất lấy làm sung sướng được đi xem, nhưng vì mắt kém nên không đi xem phim bao giờ.

- Chà, thật là tiếc!- Đến lượt Xê-vim lúng túng.

- Ngay cả từ hàng ghế đầu tôi cũng không nhìn thấy gì cả cô Xê-vim ạ.

- Nếu anh không phản đối, tôi sẽ kể lại cho anh tất cả những gì diễn ra trên màn ảnh.- Xê-vim tiếp tục tấn công. Chả là tôi còn nợ anh một câu chuyện tuyệt vời cơ mà.

Xa-ít bối rối im lặng, sau đó khẽ đáp ứng:

- Tôi không muốn trở thành gánh nặng của cô...

- "Đúng là gánh nặng của ta, con người bất hạnh ạ!"- Xê-vim bắt đầu thấy bực mình, nhưng trấn tĩnh được, cô nói:

- Nào, có gì đâu anh... Tôi rất vui lòng làm việc đó. Thật ra cũng chẳng mất công gì mấy... Chỉ cần chúng ta mua vé ở lô để khỏi làm phiền người khác.

Cô ta rất muốn tìm hiểu một điều: vậy thì cuối cùng chàng thanh niên trắng bệch và cao ngồng này là gì? Một người ngờ nghịch hay là một tên láu cá?

Trong lô, Xa-ít khiêm tốn ngồi sau Xê-vim một chút. Khi đèn tắt và buổi chiếu phim bắt đầu, người thiếu nữ khẽ nhích lại gần phía Xa-ít, nhưng anh vội lùi ra xa. "Chà, thằng cha rõ là đồ láu cá",- cô ta thâm nghĩ và tiếp tục nhích gần lại chỗ anh ta. Xa-ít lại tiếp tục lùi ra xa. Cuối cùng cũng đến lúc Xa-ít không còn lùi đi đâu được nữa, anh bị ép sát vào vách tường ngăn giữa các lô. Xê-vim áp sát vào người anh, thì thầm:

Trên màn ảnh người ta đang hành hình người da đen... Em sợ quá!...

Anh chàng Xa-it bất hạnh, bị lừa vào bẫy, không nghe tiếng gì cả. Sự giận dữ của Xê-vim, hơi ẩm từ cơ thể cô nàng, mùi thơm của mái tóc đã làm anh ngây ngất, mất hết cả lý trí. Anh không còn hiểu được là anh đang làm gì. Như trong một giấc mơ kỳ diệu, họ ôm chặt lấy nhau, má cô gái áp vào má anh, và cặp môi của anh đang lần tìm môi nàng, nhưng đúng vào lúc đó đèn trong rạp bật sáng. Nghỉ giải lao trước khi chiếu tập hai...

Xa-ít ngồi mặt đỏ như gấc, không dám ngẩng đầu lên, và suốt giờ giải lao không nói được một lời nào. Xêvim không rời mắt khỏi anh ta, như một nhà sinh vật học đang nghiên cứu con chuột bạch làm thí nghiệm. Cuối cùng thì đèn trong rạp cũng tắt. Bao giờ đến lượt Xa-ít, đầu tiên còn rụt rè, nhưng sau đó anh mạnh dạn hơn, xích gần về phía cô gái. Và khi đã ở cạnh cô ta, bỗng nhiên anh thì thầm đắm đuối:

- Tôi yêu cô...

- Cái gì thế, Dê-ke-ri-a, anh ngủ mê à?- Xa-ít nghe thấy tiếng trả lời.

"Dê-ke-ri-a,- đầu óc anh quay cuồng. Dê-ke-ri-a? Không lẽ cô ta lại chóng quên tên mình đến thế? Không, không mình không tài nào chịu nổi, cái đó quá sức của mình, mình không thể nào sống thiếu cô ta được".

- Thưa cô, đó là chuyện rất nghiêm chỉnh! Tôi thật sự yêu cô từ cái nhìn đầu tiên,- Xa-ít lại thì thầm và rụt rè đưa tay vuốt lưng cô gái.

- Anh làm sao thế, Dê-ke-ri-a, không chịu được về đến nhà à?

- Xê-vim, không lẽ cô không tin tôi?

- Xê-vim?- Người phụ nữ ngồi bên cạnh hét lên, và sau đó gọi vang cả rạp: - Dê-ke-ri-a.

- Làm gì mà gào lên thế?- Có tiếng đàn ông uể oải,- cục cằn đáp lại.

Mọi người nghe thấy tiếng một cái tát... bộ phim bị ngắt quãng, đèn bật sáng.

Thì ra, chuyện xảy ra như thế này: Xa-ít vì mắt kém tưởng nhầm bức rèm nhưng là áo của Xê-vim, nên ngồi dịch dần về phía đó, và anh đã thì thầm những lời lẽ nồng nàn nhất, đã vuốt ve một người phụ nữ khác. Khi người phụ nữ hiểu ra rằng, những tình cảm say đắm đó không phải là của người

chồng, mà là của một người đàn ông không quen biết, cô ta đã thắng cánh cho anh một cái tát.

Khi nghe thấy tiếng kêu, cảnh sát đã xuất hiện, đưa tất cả ra khỏi lô... Chàng thanh niên khỏe mạnh De-ke-ri-a là một người miền núi, vì thế anh ta biết cần phải đối xử như thế nào với những kẻ vô liêm sỉ. Chuyện tán vợ người khác.

- Cái đồ trụy lạc bản thủ này dám động đến vợ tôi! Bây giờ tôi sẽ cho nó biết!...

Chỉ đến lúc này Xa-ít mới hiểu, cái gì đã xảy ra.

- Mi-ơ pác-đông, Mơ-xi-ơ[11]- Anh ú ớ, lấp bắp, và do ngượng ngập không hiểu sao anh chỉ nhớ toàn tiếng Ppháp Ech-xquy-đê moa[12].

Mấy tiếng lấp bắp này càng làm cho người thanh niên miền núi giận dữ, và không hiểu câu chuyện sẽ đi đến đâu, nếu không có Xê-vim. Cô cầm tay Dê-ke-ri-a, dịu dàng nói:

Thưa ông, ông nhầm đấy... Những lời của người chồng chưa cưới của tôi là dành cho tôi, và chỉ có một mình thánh A-la biết được là tại sao vợ ông lại cho rằng những lời đó là dành cho bà nhà... Một sự nhầm lẫn thật là đáng tiếc... Với ai mà chẳng có lúc xảy ra?... Người chồng chưa cưới của tôi không phải là loại đàn ông ngay trước mặt người yêu lại có thể...

"Người chồng chưa cưới!... Cô ta gọi mình là người chồng chưa cưới!- Xa-ít không dám tin vào tai của mình nữa.- Ôi, thật là hạnh phúc! Ngày hôm nay sao mà tất lành đến thế!"

Giọng nói ngọt ngào của Xê-vim, thái độ dịu dàng, âu yếm của nàng làm Dê-ke-ri-a dịu hẳn, và ngay lập tức anh chàng đổi thái độ từ giận dữ thành thông cảm:

- Xin lỗi, thưa cô, bây giờ tôi thấy, đúng là đã xảy ra một sự nhầm lẫn...

- Dê-ke-ri-a,- người vợ anh ta ngắt lời,- đứng đây làm gì nữa, ta vào xem nốt phim đi. Dù sao vé cũng đã mua rồi.

Hai vợ chồng quay vào phòng chiếu bóng, còn lại Xêvim và Xa-ít ngoài phòng nghỉ:

- Em thật khó xử, Xê-vim nhắm mắt, khẽ nói, Tất cả chỉ tại em...

- Tôi sẵn sàng hy sinh vì cô! Xa-ít thốt lên.

Chỉ vừa mới đây thôi tôi cũng suýt nữa thì chết lịm đi vì sợ hãi!

Họ đi ra phố và ngồi vào tắc-xi: Xa-ít vẫn bản khoăn: "Tất nhiên, cô ta gọi mình là người chồng chưa cưới có lẽ chỉ để tránh phiền toái với cảnh sát. Không hiểu thật ra thì cô ta nghĩ về mình thế nào nhỉ?..."

Không hiểu nguyên nhân sự ịm lặng của anh, Xê-vim lo lắng: không lẽ cô lại để mất một người chồng chưa cưới mà cô vừa mất công kiếm được?...

Không, cô không thể để cho điều đó xảy ra! Không thể để cho chú gà mù này lọt vào chuồng của kẻ khác. Mà sao cô lại ngồi xa anh ta thế nhỉ. Lẽ ra cần phải ngồi ngay lên lòng anh ta.

- Nếu anh nghĩ xấu về em, cô dịu dàng nói khẽ, thì anh nhầm đấy...

Đang bận suy nghĩ, Xa-ít không nghe thấy những lời cô nói, nên lơ đãng trả lời:

- Tôi không biết, không biết...

- Không, em cảm thấy là anh nghĩ xấu về em, Xê-vim thở dài buồn bã, và bất ngờ ôm chặt lấy Xa-ít thì thầm: Nếu anh muốn, em sẽ chứng minh cho anh biết...vừa lúc đó tắc-xi dừng lại trước nhà của gia đình Phe-phai-e-vec, và người thiếu nữ không kịp chứng minh điều gì cả.

Khi hai người ra khỏi xe, Xê-vim thực hiện cố gắng cuối cùng:

- Anh muốn em giới thiệu anh với mẹ không? Cô ta nói.

- Liệu có tiện không? Xa-ít ngần ngại.

- Mẹ em là người phụ nữ dân chủ nhất trên thế gian này.

- Tôi muốn, đầu tiên hãy để cô tôi đến gặp mẹ cô đã... Cô thấy thế nào?

Thận trọng, Xê-vim giả vờ như không hiểu gì cả:

- Để làm gì hả anh?

Xa-ít đứng, mặt đỏ như quả cà chua chín, không dám ngẩng lên, mũi giày di di trên mặt đất thành những đường vô nghĩa.

- Để... để... xin phép mẹ cô...

- Nhưng sao lại là cô? Không lẽ anh không có mẹ?

- Không, tôi sống với người cô...

- Thôi được. Nghĩa là chúng mình sẽ còn gặp nhau?

- Tạm biệt...

Họ chia tay, vừa hát vừa nhún nhảy, Xê-vim chạy lên cầu thang, kêu vang đặc thủng:

- Mẹ-e oi!... Tìm thấy rồi-ôi! Người chồng chưa cưới- ười!... U-ra-a!!![13]

[1] Pê-gat-xơ có nghĩa là con ngựa hoang.

[2] Pa-sa ở Thổ Nhĩ Kỳ dùng với nghĩa là tổng trấn.

[3] Từ năm 1954 Quốc hội Thổ Nhĩ Kỳ ban hành đạo luật buộc mọi người dân ngoài tên phải có họ kèm theo (chú thích của nguyên bản).

[4] Đơn vị tiền tệ ở Pháp.

[5] Tiếng Pháp: xin mời

[6] Tiếng Pháp: thưa ngài, cũng có nghĩa: ông chủ

[7] Vâng, em yêu, cảm ơn.

[8] Rất cảm ơn, em yêu

[9] Anh yêu của em.

[10] Xêch có nghĩa là tình dục.

[11] Một ngàn lần xin lỗi ông.

[12] Hãy tha lỗi cho tôi.

[13] U-ra có nghĩa là hoan hô.

GIỚI THIỆU NỘI DUNG

Bóng đá chân chính là môn thể thao dũng cảm và đẹp mắt, hấp dẫn lôi cuốn và đầy rung động, nó chứng tỏ - ở mức độ cao nhất - khả năng tinh thần, thể chất và trí tuệ của con người. Chính vì thế Bóng Đá - viết bằng chữ hoa - đã lôi cuốn trái tim và khối óc của hàng triệu con người.

Nhưng nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết Vua Bóng Đá của Azit Nexin lại thấy ghê tởm những mặt xấu xa của nền thể thao gắn liền với lừa dối và hạ thấp phẩm giá con người, một nền thể thao bị những kẻ giàu có lũng đoạn, đi ngược lại với khát vọng của đông đảo quần chúng.

Anh muốn có một công việc chân chính. Và vì thế, vua bóng đá, vừa mới ngồi vào ngai vàng, đã từ giã nó để chọn một lĩnh vực khác. Biết làm sao được, chúng ta chỉ còn biết reo lên, như ngày xưa mọi người vẫn làm như vậy: Vua đã thoái vị! Vua muôn năm!....

Người cháu gái của Ê-mi-ne Ba-la-bôn-ka

Từ biệt Xê-vim, Xa-ít đi về nhà như có đôi cánh để bay. Tất nhiên đó là đôi cánh của tình yêu. Ngay từ ngưỡng cửa anh đã làm cho bà Bê-ri - người cô kính mến của anh - sững sốt, khi anh báo tin là sẽ cưới vợ trong thời gian ngắn nhất. Anh sẽ kết hôn theo đúng pháp luật, hay nói một cách khác, anh quyết định xây tổ ấm gia đình, bởi vì anh đã tìm thấy con chim bồ câu cho cái tổ ấm ấy!...

Cô ta tên là Xê-vim! Xê-vim kiều diễm! Cô ta là ngôi sao của anh! Anh đã mơ ước cả cuộc đời về một ngôi sao như thế. Chỉ một cái tên thôi đã đáng yêu rồi: Xê-vim là sự dịu dàng; Xê-vim là tình yêu. Còn họ của cô ta? anh không nhớ. Nhưng cái đó thì có nghĩa lý gì. Cái chính là tình yêu, tình yêu từ ái nhìn đầu tiên. Đẳng nào thì sau lễ cưới cô ta cũng sẽ trở thành Xê-vim Rur-gi-xun. Anh đã làm quen cô ta ở đâu nhỉ? Lạy thánh A-la ở ngoài phố, tất nhiên rồi. Còn đã yêu - ở rạp chiếu bóng. Và khi tiễn cô ta về nhà, anh hiểu rằng, đây chính là người phụ nữ mà anh có thể trao số phận của mình không chút do dự...

Thật tâm thì từ lâu cô Bê-rin cũng đã ấp ủ ước mơ cưới vợ cho cậu cháu. Và đại diện đông đảo của dòng họ Rur-gi-xun cũng nuôi hy vọng, rằng chính Xa-ít sẽ là người tiếp tục duy trì được nòi giống lâu đời của họ. Bởi vì không còn ai để mà hy vọng cả. Xa-ít là cành non duy nhất của cây đại thụ hùng vĩ một thời còn có thể đâm hoa và kết quả. Vì thế tất cả mọi người đều muốn thúc đẩy sự kiện, sợ rằng nếu không may dòng nhựa sống bị khô cạn thì cây đại thụ, sừng sững đứng suốt hai trăm năm mươi năm nay, sẽ bị đổ.

Bất chấp tất cả những điều đó, cô Bê-rin vẫn cương quyết đòi hỏi rằng người vợ tương lai của Xa-ít nhất thiết phải xuất thân từ một gia đình quý tộc, được mọi người kính trọng, xứng đáng với dòng dõi vinh quang của họ. Lạy trời, mong sao cho không có một con bé lẳng lơ nào mê hoặc được thằng bé. Bởi vì của cải có thể cám dỗ đủ hạng đàn bà mà.

Xa-ít cương quyết bác bỏ tất cả mọi lo ngại của người cô:

- Trong đời cháu chưa bao giờ thấy một người thiếu nữ nào xứng đáng hơn. Cô biết sự sáng suốt của cháu đấy...
- Không lẽ cháu lại biết rõ cô ta nhanh đến thế, cậu bé của cô?
- Cô ơi, cô quên là cháu đã từng học ở Pa-ri rồi sao. Bây giờ cháu có thể nhìn

xuyên qua mọi người. Còn tiền nong của cháu thì Xê-vim hoàn toàn không biết gì cả. Sau đó vì cô ta vội về nhà, nên cháu chưa kịp ngỏ ý với cô ấy.

- Cậu bé của cô, cháu cả tin quá đấy.

- Cháu tin chắc rằng cô ta sống trong một gia đình nề nếp. Cô hãy tìm hiểu đi, rồi cô sẽ tự thấy rõ điều đó.

Người cô cũng không phải chờ đợi lâu. Ngay buổi chiều hôm sau bà đã biết tất cả những gì cần biết về gia đình Phe-phai-e-vec, và thậm chí còn nhiều hơn những gì cần thiết.

Người cô được biết rằng gia đình Phe-phai-e-vec là một gia đình được kính trọng, nổi tiếng và giàu có (buôn bán đồ lót phụ nữ là một công việc bao giờ cũng mang lại nhiều lợi nhuận), nhưng mọi người trong gia đình này không lấy họ theo đường nam giới, mà lấy họ theo mẹ ngài Kha-xip. Bà ta từng nổi tiếng khắp vùng với cái tên là Phe-ri-đe phai-e-vec... Còn bà ngoại của Xêvim, mẹ bà Me-khơ-du-re kính mến, cũng nổi tiếng không kém. Đó là bà Ê-mi-ne. Bà này đã từng sống ở E-ren-kôi-e, trong một khu phố giàu có gồm toàn dinh thự các quan lại của hoàng đế quan làm bánh, quan cắt tóc, quan may vá, quan làm vườn, quan thổi thủy tinh, quan làm chăn bông. Nói tóm lại, chỉ có toàn là quan sống ở khu phố đó, nhưng to hơn cả vẫn là bà Ê-mi-ne. Bởi vì tất cả đều sợ người đàn bà lẩm cẩm này, và gọi bà là quan Ba-la-bôn-ka[1]. Việc phụ nữ bao giờ cũng đóng vai trò chính trong gia đình Xê-vim có làm cho người cô lo lắng ít nhiều. Tuy vậy, sau khi tìm hiểu, bà nói với người cháu của mình:

- Cậu bé của cô ạ, cô không thể nói được điều gì xấu về gia đình người thiếu nữ này cả.

- Cô thân yêu, thì cháu đã nói với cô rồi mà!

- Đó là một gia đình quý tộc nổi tiếng, nhưng cô vẫn không thích người thiếu nữ ấy.

- Tại sao? Cô đã nhìn thấy cô ấy? Cô đã đến nhà cô ấy rồi à?

- Không, cô chưa đến nhà, nhưng nghe thấy mọi người đồn đại về cô ấy.

- Họ có thể đồn đại những gì hả cô?!- Xa-ít tức giận nói.

- Dường như Xê-vim của cháu là một con ngựa cái A-rập bất trị, không khi

nào chịu đựng yên một chút. Đối với những con ngựa như thế, người ta nói rằng, cần phải có một người cỡi ngựa rất giỏi. Cô sợ rằng, cậu bé của cô ạ, cháu sẽ không ngồi vững được trên cái yên ấy.

- Đừng lo, cô ạ! Trong tay cháu, cô ấy sẽ phải ngoan ngoãn, hiền lành. Cháu xin cô, ngày mai cô hãy đến chỗ cha mẹ cô ấy và thay mặt cháu cầu hôn với Xê-vim xinh đẹp.

- Không, cậu bé của cô ạ, cháu cần phải ngỏ ý trước với cô ấy. Bây giờ là phải như vậy. Các cháu hãy thỏa thuận mọi việc với nhau, chỉ sau đó cô mới đến gặp cha mẹ cô ấy.

- Cũng được, cô ạ, cô hãy tin ở cháu! Tất cả rồi sẽ tốt đẹp.

[1] Ba-la-bon-ka có nghĩa là ba hoa, bịa chuyện, ngồi lê mách lẻo.

Xa-ít cầu hôn

Một vài lần Xa-ít đã đến trước ngôi nhà của gia đình Phe-phai-e-vec, nhưng vẫn không dám bước lên cầu thang gọi cửa. Mặc dù Xê-vim đã mời anh, anh vẫn không biết anh sẽ phải nói gì khi người ta mở cửa đón anh. Tuy Xê-vim đã nói rằng mẹ cô là một người dân chủ, còn cha cô là một người theo chủ nghĩa tự do... Nhưng ai mà hiểu được họ, những người tự do và dân chủ hiện nay? Xa-ít đứng giậm chân tại chỗ, như cầu thủ bóng đá chuẩn bị sút phát mìn một mét.

Đứng lảng vảng khoảng một tiếng rưỡi quanh ngôi nhà, cuối cùng lấy hết tinh thần anh mạnh dạn bước vây công, vừa định đưa tay bấm chuông thì bỗng nhiên cánh cửa mở ra và từ trong nhà một người trẻ tuổi bước ra. Một sức mạnh vô hình đẩy bật anh lên cầu thang. "Có lẽ, đó là anh cả của Xê-vim", - Xa-ít thầm nghĩ, sau đó chờ một lúc rồi rón rén đi xuống cầu thang. Cánh cửa lại mở ra, và lần này có hai người đàn ông đứng tuổi, xấp xỉ cha mẹ Xê-vim, đi ra, xa-ít lao vụt ra phố và ngừng lại do dự. Lúc đó cánh cửa lại tiếp tục mở ra một, hai, thậm chí đến ba lần, và mỗi lần đều có những người đàn ông bước ra.

Sau một giờ Xa-ít đi lang thang một cách vô nghĩa xung quanh ngôi nhà, mãi đến lúc anh lấy lại được quyết tâm. Anh liền mạng chạy đến chỗ chuông gọi cửa, vừa đưa tay ra, thì ai đó đã ấn chuông trước anh, Xa-ít lo sợ quay lại: đứng ngay sau anh là ba người thanh niên lực lưỡng.

- Mà cần gì ở đây, hả công tử bột? – một người trong bọn hỏi.

- Xin lỗi, có lẽ các ông nhầm tôi với ai đó.

- Mà từ đội bóng nào?- người thứ hai hỏi.

- Từ đội bóng? Tôi không từ đội bóng nào cả, mà tại sao tôi lại phải từ đội bóng mới được chứ? Tôi từ tự mình đến. Tôi có vinh dự được nói chuyện với ai vậy? Đúng lúc đó cánh cửa mở tung ra, nuốt chừng ba chàng trai lực lưỡng, rồi ngay lập tức lại đóng sầm vào, như có bộ phận tự động vô hình làm việc.

Xa-ít bối rối bước ra phố, đi đi lại lại, nghiền ngẫm về bài toán: "Sao ba giờ có sáu người đi vào và năm người đi ra khỏi nhà của gia đình Phe-phai-e-vec, vậy có bao nhiêu người có thể vào nhà trong một ngày?... Dừng lại đã! Và tại sao vào đây chỉ toàn là đàn ông?". Không, Xê-vim của anh không thể

sống trong căn nhà này được! Bài toán không thể giải được bằng các phương pháp toán học.

Xa-ít nhìn quanh hy vọng tìm được câu trả lời, thì trông thấy một cửa hàng cạnh đó liền đi vào:

- Xin lỗi,- anh lịch sự hỏi người chủ hiệu,- mong ông cho biết, cô Xê-vim sống ở ngôi nhà nào?

- Cô Xê-vim nào mới được chứ? Gri-phôn? hay là Xêvim Vxe-dna-i-ka?[1] Hay là Xê-vim Bôn-sa-i-a?[2] Xê-vim Ku-di-u-trơ-na-i-a?[3] Xê-vim giơ-va-trơ-ka?[4] Hay là vợ ông bán thuốc? Ở phố chúng tôi cứ hai cô thì một cô có tên là Xê-vim.

Người chủ hiệu trầm nghĩ, nếu anh chàng cò hương này là cầu thủ bóng đá, thì chắc anh ta tìm Xê-vim Gri-phôn.

Xa-ít chỉ ngôi nhà của gia đình Phe-phai-e-vec:

- Nếu tôi không nhầm thì có lẽ cô ta sống trong ngôi nhà này.

- A-a-a, thế thì đúng là anh cần tìm cô Gri-phôn.

- Không, không, họ của cô ta bắt đầu bằng chữ "phờ".

- Có phải là Phe-phai-e-vec không?

- Đúng, đúng rồi.

- Thế anh ở đội bóng nào?

Xa-ít sực nhớ là người ta cũng đã hỏi anh như thế nên không giấu vẻ ngạc nhiên:

- Tại sao tất cả đều nghĩ rằng tôi ở đội bóng nào đó?

- Thế thì anh cổ vũ cho đội nào?

- Chắc là anh ta cổ vũ cho đội bóng của cô Xê-vim Gri-phôn,- người chủ hiệu trầm nghĩ.

Còn một người bán hàng khác, chăm chú nhìn Xa-ít nói:

- Người này không chơi cho đội bóng nào ở Xtam-bun và Ang-ca-ra cả. Tôi biết mặt tất cả các cầu thủ. Anh ta hoàn toàn không phải là cầu thủ bóng đá.

Xa-it không tiếp tục nghe hỏi nữa. Sau khi cảm ơn người chủ hiệu, anh bước ra phố và đi về phía ngôi nhà của Xê-vim. Và thật may mắn, vì vừa đúng lúc đó người thiếu nữ xuất hiện trên ban công.

- Mẹ ơi!- Cô ta hét lên.- Lại đây mau lên?... Cái anh chàng muốn lấy con đây này!

Đúng lúc bà mẹ Me-khơ-du-re ra đến ban công, thì ở chỗ ngoặt Xa-ít vấp chân vào nhau và suýt nữa ngã sóng xoài xuống mặt đường với cả thân hình dài một trăm tám mươi tư centimét của mình.

- Không hiểu sao mẹ không thấy thích cái anh chàng cao kều, đàn độn này cho lắm,- bà mẹ lẩm bẩm.

Xê-vim gọi vào trong phòng.

- Đây, các anh ơi, ra đây mau lên! Em chỉ cho xem người chồng chưa cưới của em.

Trên ban công xuất hiện ba chàng trai vạm vỡ.

- Hóa ra thằng ngốc này muốn lấy em làm vợ?- A- khơ-met Xte-na hỏi.

- Thế nào, mày ghen hả?- Nat-gi Vô-dô-lây, thủ môn của đội bóng B.L., khẽ cười mỉa.

- Lại còn thế nữa,- A-khơ-met càu nhàu.

- Đừng nghe cậu ta, Xê-vim, cậu ta đang ghen đấy,- Nat-gi lại nói - Còn chàng trai kia trông cũng ra dáng thanh niên đấy chứ, chỉ phải cái gầy quá. Nhưng không sao, người ta vẫn nói rằng, những người gầy là những kẻ đam mê say đắm...

- Không sao, trông hẳn cũng được đấy. Bây giờ cô dễ kiếm được chú rể ngoài đường phố đâu,- Mu-xta-pha Bôn-tơ, cầu thủ ghi nhiều bàn nhất của đội bóng B.L. nhận xét.

Nếu không bận thì chắc chắn là Xê-vim đã mời Xa-ít vào nhà, hoặc ít nhất thì cô cũng đã chạy ra gặp anh. Nhưng thật không may là hôm nay cô cần

phải gặp các cầu thủ và ngài tổng giám đốc câu lạc bộ B.L. Di-un-đa Bôn-tun đề bàn về việc làm thế nào lôi kéo được anh chàng hậu vệ Ô-de-ra Bre-vnô của đội bóng L.B.T.[5] về với đội B.L. Đội bóng "Luôn bị thiếu thôn" là đối thủ chính của đội B.L. và cuộc đua tài thường xuyên giữa hai đội không chỉ diễn ra trên sân cỏ, mà còn ở cả hậu trường của nền thể thao bóng đá. Chỉ có Xê-vim có thể hoàn thành được nhiệm vụ này, và ngài Di-un-đa Bôn-tun rất hy vọng ở cô. Trước đây, chính cô cũng đã lôi kéo được A-khơ-met- nay là niềm tự hào của đội bóng B.L. và của đội tuyển quốc gia.

Buổi gặp mặt hôm nay được tiến hành một cách kín đáo không để ngài Kha-xip biết. Người chủ gia đình Phe-phai-e-vec hết sức lo lắng cho danh dự của gia đình, dứt khoát cấm con gái gặp gỡ các cầu thủ bóng đá trước khi lấy chồng.

Trong khi buổi họp bí mật đang diễn ra ở nhà Xê-vim thì Xa-ít vẫn ngán ngẩm đi quanh ngôi nhà. Anh hiểu rằng, không bao giờ anh đủ can đảm bước qua ngưỡng cửa ngôi nhà này, và quyết định gọi bằng điện thoại. Dĩ nhiên là bằng điện thoại anh sẽ dễ nói hơn về tất cả những gì đang tràn ngập tâm hồn anh. Anh sẽ kể cho Xê-vim về những tình cảm của anh và hỏi thẳng xem cô ta có đồng ý trở thành vợ anh không. Và nếu cô ta không đồng ý thì anh sẽ tự sát để kết thúc cuộc đời của mình...

Xa-ít không thể gọi từ điện thoại công cộng ngoài phố được. Khi tỏ tình, con người bao giờ cũng thích được cô đơn. Thuê tắc-xi, anh lao về nhà... Thật là may, ở nhà không có ai cả.

Anh tìm thấy số điện thoại của gia đình Phe-phai-e-veo trong sổ tra cứu và run run quay số.

Đôi khi những sự trớ trêu của kỹ thuật hiện đại lại gây ra điều bất hạnh cho cuộc sống con người. Lần này cũng đã xảy ra như vậy: lẽ ra phải nối dây nói với gia đình Phe-phai-e-vec thì người ta lại nối với nhà máy dệt bít tất.

- A- lô!- một giọng đàn ông dễ chịu trả lời anh.

- Ông có thể gọi giúp cô Xê-vim tới chỗ điện thoại được không?

- Tất nhiên...

Một lát sau trong ống nghe đã vang lên giọng phụ nữ.

- Em nghe đây.

- Chào cô Xê-vim.

- Chào anh.

- Cô sống thế nào?

- Cảm ơn, vẫn bình thường.

Cô nữ công nhân Xê-vim vẫn thường được các chàng trai gọi điện thoại đến nói chuyện. Nhưng người đóc công rất không thích những cuộc nói chuyện loại này, vì thế cô ta không muốn đứng lâu ở chỗ máy điện thoại.

- Xê-vim, tôi làm phiền cô phải không...- Xa-ít bắt đầu nhưng anh bị ngắt lời vội vã:

- Hãy nói nhanh lên, anh cần gì, em rất vội.

Những lời tỏ tình cứ thế tuôn ra từ miệng anh, nhưng vì quá sợ hãi nên anh cứ nghẹn lại:

Tôi... tôi...- Xa-ít nói, chân trờ,- muốn làm phiền cô, bởi vì...

- Nhanh lên.

- Tôi muốn cưới cô làm vợ!- Xa-ít buộc miệng nói, đến chính anh cũng không ngờ, rồi nhắm mắt, im lặng.

Cô Xê-vim "Thứ hai" này thờ dài vào ống nghe, không biết cần phải nói gì, và cố hình dung xem anh bạn nào của cô bỗng đứng lại ngó ý như thế.

Có thể là anh chàng theo cô về đến tận nhà hai ngày trước đây chăng? Hay có thể là một anh chàng nào đó định đùa?

- Anh nói nghiêm chỉnh đấy chứ?- Cô hỏi, khản cả giọng.

- Tất nhiên! Hết sức nghiêm chỉnh... Cô Xê-vim, tôi sẽ làm tất cả để cô được hạnh phúc...

- Tất cả đàn ông đều nói thế. Thật ra thì em không biết, có thể tin anh được không...

- Cô Xê-vim, hãy tin tôi! Hãy tin tôi!... Hãy tin tôi!- Xa-ít lập đi lập lại như đang lên cơn sốt.

- Tin suốt đời?

- Tất nhiên rồi!... Suốt đời!...

- Nhưng liệu liệu, đừng có chuồn đấy... Cái anh chàng cắt tóc Xu-lây-man với cái anh chàng lái xe Nu-ri, cả anh chàng bồi bàn Khan-di nữa... đều nói sẽ lấy em làm vợ... Thế mà họ chuồn đâu cả.

- Nhưng tôi nghiêm chỉnh...- Xa-ít ấp úng.- Bởi vì tôi yêu cô.

Thành thật mà nói thì em cũng muốn lấy chồng từ lâu! Chỉ cần đó là một người đứng đắn, bác sĩ hoặc là kỹ sư, hay ít nhất cũng là một viên trung úy.

Xa-ít nhìn rất kém, nhưng nghe thì không có gì đáng phải phàn nàn cả. Ngay từ đầu cuộc nói chuyện anh đã thấy giọng của Xê-vim hơi là lạ.

- Cô khỏe chứ, Xê-vim?

- Anh nói gì thế?

- Hay là cô có bị cảm lạnh?

- Vâng, em hơi bị sổ mũi, mà em đang xúc động quá...

"Ôi, lạ trời, không lẽ lời cầu hôn của mình lại làm cho cô ta xúc động đến thế?"- Xa-ít thoáng nghĩ trong đầu.

Sáng hôm nay em máy mắt bên trái, bao giờ đó cũng là điềm may mắn,- Xê-vim "Thứ hai" tiếp tục nói.- Em đồng ý trở thành vợ anh, nhưng tuy vậy em cũng cần phải nghĩ thêm một chút... Chiều hôm nay em có hẹn với một sinh viên Trường Đại Học Tổng Hợp. (Anh sinh viên này, thực ra, chỉ là một anh chàng đóng giày). Em với anh ta đã lâu không đi chơi, anh ta cũng hứa là sẽ cưới em, nhưng bây giờ hình như định cúp đuôi chuồn... Vì thèm muốn tìm hiểu xem... "Không hiểu mình nói chuyện với anh ta như thế có lịch thiệp không nhỉ?"- Cô chột nghĩ và bắt đầu thỉnh thoảng chêm vào từ "xin lỗi", không cần biết có đúng chỗ hay không.

- Chiều hôm nay, xin lỗi, em hẹn, xin lỗi, với một chàng thanh niên. Nếu anh ta đến thì em xin lỗi anh, còn nếu anh ta không đến, xin lỗi, thì khi đó...

- Thế nghĩa là, hôm nay chúng ta không thể gặp nhau được? Xa-ít nói giọng

yếu ớt.

- Hôm nay, xin lỗi, thì không thể... Chàng thanh niên này, xin lỗi, rất hay ghen, xin lỗi, ghen dễ sợ. Nếu anh ta, xin lỗi, nhìn thấy anh thì, xin lỗi, anh sẽ bị lôi thôi đấy. Nhưng nếu ngày mai, xin lỗi, thì có thể.

- Tôi có thể đến nhà cô được không- Xa-ít đánh bạo hỏi.

Người thiếu nữ không muốn để chàng trai sắp lấy cô làm vợ nhìn thấy túp lều tồi tàn của cô đang sống...

- Không, xin lỗi, em sẽ chờ anh ở tiệm cà phê "Ê-tu-an", xin lỗi, ngày mai vào sáu giờ...

Đúng lúc đó người đốc công bước vào phòng nên cô vội vàng kết thúc cuộc nói chuyện:

- Thỏa thuận thế anh nhé?

- Ừ, ừ!

- Tạm biệt anh...

- Chúc cô mọi sự tốt lành, hẹn gặp ngày mai! Xa-ít hôn vào ống nghe.

Suốt buổi chiều và cả ngày hôm sau Xa-ít không lúc nào đứng ngồi yên chỗ. "Mình sẽ được gặp cô ta, cô ta đã đồng ý!"- Anh hết sức vui sướng, nhưng ngay lúc đó anh chợt nghi ngờ: "Xin lỗi, tranh mất của anh?..." Anh lao vụt đến nhà Xê-vim, đi đi lại lại xung quanh và nhìn lên những cửa sổ hãy còn sáng. Sau cửa sổ vẫn thấp thoáng nhiều bóng người. "Bóng này là Xê-vim? Còn bóng này, xin lỗi, có lẽ là anh chàng sinh viên?..."

Dậy khỏi giường một cách khó nhọc sau một đêm mất ngủ Xa-ít bắt đầu tìm hiểu xem ở Xtam-bua tiệm cà phê "Ê-tu-an" nằm ở đâu. Hóa ra có đến ba tiệm cùng tên như vậy... mà anh thì chưa hẹn là họ cần phải gặp nhau ở tiệm nào...

"Có lẽ, đầu tiên cần phải đến tiệm ở gần nhà cô ta nhất. - Với sự nhanh trí vốn có, Xa-ít quyết định, nếu ở đó không thấy cô ta, mình sẽ thuê tắc-xi đến hai tiệm khác. Đúng năm giờ Xa-ít đã có mặt ở địa điểm gặp gỡ dự kiến. Chọn chiếc bàn ở trong góc để thuận tiện cho việc nói chuyện, anh bắt đầu ngồi chờ người vợ chưa cưới của mình.

Xê-vim "Thứ hai" cũng đã ngồi ở bàn bên cạnh và đang chờ đợi người đàn ông đã ngỏ lời qua điện thoại xin hiến dâng trái tim và cuộc đời cho cô cách đây một hôm. Thời gian cứ trôi mà vẫn không thấy anh ta đâu cả. Và để khỏi mất thời gian một cách vô ích cô ta bắt đầu đề mắt tới các khách độc thân. Riêng Xa-it thì cô ta chẳng thèm nhìn tới: "Đồ ấy mà cũng gọi là Xa-ít đàn ông!"

Xa-ít nhìn đồng hồ: đã bảy giờ, mà vẫn không thấy người vợ chưa cưới đến. Có lẽ, đã đến lúc phải tới hai tiệm cà phê khác, nhưng nhờ Xê-vim đúng lúc đó lại đến đây thì sao?

Xa-ít gọi người hầu bàn lại và nói:

- Một người phụ nữ trẻ sẽ đến đây, cô ta người mảnh dẻ, tóc đen, lông mày kẻ nhỏ... Anh nhớ nhắc cô ta đợi một chút, tôi sẽ quay lại... Mong anh giữ giúp cô ta lại. Nhân tiện nhắc anh, cô ta tên là Xê-vim,- Xa-ít nói thêm và hào phóng trả tiền cho người hầu bàn.

Sau khi đảo qua các tiệm cà phê khác và cũng không thấy ai cả. Xa-it quay về và ngồi vào chỗ cũ của mình.

- Thưa ngài, có thể giới thiệu với ngài một cô Xê-vim khác được không ạ?- Người hầu bàn hỏi một cách thông cảm. Chắc chắn là tôi có thể làm ngài vừa lòng...

Xa-ít đã hoàn toàn thất vọng: chắc chắn là cô ta lại hẹn hò với anh chàng sinh viên của mình rồi. Thế thì cô ta còn hẹn với mình làm gì nhỉ? Làm sao lại có thể chóng quên những cái ôm nồng cháy ở trong rạp chiếu bóng được nhỉ?... Tính ghen tuông đang bốc cháy trong hồn anh. Anh sẵn sàng làm tất cả, nếu cần anh xin hiến dâng cả tài sản của mình! Có điều, anh không biết tài sản đang trong tình trạng thế nào? Chỉ có hội đồng gia đình gồm những người già cả nhất của dòng họ Ru-gi-xun mới có quyền sử dụng gia tài của anh.

Đến gần nửa đêm, Xa-ít không chịu đựng được nữa, anh gọi điện thoại cho Xê-vim. Mẹ cô ta bước đến bên máy. Vì bối rối nên anh ấp úng chẳng ra đầu ra đuôi gì cả...

- Tôi không hiểu anh cần gặp ai?- bà Me-khơ-du-re bực mình hỏi.

- Thưa bà, xin lỗi đã làm phiền bà muộn như vậy.

- Tôi có thể nói chuyện với cô Xê-vim được không ạ?

- Xê-vim đã đi Ang-ca-ra rồi. Ngày mai ở đó đội B.L. sẽ thi đấu. Anh có nhắn gì không?

- Vậy xin bác nói giúp là Xa-ít đã gọi điện...

- Được rồi.

- Cảm ơn. Chúc bác ngủ ngon.

Chỉ sau khi đã đặt ống nghe xuống, bà Me-khơ-du-re mới đoán ra rằng, người vừa nói chuyện với bà chính là anh chàng Xa-ít, người mà bà đã được nghe con gái kể đến nhằm cả tai. Thật đáng tiếc là bà đã không nói chuyện gì với anh chàng ấy.

Xa-ít treo ống nghe. Đối với anh ngay cả ánh sáng ban ngày cũng trở thành bóng tối, trên trái đất này cuộc sống không còn tồn tại nữa. Anh khóa trái cửa phòng và không trả lời một ai cả.

[1] Có nghĩa là kẻ tự cho mình biết hết.

[2] Đồ sộ

[3] Có khối mỡ ở mông

[4] Nhai lại

Cuộc gặp mặt đầu tiên của Xa-it-rur-gi-xun với A-khơ-met Xte-na

Làm sao Xa-it có thể quên được những giây phút ngọt ngào cùng với Xê-vim ở rạp chiếu bóng? Trong trí tưởng tượng cuồng nhiệt của một người đang yêu say đắm cứ hiện lên, hiện lên mãi cảnh khoái lạc cách đây chưa lâu. Nỗi dần vật ghen tuông càng trở nên khủng khiếp hơn khi Xê-vim đã lừa dối anh! Khi nỗi đau khổ đã trở nên không thể chịu đựng nổi, Xa-ít lại nhớ đến Pa-ri và Ma-dlen, chính cái cô Ma-dlen mà anh đã khôn khéo đánh lừa được...

Bà cô Bê-rin buồn rầu nhìn người cháu, cố thử bắt chuyện về việc cưới xin, nhưng thay cho trả lời, anh chỉ im lặng và ủ rũ hơn. Khi đó bà cô mới để cho anh yên: thiều chuyện gì giữa bọn chúng có thể xảy ra...

Còn Xê-vim vẫn vô tâm cho rằng, chú rể chẳng thể trốn đi đâu được. Không có gì là đáng sợ, khi anh ta bỗng nhiên biến mất và chỉ gọi điện có một lần khi cô đi vắng. Hằng ngày cô cảm ơn thượng đế đã phù hộ cô tìm được một người mà cô đang cần. Trong khi đó eo lưng của Xê-vim thay đổi từng ngày một cách đáng lo ngại. Trong gia đình Phe-phai-e-vec một lần nữa lại báo trước một cơn giông tố.

Và khi đó A-khơ-met Xte-na, trung vệ của đội bóng B.L. bách chiến bách thắng, quyết định tự mình giải quyết vấn đề lấy chồng cho cô bạn gái yêu quý. Về mặt chiến thuật thì việc Xê-vim lấy chồng thực ra còn cần cho anh hơn là cho chính cô ta.

- Em có nhớ là em đã kể cho anh nghe về anh chàng có lông mày trắng không?- A-khơ-met nói với Xê-vim.- Em còn muốn cưới... Vậy anh ta đi đâu rồi?

- Em không biết gì cả,- Xê-vim nhún vai trả lời.

- Anh ta tên gì nhỉ?

- Hình như là Xa-ít...

- Thế còn họ?

- Anh muốn gì nữa, làm sao mà em biết được...

- Em hãy nghe đây, làm sao lại có thể không biết họ của người chồng chưa cưới được!- A-khơ-met bực tức nói.

Bà Me-khơ-du-re khôn ngoan vội đỡ lời cho con gái.

- Xê-vim bao giờ cũng suy nghĩ chín chắn, nó lấy chồng vì chọn con người chứ không phải vì họ của anh ta...

Hơn một tháng đã trôi qua. Xa-ít không cho thấy một dấu hiệu nào của sự sống, và Xê-vim có lẽ đã quên sự tồn tại của Xa-ít, nếu như... nếu như bỗng nhiên không phát hiện được là anh ta vô cùng giàu có.

Ai ở Xtam-bun mà lại không biết dòng họ quý tộc Ru-gi-xun?!

Chà, như thế đấy! Té ra dòng họ cũng có ý nghĩa đấy chứ. Không thể bỏ qua con mồi này được chỉ cần có gặp được anh chàng! Cô biết cách để quyến rũ, chinh phục và ràng buộc anh ta suốt cả cuộc đời như thế nào. Để làm được điều đó chỉ cần một câu chuyện tâm tình âu yếm trong một buổi chiều nhá nhem tối nào đó... "Anh yêu, không lâu nữa chúng mình sẽ có một chú chim con",- cô sẽ nói với anh ta như vậy. Và không một người đàn ông thật thà, ngây thơ nào - mà đại đa số đàn ông đều là như vậy - sẽ dám cãi lại mà thực ra những lời của cô là sự thật hiển nhiên kia mà, vì cô thật sự đang chờ đợi một đứa con. Chính Xa-ít cần phải trở thành cha của đứa bé! Người thiếu nữ bất hạnh và bị ruồng bỏ đã quyết định như vậy.

Cơ hội mà Xê-vim nóng lòng chờ đợi chẳng bao lâu đã đến. Một lần vào buổi sáng cô nhìn ra cửa sổ. "Ôi, thánh A-la đầy quyền lực thật là nhân từ biết bao!"- Xa-ít đang đi qua trước cửa nhà.

Xê-vim vội mặc quần áo và lao ra ngoài phố. Chưa bao giờ cô lại phải vội vàng đến thế!...

Xê-vim mấy lần đi đi, lại lại trước mặt anh ta, cô muốn anh ta phải tự nhận ra cô trước. Nhưng thậm chí Xa-ít cũng chẳng buồn chú ý đến hạnh phúc của mình, anh đi qua không nhìn thấy gì cả. Xê-vim buộc phải huých vào anh, và con người đáng thương chút nữa thì ngã...

- Pac-đông[1]!- Anh thốt lên bằng tiếng Pháp, vẫn không nhận ra người yêu của mình.

Bởi vậy cô buộc phải nhắc anh:

- Ô-ô...! Anh đây à! Thực là may! Em vừa mới ra khỏi nhà.

Xa-ít lặng người đi khi nhận ra cô qua giọng nói. Anh không dám tin vào tai mình nữa và tiến sát lại gần cô.

- Vâng tôi đây...- giọng anh run lên vì xúc động.

- Nghĩa là, anh vẫn ở Xtam-bun?- Cô ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, ở Xtam-bun...

- Thế tại sao anh không một lần đến chỗ em? Em cứ mong anh mãi...

Xa-ít sung sướng.

- Thật thế sao? Tôi rất muốn đến, cô ạ... Nhưng tôi quên... tôi không tìm được nhà cô.

- Đây, nó đây, nhà em đây này!- Cô chỉ nhà cho anh.

- Thế ra ngôi nhà này? Đây chính là nhà của cô?

- Em định đi dạo một chút... Nếu anh rỗi thì chúng mình cùng đi,- Xê-vim vội vàng nói, sợ để sống mất người chồng chưa cưới vừa tìm lại được.

Cô đã có kinh nghiệm là chỉ có thể làm cho đàn ông hết rụt rè, nhút nhát bằng những lời dịu dàng âu yếm, nên Xê-vim đã không một phút ngừng lời.

Cuối cùng thì Xa-it không chỉ đã cho thấy dấu hiệu của sự sống, mà thậm chí anh còn mạnh dạn hẳn lên.

- Đã có một lần tôi đến nhà cô,- anh bắt đầu.- Nhưng... Xin lỗi... Tôi có thể hỏi cô được không?

Ồ! Tất nhiên rồi, anh có thể hỏi tất cả những gì anh muốn.

- Cô có thể cho tôi biết, hôm đó ở nhà cô có đám ma hay là ngày vui gì của gia đình phải không?

Xê-vim cười phá lên:

- Tại sao lại đám ma!... Gia đình em vẫn sống có ba người: cha, mẹ và em.

- A-a...

- Thế sao anh lại hỏi vậy?

- Tại vì hôm đó mọi người ra vào nhà cô không lúc nào ngớt...

- Và anh nghĩ rằng mọi người tụ họp vì nhà có đám chứ gì?...

Cô ta vẫn còn ngờ ngợ!... phải chăng trước mắt cô là một thằng ngốc hiêm hoi còn rớt lại từ thế kỷ trước...

- Có lẽ đó là các cậu bé từ đội bóng B.L. đến. Em rất yêu bóng đá... Còn anh?

- Tôi yêu tất cả những gì mà cô yêu, - Xa-it buột miệng và đỏ mặt. "Có lẽ mình đã nói thật là ngu ngốc?" – anh thầm nghĩ.

- Cảm ơn anh đã có nhã ý... - Xê-vim nói. - Thế anh ủng hộ đội nào?

- Hiện nay thì chưa có đội nào cả, nhưng nhất định rồi sẽ phải ủng hộ... Thế còn cô yêu thích đội nào?

- Em ủng hộ đội bóng B.L...

Đã mấy lần Xa-ít ngập ngừng, giọng nghẹn lại:

- Cô Xê-vim... Nếu cô cho phép, tôi muốn nói với cô một việc rất quan trọng và đứng đắn...

Xê-vim lập tức đoán ra ngay "việc rất quan trọng và đứng đắn" ấy là việc gì. Khi cha mẹ nói chuyện với nhau về "việc quan trọng" thì Xê-vim biết rằng họ đang nói về việc lấy chồng của cô.

- Vậy thì chúng ta hãy vào đâu đó ngồi nói chuyện đi. Tất nhiên là nếu anh có thời gian.

- Bao lâu cũng được! - Xa-ít phấn khởi reo lên.

Hai người vào tiệm cà phê gần đây. Một người bệ vệ tóc hoa râm, trông giống một giáo sư hơn là người hầu bàn, ra tiếp họ. Ông ta biết Xê-vim nên chỉ cho họ cái bàn ở góc phòng để tránh những cặp mắt tò mò.

Xê-vim ngồi vào bàn, còn Xa-ít đi cởi áo khoác. Anh không bao giờ đi ra

khỏi nhà mà không mặc áo khoác, kể cả những hôm trời nắng... Quay vào phòng anh nheo mắt nhìn mọi người một lượt, rồi mạnh dạn bước lại chiếc bàn mà theo anh Xê-vim đang ngồi ở đó.

- Thưa cô,- Xa-ít nói luôn ngay sau khi ngồi xuống ghế,- tôi muốn nói với cô một câu chuyện vô cùng quan trọng đối với tôi.

Anh ngồi khép nép, tim đập thình thịch, không dám ngẩng mặt lên.

- Ở một bàn khác không xa, Xê-vim đang đánh môi nên không nhìn thấy Xa-ít.

- Chồng tôi quay lại bây giờ, người đàn bà ngồi cạnh Xa-ít cười lả lơi nói,- nhưng nếu ông muốn như vậy thì ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau ở đây cũng vào giờ này...

Không hiểu gì cả, Xa-ít ngược mắt lên và giật mình vì bất ngờ: trước mặt anh là một người đàn bà không quen biết.

- Ô, pac-đông!... Xin lỗi!... Tôi nhầm!... Tôi tưởng bà là...

Anh lao ra giữa phòng, đứng lặng bất lực nhìn quanh bốn phía.

- Em ở đây, Xa-ít! Xê-vim gọi anh.

Do sơ xuất của mình, anh bối rối đến nỗi không nói được một lời nào, Xê-vim lại buộc phải cứu giúp anh. Hình như anh muốn nói chuyện gì với em kia mà...

- Vâng, vâng... Tôi rất muốn... Tôi muốn hỏi ý kiến cô là nên ủng hộ đội bóng nào?...

- Chính vì thế mà anh đưa tôi đến đây phải không?...

Đấy chính là việc quan trọng mà anh định nói với tôi phải không?- Giọng của Xê-vim run lên vì giận dữ.

- Vâng...- Xa-ít hoảng hốt trả lời.

Người ta mang cà phê đá lại, Xê-vim ngồi im lặng. Họ uống xong cà phê. Người thiếu nữ cương quyết đứng lên:

- Ta đi thôi!

- Tùy cô...

Trong xe tắc-xi, hai người không nói một lời. Xê-vim giận Xa-ít đến mức chỉ mong sao chóng thoát khỏi anh ta. Cô dừng xe và chui ra, lẩy cớ có việc gấp. Anh chàng đáng thương Xa-ít đứng trước mặt cô, đôi hết chân này đến chân khác. Cô chăm chú nhìn anh và hiểu rằng không thể để mất anh được. Xê-vim từ biệt anh, giọng đã dịu đi đôi chút:

- Có thể, anh sẽ đến chơi chứ?

Xa-ít lắp bắp, vội vã cảm ơn cô gái, và khi Xê-vim chìa tay ra cho anh bắt thì anh suýt ngất đi vì hạnh phúc...

Về đến nhà, Xê-vim lăn ra đi vắng khóc nức nở. Bà Me-khơ-du-re ngạc nhiên nhìn con gái, lầm bầm: "Lạy thánh A-la, lạy thánh A-la, cái gì đã xảy ra với con bé thể này? Bà chưa bao giờ thấy con bé khóc lóc vì đàn ông cả.

- Con của mẹ, không lẽ con lại yêu cái thằng dở hơi, lắm cảm ấy?! Nếu vậy, mẹ sẽ không cho phép con lấy nó. Một người phụ nữ thông minh không được lấy người đàn ông mình yêu, nếu không muốn trở nên bất hạnh. Con hãy nhớ lấy!...

Vừa đúng lúc đó thì A-khơ-met xuất hiện. Hắn dám nhạo báng cả em Xê-vim nức nở. Chưa từng có một người đàn ông nào lại dám cho phép mình như vậy...

A-khơ-met thành thật thấy thương cô:

- Nào, nào, thôi đừng khóc nữa, cô bé của anh, anh sẽ cho cái thằng loạn trí ấy biết, thế nào là nhạo báng một người phụ nữ yếu đuối.

Xê-vim tiếp tục nức nở:

- Hắn nói rằng, hắn cần nói chuyện về một việc rất quan trọng, và dẫn em vào tiệm cà phê... Hắn thậm chí không thèm ngỏ lời với em!... Em biết, hắn làm ra vẻ ngốc nghếch... chứ thực ra chỉ muốn lăng nhục em thôi...

A-khơ-met tức giận đến ghen thờ:

- Chà, đồ ăn hại! Chà, đồ mất dạy! Anh mà gặp cái đồ bò cạp xám này trên

sân cỏ, thì anh thề có thánh A-la, nếu trên người hắn còn chỗ nào không xây xát thì anh không phải là A-khơ-met Xte-na nữa! Em hay đưa anh địa chỉ thẳng ngu ấy đây.

- Em không biết địa chỉ!

- Em nghĩ gì thế? Địa chỉ không biết, họ hắn cũng không biết. Có thể, ít ra em cũng biết hắn làm gì chứ?

- Nhà toán học hay là đại loại như vậy. Hay là thầy giáo?

- Em không biết.

- Thế thì hắn ở đâu ra?

Vừa khóc vừa cười, Xê-vim kể lại cho A-khơ-met nghe là cô đã làm quen với Xa-ít và hôn anh ta trong rạp chiếu bóng như thế nào...

- Anh A-khơ-met, anh đừng nghĩ gì xấu cả, em chỉ thử hắn thôi mà... Em nghĩ, có thể lấy hắn được... Em chỉ hôn hắn có một lần. Hắn có bộ mặt mới ngớ ngẩn làm sao...

Xêvim cố gắng sao cho A-khơ-met không có gì để ghen tuông cả.

- Em nói rằng hắn giễu cợt em phải không?

- Lúc đầu hắn bảo rằng muốn nói chuyện hệ trọng với em,- Xê-vim nhắc lại.- Em đã mừng và nghĩ rằng hắn sẽ nói về việc ấy... Thế mà hắn, anh có hình dung nổi không, lại mời em vào tiệm cà phê chỉ để hỏi rằng hắn nên cổ vũ đội bóng đá nào. Anh có thấy không, hắn muốn yêu tất cả những gì mà em yêu!...

- Đồ đàn độn! Nào, hãy đợi đây, anh sẽ tìm ra hắn! Đừng khóc nữa, cô bé của anh, anh sẽ cho hắn biết, thế nào là lừa dối những cô gái ngay thật!

Hai ngày đã trôi qua sau buổi Xa-ít gặp Xê-vim. Trong tâm hồn chàng trai một lần nữa lại bùng lên hy vọng, và anh khẩn khoản yêu cầu cô Bê-rin đến nhà của gia đình Phe-phai-e-vec để làm quen với cha mẹ người vợ chưa cưới và bàn bạc với họ về việc cưới xin. Bà cô vui vẻ đồng ý thực hiện sứ mệnh trọng đại, vì bà hiểu rằng Xa-ít không đủ sức làm việc này. Bà cô rất muốn rằng việc hôn nhân phải được tiến hành theo tập quán cũ, tuân theo những truyền thống của cha ông.

Sau khi tiễn người cô đến nhà của gia đình Phe-phai-e-vec, Xa-ít nóng ruột chờ bà trở về. Vì quá hồi hộp anh ngồi đứng không yên, đi đi lại lại khắp các phòng, đọc thơ, hát... Cuối cùng khi nghe thấy tiếng chuông, anh sung sướng lao ra cửa.

- Sao? Thế nào rồi?- anh đón cô bằng một loạt câu hỏi.

- Này chàng trai, cẩn thận một chút? Nào, tránh ra! - Một giọng khàn khàn trả lời.

Trước mặt anh là một người lạ mặt.

- Xin lỗi ông, tôi không hiểu.

- Bây giờ anh sẽ hiểu tất cả! Tôi rửa não cho anh cũng nhanh thôi.

- Xin mời ông vào...

- Tôi sẽ vào không cần anh mời.

A-khơ-met và Xa-ít đã làm quen với nhau như thế đấy. Đầu tiên họ ngồi nhìn nhau, im lặng. Sau đó A-khơ-mét đứng dậy và đi lại phía bức tường, nơi treo chân dung các cụ già râu rậm, đầy huân chương trên ngực. Trên trần nhà treo một cây đèn chùm cổ... Qua cửa sổ ban công anh nhìn thấy một khu vườn lớn bị bỏ hoang.

- Đây là nhà của anh?- Anh hỏi sao cho có vẻ thô bạo.

Thực ra A-khơ-met không phải là một người thô bạo, nhưng anh cho rằng, với Xa-ít cần phải xử sự như với đối phương trên sân cỏ.

- Cửa chúng tôi, thưa ông,- Xa-ít rụt rè trả lời. A-khơ-met lại ngồi xuống.

- Anh chắc biết tôi là ai chứ?

Xa-ít dịch lại gần A-khơ-met để nhìn cho rõ hơn.

- Xin lỗi, thưa ông, tôi không nhận ra...

- Anh nói thật hay nói nhạo báng tôi đấy? Hãy nhìn cho kỹ vào. Nào, tôi giống ai nào?

Xa-ít gần như chúi mũi vào người A-khơ-met.

Có lẽ anh phải dùng ống nhòm rồi đấy?... Ngồi xuống cạnh đây... Bỏ kính ra và nhìn cho kỹ một lần nữa.

- Tôi nhìn rất kém...- Xa-ít bắt đầu nói.

- Nghĩa là, anh không nhận ra?- Người khách của anh ngắt lời.

- Ông có thể nhắc cho tôi biết, chúng ta đã quen nhau ở đâu không.

Ngay cả A-khơ-met cũng bắt đầu thấy bối rối: trước mặt anh là một người không biết anh, một cầu thủ bóng đá nổi tiếng nhất, một cầu thủ mà sau lưng lúc nào cũng có tiếng thì thảo thán phục... Thật là kỳ lạ.

- Thế anh không đi xem bóng đá à?

- Không, thưa ông...

- Và cũng không đọc báo về bóng đá hay sao?

- Không, thưa ông...

- Anh chết cho rồi! Bốn tháng gần đây trên báo chí có viết về tôi thôi!

- Thế ông là ai? Có gì mà nổi tiếng như vậy?

- Còn thế nữa đấy! Anh hãy nhớ lấy: trước mặt anh là một ngôi sao sống động. Một ngôi sao bóng đá... Đầu tiên tôi chơi ở đội trẻ, sau đó chuyển sang một đội khác, nhưng thôi, anh thì đẳng nào cũng không biết... Mà đội đó lại bán tôi cho...

Trong lúc A-khơ-met đang hào hứng kể về bước thang danh vọng thể thao của anh ta, thì Xa-ít dần vật suy nghĩ: Không hiểu con người này đến đây làm gì.

Sau đó A-khơ-met chuyển sang kể, người ta đã viết những gì trên báo về anh: nào là trong một trận anh đã đánh bị thương ba đấu thủ, nào là anh đã đánh cả trọng tài biên, và đuổi cổ trọng tài chính ra khỏi bãi ra sao...

Bà hầu phòng An-giê-la bước vào phòng. Bà đặt khay cà-phê lên bàn và đưa một chén cho A-khơ-met. Nhận ra anh ta, bà reo lên, suýt nữa thì đánh rơi

cái chén:

- Ông là A-khơ-met Xte-na?

- Chính ta đây...- A-khơ-met mỉm cười thỏa mãn.

- Tôi đọc rất nhiều về ông... Ôi, ông có cuộc sống thật là thú vị, một cuộc sống sáng tạo...- Như một phụ nữ gốc Pháp thực sự, bà đặc biệt nhấn mạnh âm "r".[2]

- Bà An-giê-la, nghĩa là, bà biết ông đây?- Xa-ít ngạc nhiên hỏi.

- Ai mà không biết A-khơ-met Xte-na nổi tiếng? Mỗi buổi sáng khi giờ báo ra, việc đầu tiên là tôi tìm đọc về ông ấy.

- Bây giờ anh đã rõ, tôi là ai chưa? Ở nước ta tất cả mọi người đều biết tôi.

- Ông có đôi chân thật là tuyệt! bà An-giê-la tiếp tục,- đôi chân mới tuyệt làm sao... khi ông sút bóng ở Xtăm-bun, mãi tận Ka-gxơ vẫn còn nghe thấy...

Xa-ít đỏ mặt vì xấu hổ; cũng cần phải biết ngượng khi không biết một người nổi tiếng như vậy chứ, Bà An-giê-la chưa kịp ra khỏi phòng, Xa-ít đã đứng lên, nghiêng mình nói:

- Tôi rất vui mừng được làm quen với ông. Sự quen biết này đối với tôi là một vinh dự lớn lao... Nếu ông có yêu cầu gì, tôi rất vui lòng thực hiện...

Trong khi chủ nhà đang tuôn ra những lời tán dương lịch thiệp, A-khơ-met đưa mắt nhìn anh ta và nghĩ rằng Xê-vim có lý: khó mà biết được anh ta đúng là thằng ngốc hay chỉ là giả vờ như vậy...

- Thôi được rồi, được rồi, không cần phải ơn huệ gì cả. Bây giờ khi anh biết tôi là ai, ta hãy nói chuyện cởi mở với nhau. Anh biết Xê-vim chứ? Xê-vim của chúng ta ấy mà...

Không hiểu gì cả, nhưng để phòng xa, Xa-ít cũng gật đầu.

- Vậy thì nghe đây.- A-khơ-met tiếp tục,- Xê-vim là một cô gái rất tốt bụng, cô ấy sẵn sàng làm tất cả vì bạn bè... Năm kia trong cuộc thi vô địch bơi lội, Mu-rat Bô-rô, ở cự ly một trăm mét, đã thắng Me-xut chính là nhờ có Xê-vim... Xê-vim của chúng ta là một cô gái vị tha, hay giúp đỡ mọi người. Sự thể là như thế này!... Lúc ấy Me-xut đang dẫn đầu và đã bơi gần đến đích

nhưng, không dám ngoi lên mặt nước... Anh có thể hình dung nổi không, vì Xê-vim ở dưới nước đã ranh mãnh tụt mất quần bơi của anh ta! Và thế là Mu-rat đã thắng. Về chuyện này anh cũng chưa đọc sao? Lạy thánh A-la thế thì anh đọc cái gì mới được chứ?

Nghe đến tên Xê-vim, trái tim của Xa-ít đã đập rộn lên trong ngực, như con chim nhảy nhót trong lồng.

- Vâng, tất nhiên là, thưa ông, tôi biết cô Xê-vim!- Anh xúc động nói.

- Chính tôi đến đây cũng là để nói chuyện với anh về cô ấy...

"Anh chàng A-khơ-met này là ai vậy?- Xa-ít cân nhắc suy nghĩ.- Có thể là họ hàng thân thuộc, hay là cũng muốn lấy cô ta? Tại sao một cầu thủ bóng đá nổi tiếng lại đến đây đúng vào lúc bà cô đang đi ngỏ lời cầu hôn cô ấy cho mình? Lạy trời, hãy giúp con!..."

- Ông là họ hàng của cô ấy?- Xa-ít rụt rè hỏi.

- Ha, ha!... Họ với hàng... Tôi còn gần gũi hơn bất kỳ người bà con thân thiết nhất nào... Chính vì thế mà tôi mới đến gặp anh...

- Tôi vẫn chú ý nghe, thưa ông!

- Liệu có xứng đáng là một người đàn ông không - A-khơ-met nói xa xôi,- nếu anh ta giuộc một cô gái yếu đuối? Liệu một người đàn ông có được phép cư xử như vậy không?- bỗng nhiên cầu thủ trung vệ giỏi nhất của đội bóng B.L. buột miệng nói.

- Tất nhiên là không được rồi, thưa ông.- Xa-ít áp úng, không hiểu anh ta lái câu chuyện đến đâu.

Thế tại sao anh lại cư xử như thế?!-- A-khơ-met Xte-na hét lên.

Thành thực mà nói anh cũng không định hét lên như vậy, vì bầu không khí trong ngôi nhà này cho phép nói chuyện cởi mở, nhẹ nhàng.

Có thánh A-la chứng giám, tôi chưa bao giờ dám cho phép mình cư xử như vậy với Xê-vim. Chúng tôi mới quen nhau cách đây không lâu...

Đến lượt A-khơ-met quyết định tấn công.

- Chà!... Không lâu!... Hãy kể cho bà già anh ấy!... Đã kịp làm cho cô ta chữa rồi đây!

Xa-ít đứng bật dậy:

- Cái gì? Cô ta đã có mang rồi sao?

- Chứ còn ai nữa không lẽ lại là tôi à?

Xa-ít lặng người đi vì sung sướng. Anh sẽ có một đứa con. Đứa trẻ gọi anh là "cha"!... Lạy trời hạnh phúc biết bao... Tất nhiên, dù thế nào đi nữa thì Xê-vim cũng không thể có mang với anh được, họ mới hôn nhau có một lần... Nhưng điều đó không quan trọng... Quan trọng là mọi người đã nói về điều đó và tất cả đều tin như vậy...

A-khơ-met lặng im, anh hiểu rằng đã ở vào thế việt vị nên ngay lập tức lùi lại:

- Nói thế thôi, chứ cô ta cũng chỉ vừa mới có mang thôi... Nhưng anh hiểu cho, liệu một người như anh, đại diện cho một dòng họ đáng kính trọng như thế này, lại có thể bỏ rơi người thiếu nữ đang có mang được không?... Thực lòng, tôi rất thương cô bé tội nghiệp ấy... trong khi Xa-ít còn đang nghĩ, làm thế nào để nói là bà cô Bê-rin đã đến nhà gia đình Phe-phai-e-vec để xin cưới Xê-vim, thì A-khơ-met đã đứng lên:

- Thôi được rồi, coi như chúng ta đã thỏa thuận xong?... Và đừng có nghĩ đến việc lừa dối tôi. Nếu anh còn có điều gì nghi hy vọng về tôi, thì cứ ra phổ hỏi ngay người anh gặp đầu tiên, A-khơ-met Xte-na là ai? Hiểu chưa? Thôi, chúc anh khỏe, tôi đi đây...

Xa-ít và bà An-giê-la kính trọng tiễn người khách ra về. Cánh cửa chưa kịp khép lại thì chú rể đã bật dậy reo lên hạnh phúc: "Xa-ít làm cha!... Xa-ít làm bố!...".

Xa-ít biết rằng, mọi người trong dòng họ Ru-gi-xun, rất sợ là đến một ngày nào đấy dòng họ vinh quang của họ sẽ không còn nữa. Từ nay điều nguy hiểm này không còn đe dọa dòng họ Ru-gi-xun nữa. Dòng họ có thể tự hào về anh, Xa-ít, trái hẳn với tất cả mọi lo lắng, đã giải quyết được vấn đề tồn tại của triều đại Ru-gi-xun.

Bà An-giê-la im lặng nhìn anh một hồi lâu.

- Này cậu, anh ta đến gặp cậu có việc gì vậy?- Bà đánh bạo hỏi người chủ trẻ tuổi.

Xa-ít trả lời rằng A-khơ-met là người họ hàng gần gũi nhất của cô gái mà anh đang muốn lấy làm vợ.

- Đôi chân của ông ấy mới tuyệt làm sao! Ôi, thật là tuyệt!- Bà An-giê-la xuýt xoa.- Có thánh A-la chứng giám, cậu chủ ạ, chân ông ấy mà chọi với chân người khác thì chẳng khác nào đại bác chống lại súng trường!

Xa-ít hiểu rằng bà An-giê-la biết không ít về A-khơ-met nên yêu cầu bà kể cho nghe về anh ta.

Qua câu chuyện của bà, người ta được biết là A-khơ-met đặc biệt khỏe khi anh chơi bằng chân trái... Sau một loạt động tác giả, anh chỉ cần xọc chân trái là đối phương lập tức bị ngã lăn ra đất... Có một thời gian anh đã bị cấm chơi bằng chân trái... Chỉ cần A-khơ-met nổi nóng là tự nhiên chân trái của anh ta đã giật giật. Nhiều người biết đặc điểm này của anh và cố tránh làm anh nổi nóng trong khi thi đấu... Còn khi sau một trận đấu thường kỳ, mọi người nói với anh rằng anh lại đá ngã hai-ba cầu thủ đội bạn, A-khơ-met trả lời: "Tất cả chỉ tại cái chân trái của tôi... Tôi không thể làm gì với nó được...".

Xa-ít lắng nghe câu chuyện của bà An-giê-la và mừng thầm rằng, thật may là chưa gặp phải chân trái của A-khơ-met.

Có tiếng chuông ngoài cửa. Xa-ít lao ra phòng ngoài.

- Thế nào?- Anh hỏi bà cô Bê-rin.

Người cô thân yêu của anh là một người phụ nữ quý tộc chân chính, đã từng được giáo dục trong hoàng cung, nên bà không bao giờ vội vã.

- Cháu của cô, hãy cho cô thử đã nào,- bà ngăn anh lại An-giê-la, mang cho tôi cái gì uống nhanh lên!

Bà chậm rãi cởi áo khoác ngoài, khăn chùi đầu rồi thoải mái ngồi vào ghế bành. Xa-ít theo dõi từng cử động của người cô.

- Lạy thánh A-la, lạy thánh A-la, sao mà tôi mệt thế.

Xa-ít sốt ruột, luôn mồm nhắc đi nhắc lại:

- Thôi cô ơi, đừng làm khổ cháu nữa! Người ta trả lời cô thế nào?

- Hãy khoan đã cháu, cho cô thở một chút chứ! Cô sẽ kể lại tất cả theo trình tự, nhưng không được giục cô đâu. Cô đã nói gì rồi nhỉ?

- Cô chưa nói gì cả. Cô mới nói: "Lạy thánh A-la, lạy thánh A-la, sao mà tôi mệt thế!"

- Đúng rồi, sau đó... Mà ngoài phố sao đông người đến thế!... Cứ tưởng chừng như không còn ai ở nhà cả. Cô chẳng hiểu, điều gì đã xảy ra đến với mọi người vậy... Sao họ không ngồi ở nhà, họ đi đâu mà lắm thế. Không thể nào mà lên xe ô-tô-buýt được...

Xa-ít sốt ruột cắn cắn móng tay.

- May mà cô ngồi vào được một chiếc tắc-xi...

Sau đó bà kể tràng giang đại hải là bà đã cãi nhau với tài xế như thế nào, những hành khách cùng đi đã nói với nhau những gì...

- Cô ơi, đừng làm tình làm tội cháu nữa. Người ta trả lời cô thế nào?

- Đừng ngắt lời, cháu của cô, cô sẽ kể hết bây giờ... Phải biết hứng thú khi được nghe chuyện chứ... Cháu vội làm gì nào?

Xa-ít suýt buột miệng nói là trước ngày cưới anh đã sắp trở thành một người cha hạnh phúc, nhưng kịp thời ghìm lại được.

Bà cô tiếp tục câu chuyện, cố gắng không bỏ qua một chi tiết vụn vặt nào; bàn ghế trong phòng khách được bày biện ra sao, có những tấm thảm gì treo trên tường và trải trên đi-văng, bình hoa nào để trên bàn...

Bà nói tiếp về các tấm thảm và lọ hoa, còn Xa-ít thì cố đoán xem là người cô mang về câu trả lời gì cho anh đây. Nếu họ trả lời: "Không!" thì chỉ còn cách viết một bản trường ca bi thảm "Xê-vim và Xa-ít!"- anh nghĩ thầm.

Cuối cùng người cô kể sang chuyện uống cà phê.

- Người hầu mang cà phê lại. Cô không nói dối cháu làm gì, cô không thích như vậy. Nếu khách đến để xem mặt cô dâu tương lai thì cô ta phải tự mang cà phê lại. Dù gia đình giàu có đến đâu chẳng nữa... Tục lệ vẫn đòi hỏi như vậy...

- Ôi, lạy trời, cô hãy vứt bỏ những cái tục lệ ấy đi!

- Cháu lại thế rồi... Sau khi uống cà phê xong, cô nói: "Xin lỗi, tôi muốn rửa tay..."

- Chà, cô ơi, thế thì cô đến đây làm gì? Đi hỏi Xê-vim cho cháu hay là đi rửa tay?

- Thói quen cháu ạ... Muốn biết tất cả về gia đình người vợ chưa cưới, nhất thiết phải để mắt tới những chỗ cần thiết: nếu ở đó sạch sẽ thì có thể cưới được, và nếu bẩn thiu và không có gì đáng xem cả thì phải thôi ngay...

Thế tại sao cô lại không nói ngay từ đầu với họ là cô muốn rửa tay.

- Không được cháu ạ, như thế là không lịch sự... Cô cos phair là thanh tra vệ sinh đâu... Cái gì cũng có lúc của nó...

- Thôi được rồi, được rồi, thế còn sau đó? Ngài Kha-xip nói gì?

- Đây là ai vậy?

- Ngài Kha-xip ấy à? Ông ta là cha của Xê-vim.

- Lúc đó không có người đàn ông nào cả, chỉ toàn đàn bà con gái thôi... Thật ra, còn có đám thanh niên nào đó tụ tập ở phòng bên cạnh nữa... Chà, cháu lại làm rối trí cô rồi... Cô dừng ở đâu rồi nhỉ?

- Ở nhà vệ sinh...

- Cô ở đó cũng không lâu lắm, ở đó cũng chẳng biết làm gì. Cô xem qua rồi đi ra. Và bây giờ thì cô nói cho cháu biết: Xê-vim của cháu là một cô gái hoang tàng, không biết chắt chiu, tẩn tiện!

- Làm sao mà cô biết được?

- Bây giờ cháu sẽ hiểu... Cháu biết rằng, theo tục lệ không thể đến chơi với hai bàn tay không, vì thế cô đã mua hạt dẻ tẩm đường. Lúc ở cửa hàng cô yêu cầu họ buộc lại cái hộp thật chặt cho cô...

- Để làm gì?

- Để xem nếu cô gái cẩn thận mở từng cái nút thì cô ta là một người chắt

chịu, tần tiện; còn nếu cô gái giật đứt dây thì thật đáng thương cho người đàn ông nào phải trở thành chồng của cô ta...

Xa-ít biết rất rõ người cô của anh tần tiện đến thế nào. Bà chưa bao giờ vứt đi một thứ gì cả... Bất cứ cái gì đến tay bà, bà đều xếp gọn lại, miệng thì lầm bầm: "Hãy giữ từng cọng rơm, sẽ có lúc cần", rồi cất lên gác thượng. Trên đó không thiếu một thứ gì: chai, lọ, đinh, vít, chìa khóa hoen gỉ, vỏ đồ hộp, đồ chơi trẻ em đã hỏng...

- Cô thấy,- người cô nói tiếp,- cô ta không biết chặt chịu, tần tiện... Cô cố ý để cái hộp ngoài hành lang và nói với cô ta: "Cháu hãy mang cái hộp lại đây mở ra, trong đó có cái gì đấy..."

- Sao lại có thể như thế được hả cô?

- Thói quen mà cháu... Không thì làm sao kiểm tra cô ta được?

- Còn cô ta thì sao?

- Lúc đầu cũng coi cẩn thận, nhưng sau thì cầm dây giật, và cuối cùng thì lấy răng cắn... Vì thế, cháu ạ, với một người thiếu nữ như cô ta...

Xa-ít xúc động nói lập bập:

- Cô ạ,- anh ngắt lời người cô,- cô ta thế nào thì vẫn thế rồi.- Còn mẹ cô ta nói gì? Có đồng ý không?

- Cô kể ngay bây giờ... Cháu giục cô nhiều quá đấy... Mà cô dừng lại ở chỗ nào rồi nhỉ?

Không phải ngẫu nhiên mà người cô dài dòng như vậy... Thực ra thì trước khi đến nhà của gia đình Phe-phai-e-vec, bà đã hỏi tất cả mọi người trong dòng họ Ru-gi-xun, xem họ nghĩ gì về việc cưới vợ cho Xa-ít. Một số thì muốn người cháu lấy vợ càng nhanh càng tốt, lấy ai cũng được, cốt sao cho dòng giống vinh quang của họ được bảo tồn. Số khác thì không muốn nghe một tí gì về việc cưới xin này. Mặc dù Xa-ít được coi là một nhà toán học giỏi, nhưng anh không biết đếm tiền, vì thế những người họ hàng thân thuộc rất sợ là trong nhà sẽ có một cô gái tháo vát, biết đếm tiền và tất cả sẽ thu về tay cô ta, hoặc là một cô gái đỏng đảnh nào đó tiêu tiền như nước. Tất cả mọi lo ngại cho họ hàng đều nói toạc móng heo cho người cô biết, và bà hiểu rằng tốt hơn là khuyên Xa-ít đừng có lấy Xê-vim nữa. Và để đạt được điều đó thì chỉ có một phương pháp đã được thử thách: nói xấu cô dâu!

- Bà mẹ trả lời cô như thế này: "Lạy thánh A-la, chúng tôi không phải phàn nàn là thiếu người muốn lấy con gái chúng tôi. Chỉ cần con bé đi ra ngoài đường thì ít ra cũng có đến một đại đội trai trẻ bám theo..."

- Cái gì? Bà ta đã nói như thế sao?- Trái tim Xa-ít như ngừng đập.

- Đúng thế, và sau đó bà ta còn nói thêm: "Nhưng nếu cháu bà hợp duyên số với con gái tôi, thì thôi cũng đành vậy".

- Cháu không hiểu gì cả.- Xa-ít nói.

- Có gì mà không hiểu? Làm sao bà ta có thể nói thẳng ra rằng: "Lạy thánh A-la, cuối cùng cũng đã tìm được một người đến hỏi!"

Đến lúc này Xa-ít không còn giữ được nữa.

- Này, cô ơi,- anh nói thì thâm,- Xê-vim sắp trở thành mẹ rồi... Nói đúng hơn, cháu sắp làm cha rồi, vì thế mà cháu vội...

Hoàn toàn không chờ đợi một điều gì cả, người cô đang lục túi tìm cây bút kẻ lông mày, nhưng nghe thấy lời thú nhận của Xa-ít, bà kêu lên và đánh rơi túi sách khỏi tay.

- Hãy biết sợ thánh thần, cháu ơi, thật như vậy sao?... Cháu sẽ là cha?... Ôi, lạy thánh A-la cao cả!...

Bà Bê-rin kinh ngạc: Xa-ít của bà, cậu bé mà ngày nào bà còn săn sóc trông nom, bỗng trở thành một người cha!

Hoàn toàn không thể nào hiểu nổi! Cháu kịp làm khi nào vậy?

- Kịp thế đấy!... TỰ cháu cũng không hiểu được.- Xa-ít nói, giọng vừa ngượng nghịu, vừa tự hào.

- Nhưng cháu, hãy bỏ qua cho cô, bà già lắm cảm, vì những lời này, cháu bao giờ cũng ngủ ở nhà cơ mà.

Xa-ít buột miệng:

- Chúng cháu ngủ ban ngày... ở rạp chiếu bóng... Trong lô...

- Lạy thánh A-la. Tôi nghe thấy gì thế này?! Không, không! Tất cả, gì cũng

được, chỉ cần không phải là việc này!

- Nhưng tại sao, thưa cô? Cháu đã lớn rồi mà?- Xa-ít Ru-gi-xun hét lên bảo vệ niềm tự hào của giới mày râu.

- Cháu thì làm cho thế nào được?- bà bê-rin nắc lên, nức nở.

Bà thốt lên điều đó bằng một giọng, đến nỗi khuôn mặt nhợt nhạt của Xa-ít bỗng đỏ bừng lên.

- Cô ạ, cô cứ coi cháu như còn bé lắm, còn cháu thì đã hai mươi bốn tuổi rồi ... Các bạn cháu đã có mấy con từ lâu... Nhưng thôi mặc họ, còn cháu sẽ có đứa con đầu tiên...

Chà, sao mà anh muốn trở thành cha đến thế. Thành thực mà nói thì Xa-ít cũng hiểu rằng, cả về mặt lý luận lẫn thực tiễn anh đều không thể là cha của đứa bé ấy được. Nhưng điều đó thì có ý nghĩa gì? Thiếu gì người cũng lâm vào tình trạng như vậy. Không phải anh là người đầu tiên, cũng chẳng phải là người cuối cùng! Xa-ít không sợ những điều đơm đặt: người đời nói mãi, nói mãi rồi cũng phải thôi. Anh chỉ sợ có một điều: cái thói đạo đức giả của họ hàng thân thuộc nhất định sẽ chống lại cuộc hôn nhân của anh với người phụ nữ đã ở vào tình trạng thú vị như vậy trước khi cưới... Còn anh, rất tiếc là lại không quen cưỡng lại những người lớn tuổi... Sao mà anh không may mắn đến như vậy: vừa gặp được một người thiếu nữ thân yêu duy nhất, người vợ chưa cưới của anh, thì cô ta đã vội có mang rồi.

Xa-ít bắt đầu kể lại tỉ mỉ lần đầu quen với Xê-vim, nhưng bà Bê-rin ngắt lời anh:

- Thôi đủ rồi! Tất cả chúng ta đều phải họp lại, bàn xem cần phải làm gì tiếp theo. Thật vô ích là cô đã nghe lời cháu. Lẽ ra cô không nên đi xin cưới, mà phải chờ đợi và lắng nghe xem mọi người trong họ nói gì đã.

- Cô ơi, cháu lấy vợ chứ có phải mọi người lấy đâu. Lần đầu tiên trong đời Xa-ít dám cãi lại.

- Dù thế nào cũng phải để mọi người họp lại đã,- bà Bê-rin khẳng khẳng phải đối.

Xa-ít hiểu rằng, có cãi lại người cô cũng vô ích mà thôi.

- Thôi cũng được cứ để mọi người họp lại, bàn bạc và quyết định... Nhưng

nếu họ chống lại thì cháu biết, cháu cần nói gì với họ... Cô ạ, những người mà cô gọi là "dòng họ chúng ta"... Chẳng qua chỉ là một đám người già cả, rưng rưng, hói trán.

- Cháu hãy im ngay! Không lẽ lại nghe thấy những lời đó từ miệng cháu?- Bà cô kinh hoàng.- Sao cháu lại dám nói thế?

Chính Xa-ít cũng thấy sợ vì đã quá liều mình và anh buồn bã nói:

- Cô ạ mong cô đừng giận... Cháu yêu cô ấy! Tình yêu là như thế!... Tình yêu... Tình yêu còn lạnh hơn cái chết.

- An-giê-la! An-giê-la!- Nghe thấy từ "chết" bà cô hét lên.- Đưa nước cho tôi!- và lăn ra đi-văng bất tỉnh nhân sự.

[1] Xin lỗi.

[2] Bà An-giê-la phát âm “r” kiểu âm Pháp.

Cuộc họp lớn của gia đình

Bà An-giê-la dùng nước hoa xoa hai bên thái dương và cho bà Bê-rin vài giọt dầu bạc hà. Vừa tỉnh lại, người cô đã lập tức chạy đến chỗ đặt điện thoại và gọi cho tất cả họ hàng, mời họ đến họp.

Xa-ít đi dạo trong vườn, khe khẽ hát một mình "Tình yêu mạnh hơn cái chết", sau đó anh quay vào nhà và lánh mình vào phòng riêng của anh. Ở đó anh ngồi vào bàn, cắm cúi giải một bài toán hóc búa, đã hơn một năm nay anh chưa giải được.

Mãi đến ngày hôm sau, khi ở biệt thự đã khai mạc cuộc họp lớn của gia đình, gồm tất cả đại diện của dòng họ vinh quang Ru-gi-xun, thì Xa-ít vẫn còn ngồi ở bàn, chưa đụng gì tới bữa ăn tối qua và bữa ăn sáng nay cả.

Bà Bê-rin bước vào:

- Đi thôi, cháu.

- Đi đâu?- Anh bất giác hỏi lại.- Bao giờ cũng thế: cứ tập trung được một chút là lại có người đến quấy rầy...

- Sao lại đi đâu? Tất cả đã có mặt, chỉ còn đợi mỗi mình cháu.

- Đợi cháu? Ai đợi? Để làm gì?

- Lạy thánh A-la, sao mà thằng bé đãng trí đến thế - Bà cô kêu lên tuyệt vọng.

Đúng là khi Xa-ít đã ngồi giải các bài toán ưa thích của anh thì thế giới không còn tồn tại đối với anh nữa. Đưa anh quay về với thế giới không phải là học thật không dễ dàng. Khi còn ở Pa-ri, các bạn sinh viên những lúc như thế này đã phải dội cả nước lạnh lên đầu Xa-ít mà vẫn không có kết quả nữa là!

- Cháu ạ, hãy nghe cô đây... Hôm nay mọi người họp lại để bàn về chuyện Xê-vim...

Xa-ít giật mình:

- Xê-vim... Xê-vim. Cô ạ, thế thì cháu sẵn sàng, ta đi thôi...

Trong phòng khách tất cả họ hàng, con cháu của dòng họ Sa-phơ-ran Ru-gi-xun lâu đời đã có mặt. Chân dung của người sáng lập dòng họ - I-u-xup Pa-sa-Pê-gô-gô-lôp được treo đối diện với cửa ra vào. Nếu không có râu và huân chương thì có thể nghĩ rằng, đó là chân dung Xa-ít... Trên bức tường khác là chân dung nhiều thế hệ con cháu I-u-xup Pa-sa. Trong số đó có các quan đại thần và các tướng lĩnh mặc quân phục có tua vàng, đeo đầy huân chương và huy chương. Có cả những người mặc thường phục, mặc đại lễ, đeo râu, không đeo râu, đeo ria, không đeo ria, mặc áo sơ mi cổ cồn, thắt ca-vát sang trọng.

Mười sáu ông bà già ngồi xung quanh chiếc bàn gỗ để đồ sộ. Người già nhất của dòng họ Ru-gi-xun là ngài Ap-di-u-si-u-ki-ua tám mươi tuổi. Người bác trẻ nhất của Xa-ít là nhà ngoại giao đã về hưu - Kư-xme-ti - vừa tròn sáu mươi chín tuổi cách đây không lâu.

Xa-ít yên tâm bước vào phòng khách và dừng lại trước lò sưởi, trong đó ngọn lửa đang bập bùng nhảy múa. Ánh lửa phản chiếu khuôn mặt hơi gầy đi nhưng tràn đầy hạnh phúc của Xa-ít.

- Xin chào tất cả,- Xa-ít nghiêng mình trước lò sưởi, anh không biết là người cô đã kê lại cái bàn sang chỗ khác.

- Cảm ơn cháu,- ngài Kư-xme-ti trả lời thay cho tất cả. Mọi người đều biết Xa-ít nhìn rất kém, nên không ai giận anh cả.

Ngài Ap-di-u-si-u-ki-ua cho phép Xa-ít ngồi xuống và cuộc họp lớn của gia đình bắt đầu.

- Thừa các ông và các bà kính mến!- Người già nhất dòng họ Ru-gi-xun nói với những người có mặt.- Hôm nay chúng ta cần phải thông qua một quyết định hết sức quan trọng về việc hôn nhân của người nối dõi trẻ nhất của dòng họ quang vinh, niềm hy vọng duy nhất của chúng ta - Xa-ít. Được sự đồng ý của các ngài, tôi xin phép tuyên bố khai mạc cuộc họp của gia đình.

Ngài Di-khơ-nhi, một người bác khác của Xa-ít, giơ ngón tay...

- Thừa ngài chủ tọa kính mến, cho phép tôi có ý kiến.

Ngài chủ tọa Ap-di-u-si-u-ki-ua gật đầu đồng ý.

Hóa ra ngài Di-khơ-nhi chỉ quan tâm đến chương trình cuộc họp:

- Chúng ta họp mặt ở đây để bàn về một việc đòi hỏi phải thảo luận một cách toàn diện và lâu dài,- ngài Di-khơ-nhi bắt đầu nói,- nên cuộc họp của gia đình chúng ta không thể nào kết thúc nhanh chóng được... Và vì tôi hôm nay bị mệt nên đôi lúc phải rời cuộc họp ra khỏi phòng, do đó tôi đề nghị cứ sau mười-mười lăm phút cần phải nghỉ giải lao.

- Ai đồng ý với ý kiến của ngài Di-khơ-nhi, đề nghị giơ ngón tay,- ngài Ap-di-u-si-u-ki-ua nói.

Chỉ có một người phản đối, còn đại đa số giơ cả hai ngón tay đồng ý cứ sau mười lăm phút thì nghỉ giải lao.

- Công việc mà chúng ta bàn hôm nay,- ngài chủ tọa nói tiếp,- đòi hỏi phải được thảo luận hết sức rộng rãi, vì thế chúng ta đề nghị ngài Ku-xme-ti trình bày cho chúng ta nghe thật tỉ mỉ thực chất của vấn đề này.

Cũng cần phải nói luôn rằng, cả hai người bác già nhất và trẻ nhất đều chống lại việc cưới vợ cho Xa-ít.

- Thừa các ông và các bà kính mến,- ngài Ku-xme-ti bắt đầu,- như các ngài đã biết, hôm nay chúng ta cần phải quyết định về việc kết hôn của cháu Xa-ít. Cháu mong muốn được thành lập gia đình với cô Xê-vim của gia đình Phe-phai-e-vec. Em gái chúng ta, người cô Bê-rin của cháu Xa-ít đã tìm hiểu đầy đủ mọi điều về người thiếu nữ trẻ. Bà ủng hộ ý định tự nhiên và tốt đẹp này của cháu Xa-ít. Còn nguyện vọng của bản thân cháu Xa-ít muốn nhanh chóng kết hôn với người thiếu nữ nói trên có nguyên nhân của nó là: cháu Xa-ít cùng với Xêvim trong thời gian tới sẽ tặng cho dòng họ quang vinh của chúng ta thêm một Ru-gi-xun nữa.

Một trong những người cô của Xa-ít, bà Di-u-bai-de, người vừa mới năm mươi năm tuổi cách đây không lâu và chưa khi nào lấy chồng cả, đã hỏi một cách thiếu tế nhị:

- Không hiểu tôi hiểu có đúng không, là Xa-ít đã trở thành người cha trước ngày cưới?

Các cụ già bắt đầu thì thảo với nhau, thậm chí còn cười khúc khích. Lòng tôn kính mà Xa-ít vẫn giữ đối với những người già cả của dòng họ Ru-gi-xun cho đến giờ đã phần nào bị lung lay.

- Cháu Xa-ít, người cô đáng kính của cháu quan tâm là bằng cách nào mà cháu lại có thể thành người cha trước khi cưới được?

- Bằng cách bình thường nhất - Trong giọng của Xa-ít đã vang lên sự thách thức.

- Thế "bình thường" nghĩa là thế nào? Bà Di-u-bai-de hỏi lại.

- Nghĩa là như thế, rất đơn giản. Rất tiếc là cháu không thể giải thích cho người cô đáng kính của cháu được,- Xa-ít bỗng nhiên nổi giận,- là làm thế nào để có thể trở thành người cha. Như cháu được biết, cô ấy không có kinh nghiệm gì về việc này cả. Tuy nhiên nếu cô ấy quan tâm đến vấn đề này, thì có thể đến hỏi các nhà chuyên môn hoặc xem các tài liệu cần thiết.

Một sự im lặng dễ sợ bao trùm. Không ai ngờ được Xa-ít lại dám ăn nói hỗn hào như vậy. Còn người nói dối trẻ tuổi của dòng họ quang vinh bỗng cảm thấy mình là người chiến thắng, ngực anh tự nhiên ưỡn ra và tự hào tràn ngập trong lòng.

- Vào thời chúng tôi, ngài Ku-xme-ti phá tan sự im lặng,- những cuộc kết hôn hết sức vội vã như thế này được coi là thiếu đứng đắn... Các cháu quen nhau đã bao lâu rồi?

- Chúng cháu đã viết thư cho nhau từ lâu!- Xa-ít quyết định bào chữa đến cùng, bênh vực cho người yêu của anh.

- Sự tiến bộ mà mọi người luôn âm ỉ lên đã dẫn đến chỗ như thế đấy... Nghĩa là, bây giờ thậm chí có thể có thai cả bằng đường bưu điện?- Đang mong trả thù, bà cô Di-u-bai-de nói một cách độc địa.

Một người cô khác định bênh vực cho Xa-ít.

- Thưa bà, thời gian đã thay đổi rồi. Bây giờ tất cả đều có thể! Chẳng hạn như tôi đã đọc ở đâu đó là ngày nay đàn ông thậm chí không nhất thiết phải...

- Xin bà bỏ quá cho,- một giọng ai đó nói,- việc đó được gọi là sự thụ thai nhân tạo. Nếu đứa bé chúng ta nói ở đây được thụ thai bằng cách đó, thì làm sao có thể nhận nó vào gia đình chúng ta được?

- Chẳng lẽ các ngài không biết, bây giờ tất cả đều là nhân tạo hay sao? Lại thêm ai đó chen vào,- Chúng ta đang sống trong thế kỷ nhân tạo: da nhân tạo, lòng nhân tạo, trứng nhân tạo.

- Tôi hiểu,- ngài Ap-di-u-si-u-ki-ua khẽ nói như để chấm dứt cuộc tranh luận

sôi nổi và quay về vấn đề của cuộc họp,- tôi hiểu là bây giờ tất cả đều có thể... Nhưng vẫn không hiểu một điều: làm thế nào có trước ngày cưới được?!

- Xin phép cho tôi được ra ngoài,- ngài Di-khơ-nhi giơ ngón tay nói.

Cuộc họp gia đình kéo dài đến tận nửa đêm.

Như ở nghị viện, ở đây cũng có đủ tất cả: một số người thì gục đầu lên bàn thiu thiu ngủ, một số khác đã ngủ dậy thì vắt óc suy nghĩ bài phát biểu của mình. Chỉ có ngài Di-khơ-nhi là không nhắm mắt được - bị cái bụng hành hạ, cứ sau mười lăm phút ông lại ra ngoài một lần.

Bà Di-u-bai-de cương quyết chống lại cuộc hôn nhân. Trong cuộc họp mọi người chia rẽ ý kiến một cách sâu sắc, kết quả làm hình thành hai phái đối địch, không khoan nhượng. Trong quá trình tranh luận không ai nghĩ đến việc hỏi bản thân Xa-ít về các tình cảm và ý định chân thành của anh, hình như là mọi người không phải đang bàn về việc lấy vợ cho anh. Cuối cùng, Xa-ít không chịu nổi nữa.

- Xin lỗi là cháu tham gia vào cuộc tranh luận của các vị,- Xa-ít bắt đầu bằng một giọng cương quyết,- Cháu không có quyền bàn bạc, nhưng cháu xin hỏi các vị một câu duy nhất: cuối cùng thì ai sẽ là người cưới vợ: các vị hay là cháu? Với tất cả lòng kính trọng đối với các vị những người già cả của dòng họ chúng ta, cháu muốn biết là cháu có quyền lấy người nào mà cháu thích hay không?

- Nhưng còn truyền thống gia đình...- ngài Kur-xme-ti định nói tiếp.

- Xin lỗi bác,- Xa-ít ngắt lời ông ta,- bác đã cưới vợ bao nhiêu lần? Và bao nhiêu lần bác đã xin phép những người lớn tuổi?

Ngài Kur-xme-ti im lặng.

Cần phải nói rằng, các cuộc hôn nhân của ngài Kur-xme-ti đã từng là chủ đề chính của những lời đơm đặt và là nỗi lo lắng của dòng họ Ru-gi-xun. Ngài Kur-xme-ti là một người quen chơi bời lêu lổng, đã lấy vợ tám lần, không kể những mối quan hệ mờ ám với vô số phụ nữ ngoại quốc, cứ lấy xong, ông lại bạc tình ngay với vợ, và người vợ lại bỏ ông ra đi. Nói tóm lại, những chuyện phiêu lưu của ông đã làm ảnh hưởng nhiều đến dòng họ, làm ô uế thanh danh của gia đình Ru-gi-xun và ảnh hưởng đến cả bước đường công danh của ông: ông mãi vẫn không thể nào lên được đến chức đại sứ.

- Xa-ít ạ, cháu lại là chuyện khác, - ai đó nói giọng hòa giải. - Cháu là người duy nhất còn có thể tặng cho dòng họ vĩ đại của chúng ta một người nối dõi. Chính vì thế các vị ở đây mới quan tâm đến việc kết hôn của cháu như vậy. Cháu cần phải hiểu những người đã có tuổi...

Tuy vậy, tất cả mọi người tham gia cuộc họp gia đình đều hiểu rõ rằng, Xa-ít không để gì từ bỏ ý định của mình. Khi đó mọi người yêu cầu anh ra khỏi phòng và đứng chờ ở ngoài cửa. Ngài Ku-xme-ti lại tiếp tục nói:

- Thừa các ngài, hoàn toàn đã rõ ràng rằng Xa-ít sẽ lấy cô gái này bất chấp quyết định của chúng ta. Nếu chúng ta cứ khăng khăng một mực, thì chỉ càng thiệt hại đến uy tín của chúng ta. Bây giờ lũ thanh niên không còn thêm quan tâm đến ý kiến của những người có tuổi nữa. Ngoài tai tiếng xấu xa, chúng ta sẽ không đạt được gì khác. Đồng ý cho kết hôn, chúng ta sẽ cứu được uy tín của chúng ta, cứu được dòng họ và sự đoàn kết trong gia đình. Thiếu những điều đó thì chúng ta không thể có hạnh phúc và thịnh vượng.

Suy nghĩ một chút cho có vẻ lịch thiệp, tất cả nhất trí quyết định rằng, Xê-vim là người vợ chưa cưới thích hợp và không cần chọn một người phụ nữ nào khác nữa.

Mọi người gọi Xa-ít vào:

- Cháu Xa-ít! - Ngài Ap-di-u-si-u-ki-ua trình trọng nói, - cuộc họp lớn của gia đình, sau khi thảo luận tại phiên đặc biệt, yêu cầu của cháu được kết hôn với con gái của gia đình Phe-phai-e-vec, lưu ý rằng, việc cháu - thành lũy cuối cùng và niềm hy vọng duy nhất của dòng họ Ru-gi-xun, đi vào lịch sử là dòng họ quý tộc Sa-phơ-ran, có nguồn gốc là cụ tổ đáng kính I-u-xup Pa-sa Pe-gô-gô-lôp - đã chọn người vợ tương lai không hỏi ý kiến những người lớn tuổi là sai với truyền thống của gia đình. Tuy vậy, cần nhắc đến những yêu cầu ngày càng tăng lên của thế kỷ và sự thay đổi nhanh chóng điều kiện sống hiện đại, cũng như xét thấy các kết quả điều tra và tìm hiểu hoàn cảnh gia đình và tính nết của cô dâu là tốt đẹp, hội nghị quyết định: cô gái Xê-vim là một thiếu nữ có đức hạnh và xứng đáng làm con dâu tương lai của chúng ta, chính vì thế chúng ta cho phép cháu Xa-ít kết hôn với Xê-vim và chúc mừng điều đó như một sự kiện vô cùng trọng đại trong đời sống của dòng họ Ru-gi-xun.

Xa-ít lắng nghe, cố gắng hiểu xem ông cụ đang nói gì, nhưng vẫn không hiểu gì cả. Dòng từ ngữ làm vầng óc anh, và anh chớp chớp đôi mắt thông minh một cách bất lực. Khi đó, một người cô ngồi cạnh anh nhắc lại một

cách tóm tắt bài phát biểu của ngài chủ tịch và nói thêm ý của riêng bà:

- Lễ cưới sẽ tổ chức sau khi Xê-vim được giải thoát khỏi đũa bé...

Đầu tiên Xa-ít cảm thấy hoang mang, nhưng anh kịp trấn tĩnh lại được:

- Cô thân yêu, điều đó không thể được... vì bỗng nhiên nếu sau này cháu không còn có thể trở thành người cha được thì sao? Sao lại có thể liều như vậy?...

Lúc đó người cô, đã được biết về khả năng trong lĩnh vực này của Xê-vim, vỗ về cháu, cam đoan rằng tai họa tương tự đang và sẽ không đe dọa anh.

Đến lúc này quyết định của cuộc họp gia đình đã làm cho Xa-ít vui mừng. Con đường dẫn đến hạnh phúc đã rộng mở! Chỉ còn có một việc tiếp tục làm chú rể, người cha bận rộn. Không anh hoàn toàn không buộc tội cho Xê-vim biết làm thế nào được nếu hoàn cảnh đã xảy-ra như vậy, và có lẽ Xê-vim có những lý do chính đáng đối với việc cô ta có mang. Nhưng anh vẫn thấy như bị xúc phạm khi trở thành người cha mà không phải bỏ ra một tí công sức nào cả. Xa-ít không muốn trở thành một kẻ ăn bám. Anh chưa bao giờ phải làm việc và kiếm sống cả. Luôn sống bằng mọi thứ có sẵn, anh rất muốn thử sức lực của anh trong một lĩnh vực nào đấy...

Lễ đính hôn

Và cuối cùng buổi lễ đính hôn được chờ đợi từ lâu cũng đã đến!...

Sau những cuộc thương lượng thỏa đáng, hai dòng họ Phe-phai-e-vec và Rur-gi-xun đã công bố ngày giờ và địa điểm của buổi lễ đính hôn trọng thể này. Toàn thể xã hội thượng lưu Xtăm-bun đều được mời đến phòng tiệc của khách sạn "Đan-tôn".

Ngài Kha-xip cảm con gái cho tới lễ đính hôn không được gặp chú rể. Bà Me-khơ-du-re với tư duy tinh táo vốn có, ủng hộ ý kiến của chồng, đề phòng Xa-ít nuốt lời hứa nếu anh nghe được những điều đơm đặt về người vợ chưa cưới. Còn sự ngăn cách chỉ càng thổi to hơn ngọn lửa tình! Ngài Kha-xip biết rõ điều đó từ kinh nghiệm của bản thân: trước lễ cưới, người ta cấm ông gặp gỡ người vợ tương lai, và ông nhớ lại, lúc đó ông đã phát cuồng lên vì tình yêu.

- Tốt hơn hết là để chúng nó sống xa nhau - ngài Kha-xip nói với những người quen của ông. - Tôi là người ngay thật và muốn được chết thật thanh thản. Sẽ không tốt khi lửa và thuốc súng ở cạnh nhau...

Tất cả những điều này ông cũng nói cả cho Xa-ít biết. Anh lắng nghe, cúi đầu và trầm nghĩ, không hiểu trong hai người yêu nhau ai là lửa và ai là thuốc súng đây.

- Thưa bác, bác nói phải, - anh ngưng nghịu nói, - tuy vậy cháu không thể hiểu được là cái gì sẽ xảy ra nếu chúng cháu gặp nhau?

Ngài Kha-xip hết sức cố gắng sao cho thật tế nhị trình bày các ý kiến của mình về vấn đề này. Xa-ít lịch sự lắng nghe ông, nhưng cũng thận trọng nhắc khéo rằng, dù sao Xê-vim cũng đang có thai, còn anh, thật là ngược đời, chưa kịp trở thành chồng mà đã chuẩn bị trở thành người cha rồi đấy. Trong gia đình anh điều này chưa bao giờ xảy ra, và anh ít nhiều có buồn về việc đó, mặc dù anh vẫn yêu Xê-vim như trước.

Bây giờ đến lượt ngài Kha-xip lắng nghe anh, có phần lúng túng và hiểu rằng đứng trước ông hoàn toàn không phải là một anh chàng ngờ nghệch như vợ và con gái ông đã quả quyết. Và ngài Kha-xip đâm vào ngực mình, nói rằng ông còn buồn phiền hơn nhiều. Ông dẫn ra nhiều ví dụ trong kinh thánh và lịch sử các trường hợp có thai trước khi cưới và dịu dàng khuyên Xa-ít cố gắng chịu đựng cho tới lễ đính hôn, cam đoan rằng sự xa cách chỉ có lợi cho

chú rể và cô dâu. Xa-ít, đên lượt mình, thề sẽ yêu Xê-vim và hứa sẽ kiên nhẫn chịu đựng sự xa cách.

Thế rồi ngày lễ đính hôn cũng đã đến, buổi lễ trọng thể tại khách sạn "Đan-tôn" đã diễn ra thật tuyệt vời, và xã hội thượng lưu Xtăm-bun sẽ còn nhắc đến nó lâu. Thật ra thì cũng có những kẻ nhạo báng, - ở đâu mà chẳng có loại người ấy!- họ đã điệu cợt Xa-ít. Nhưng anh còn đang mê muội bởi tình yêu nên chẳng thèm để ý gì đến họ. Anh muốn nhổ vào mặt những kẻ thượng lưu xấu bụng, coi anh là kẻ khờ dại chỉ bởi vì rằng co lưng người vợ chưa cưới kiêu diễm của anh không được thon thả lắm.

Không thể nói được rằng trong buổi chiều đáng ghi nhớ này tất cả đều trôi qua phẳng lặng; không tránh khỏi cả những hiểu lầm thật đáng tiếc. Một kẻ chơi bời lêu lổng nổi tiếng cho phép mình làm một trò chưa từng thấy. Hấn lớn tiếng kể một câu chuyện tiểu lâm.

- Một người chăn bò quyết định cưới vợ. Người ta báo hấn: "Người đàn bà này chân bị thọt". Hấn trả lời: "Thì đã sao nào!". Người ta lại nói với hấn: "Mụ ta còn mù, điếc một bên tai và bị gù nữa", còn hấn vẫn lặp đi lặp lại: "Thì đã sao nào! Chỉ cần cô ta biết đẻ là được!..."

Câu chuyện tiểu lâm làm rộ lên một trận cười ròn rã, và khách khứa thật thiếu lịch sự quay lại nhìn về phía Xa-ít. Anh đứng, mặt đỏ như gấc. Lạy thánh A-la, may mà Xê-vim không có ở bên cạnh. Chỉ có sự bình tĩnh và cao thượng của chàng trai trẻ có giáo dục của dòng họ Rư-gi-xun đã cứu nguy cho tình thế.

Xa-ít cố gắng bình tĩnh kiểm soát từng hành động, từng cử chỉ, từng lời nói, để khỏi để lộ tình trạng bối rối của anh và để tránh những lời điệu cợt. Nhưng câu chuyện tiểu lâm lộ bịch đã kéo anh ra khỏi trạng thái cân bằng đến mức anh phải chạy bổ sang phòng nhảy và suýt nữa thì va vào tấm gương lớn choán kín cả bức tường. Vừa quay lại một trăm tám mươi độ, anh lại đụng phải tấm kính ngăn giữa phòng này với phòng khác.

Bị xúc động mạnh, Xa-ít rụt rè bước lại phía chiếc bàn nơi ông bố vợ tương lai đang ngồi, và tưởng nhầm ông là Xê-vim anh lịch thiệp cúi xuống mời nhảy:

- Xin cô hãy tặng cho tôi điệu tăng-gô này.

Ngài Kha-xip đứng dậy cầm tay anh dẫn về phía con gái. Khi người cha yêu cầu cô ra nhảy với chú rể, Xê-vim nhăn mặt đưa tay cho Xa-ít, miễn cưỡng

đứng lên.

Đó là điệu nhảy đầu tiên của họ. Suốt cả buổi lễ, Xê-vim cố gắng đứng càng xa chú rể càng tốt, tỏ ra vẻ rằng chẳng qua chỉ là nàng phải cam chịu và miễn cưỡng lấy một kẻ đàn độn giàu có mà thôi... Nét mặt cô dâu tương lai thật là đau khổ, làm cho khách khứa cũng bắt đầu thấy thương hại. Còn con người đáng thương Xa-ít, cảm thấy sự ác cảm của cô, lại càng thêm rụt rè và vụng về hơn.

Dàn nhạc chơi một điệu tãng gô rất tình cảm. Người trai trẻ hiểu rằng trong khi nhảy cần phải nói với phụ nữ những lời thật âu yếm. Nhưng thay cho những lời thú nhận nồng nàn, say đắm, bỗng nhiên anh lại nói:

- Cô có thích Bram-xơ không?

Xê-vim cho rằng trong cơn ghen chắc người chồng chưa cưới lại hỏi về một người tình nào đó trước đây của cô.

- Ai? Ai cơ?

- Bram-xơ...

- Nhưng đó là ai mới được chứ?

- Một người Đức... Một con người lãng mạn...

Cô nhớ là cô chưa từng quen biết các cầu thủ bóng đá người Đức bao giờ, lại còn là những người lãng mạn nữa chứ, hay là những anh chàng người Khap-bec? Không, anh ta thật vô ích là đã nghi ngờ cô, anh ta thật chẳng công bằng gì cả...

- Ông ta là một nhạc sĩ vĩ đại,- Xa-ít tiếp tục, hiểu rằng đã khơi chuyện một cách vô vị, nhưng không thể dừng lại được nữa,- một nhạc sĩ nổi tiếng.

Bram-xơ?... Xê-vim chỉ say mê các cầu thủ bóng đá nên hồn nhiên hỏi:

- Ông ta sáng tác điệu tãng gô này à?

- Đó là nhà nhạc sĩ vĩ đại nhất của thế kỷ trước.

- Xa-ít thốt lên một cách trang trọng.

Nhưng Xê-vim đã không còn nghe thấy gì nữa: sát bên cạnh xuất hiện A-khơ-met đang nhảy với một thiếu nữ tóc vàng lộng lẫy. "Lại còn thế nữa!"- Người vợ chưa cưới thâm ghen.

Không phải ngẫu nhiên mà Xa-it đã buột miệng nói ra tên của Bram-xơ vĩ đại: anh thích loại nhạc nghiêm túc, bản thân anh vẫn chơi pi-a-nô và không những thế anh còn tìm thấy ở mình nhiều điều giống Bram-xơ. Nhà nhạc sĩ Đức mắt xanh, tóc màu hạt dẻ, như những người cùng thời với ông xác nhận, cho đến ba mươi tuổi vẫn chưa mọc râu. Cũng như Xa-ít, ông rụt rè, nhút nhát, ít gặp may mắn và thường xuyên là đối tượng của những lời chế nhạo... Theo ý kiến của các nhà bác học thế kỷ trước, cơ thể Bram-xơ phát triển không bình thường, vì vậy khi còn trẻ, hình như ông không thể lấy vợ được. Nhưng sau bốn mươi tuổi, điều kỳ diệu đã xảy ra với Bram-xơ, giai đoạn trưởng thành đã đến, bộ râu đẹp mọc lên, và ông đã trở thành một người đàn ông thật sự. Chính vì thế, một tấm ảnh lớn của nhà nhạc sĩ tốt râu được treo trong phòng làm việc của Xa-ít, và bức tượng của ông được đặt ở trên đàn pi-a-nô. Xa-ít mua tất cả đĩa hát có tác phẩm của nhà nhạc sĩ vĩ đại. Anh chờ đợi điều kỳ diệu, mặc dù còn lâu anh mới tới bốn mươi tuổi.

- Em vẫn không hiểu tại sao anh lại hỏi về người Đức ở đây?

Xa-ít im lặng ít phút, sau đó thành thực trả lời:

- Cho tới ba mươi tuổi Bram-xơ vẫn chưa có râu...

Xê-vim ngược nhìn khuôn mặt nhẵn nhụi, nhợt nhạt của người chồng chưa cưới và phì cười. Sau đó cô ỡng ẹo cầm tay anh kéo lại một chiếc bàn trông: sự chân thành và vẻ yếu đuối của Xa-ít đã làm cô cảm động. Như trút bỏ được sự gò bó, cuối cùng anh bắt đầu nói rằng có một cái đinh đang cắm xuyên vào tâm hồn anh, anh nói về đứa bé... Xê-vim giải thích cho anh rằng do toán học mà anh không hiểu gì về cuộc sống cả, và sau đó thì thâm âu yếm:

- Anh thân yêu, hay là anh nghi ngờ em điều gì?

Khi Xa-it nghe thấy tiếng "anh thân yêu" trái tim trong ngực anh như ngừng đập.

- Không!- Anh kêu lên,- không bao giờ...

Xu-at Nê-gri-tôt tiến lại phía họ và hỏi Xa-ít:

- Tôi có thể bắt cóc người yêu của ngài ở điệu nhảy tiếp theo được chăng?

Xa-ít mỉm cười hãnh diện.

- Tất nhiên, rất vui lòng...

Hai người đi nhảy, còn Xa-ít, cố gắng không làm mọi người để ý đến mình, bắt đầu quan sát người vợ chưa cưới kỳ lạ của anh. Cô ta nhảy liên tục, khi với người này, khi với người khác, còn giữa các điệu nhảy thì trò chuyện vui vẻ với khách khứa, dường như là hoàn toàn quên mất người chồng chưa cưới. Vả lại, không chỉ Xê-vim quên anh, mà tất cả khách khứa xử sự dường như không phải họ đến buổi lễ đính hôn, mà là đến buổi dạ hội của giới thượng lưu để ăn uống, để vui chơi, nhảy nhót...

Chỉ có Xa-ít là không quên nguyên do của buổi lễ hôm nay. Cho rằng từ phía anh sẽ là thiếu lịch sự, nếu để mặc lâu người vợ chưa cưới một mình, anh tiến lại phía bàn, nơi Xê-vim đang ngồi ôm chặt và ngả đầu lên vai A-khơ-met Xte-na. Cái đầu tiên đập vào mắt Xa-ít là bàn chân trái nổi tiếng của trung vệ đội B.L. đang rung rung mạnh mẽ. Hoảng sợ tưởng có tai họa gì. Xê-vim càng ôm chặt A-khơ-met hơn.

- Cái gì xảy ra thế? Cô hỏi Xa-ít.

Còn anh cuối cùng đã nhìn thấy người vợ chưa cưới của mình đang ôm A-khơ-met, trở nên luống cuống và trả lời ấp úng:

- Xin... xin thứ lỗi... Không... không có gì cả. Tôi sẽ không làm phiền các bạn...

Anh đi khỏi, hoảng sợ về khả năng của A-khơ-met Xte-na có thể nổi nóng bằng chân trái. Điều kỳ lạ này có lẽ chỉ ngài Ap-di-u-si-u-ki-ua có thể giải thích nổi. Xa-ít không tìm thấy ông ta. Chắc là ông ta đã về. Khi đó Xa-ít đi tìm ngài Di-khơ-nhi, nhưng cũng không thấy ông này. Bà An-giê-la với sự nhẹ nhàng hiếm thấy ở tuổi tác của mình thì đang nhảy một điệu nhảy hiện đại. Xa-ít quyết định hỏi ngài Ku-xme-ti, mặc dù không có thiện cảm với con người này. Nhưng ông này cũng chẳng thấy tăm hơi. Khi đó anh bèn đi lại chỗ người cô Bê-rin đang ngồi trên ghế bành ở góc nhà, ghé vào tai cô hỏi thăm:

- Cô ơi, ngài Ku-xme-ti ở đâu cô?

- Tất cả đã về rồi cháu ạ, đã khuya rồi.

- Sao họ không tạm biệt cháu?

- Họ không muốn làm phiền cháu. Lúc ấy cháu đang nhảy với Xê-vim. Họ tạm biệt cô và chuyển lời chúc cháu hạnh phúc.

Rời khỏi chỗ người cô, anh nhìn thấy ngài Mu-khi-chin, người bà con xa của anh. Cả cuộc đời ông ta vận rủi luôn đeo đuổi trong việc buôn bán, kết quả là từ lâu ông đã tiêu xài sạch phần tài sản mà ông được thừa hưởng. Cũng như tất cả những kẻ không gặp may mắn, dĩ nhiên ông coi mình là một nhà buôn vĩ đại chưa gặp vận đỏ trong cuộc sống. Nhìn thấy Xa-ít đi lại phía ông, ngài Mu-khi-chin nghĩ ngay rằng thật là hay nếu moi được ít tiền của chú rể đang hạnh phúc này.

Sau khi trao đổi với người bà con một vài câu vô nghĩa Xa-ít bỗng hỏi:

- Thưa bác, cháu rất muốn hỏi bác về một hiện tượng hết sức kỳ lạ.

- Con cứ hỏi.

- Thưa bác, liệu một người đang bực mình có thể rung rung chân như thể là người đó không điều khiển được bàn chân của mình không bác? Không lẽ bàn chân lại có thể không phục tùng con người?

Ngài Mu-khi-chin chăm chú nhìn Xa-ít, cố đoán xem trả lời thế nào cho vừa lòng chú rể. Rất có thể là Xa-ít hỏi về bàn chân không điều khiển được của anh. Nếu ông tìm được câu trả lời thích hợp thì Xa-ít sẽ hài lòng và có thể dốc túi ra. Ông già đã định kể cho chú rể nghe một câu chuyện kỳ lạ là vào hồi những năm đại chiến thứ nhất, người ta khâu bàn chân của người khác cho một sĩ quan bị thương và bàn chân này đã không nghe người chủ mới của mình. Nhưng vừa lúc đó, một người rất to lớn dĩnh đạc bước tới chỗ Xa-ít. Của cải của dòng họ Ru-gi-xun cũng hấp dẫn đối với ông này chẳng khác gì đối với nhà buôn vĩ đại ông ta kéo Xa-ít đi theo mình.

Đó không phải ai khác mà chính là ngài tổng giám đốc câu lạc bộ B.L. Di-un-da Bôn-tun. Thực tâm ông thật sự vui mừng về đám cưới sắp tới giữa Xa-ít với người đẹp Xê-vim linh hồn của đội bóng câu lạc bộ B.L. Còn đối với Xa-ít, ông chỉ nhìn thấy ở anh thân tuy có mặt vật chất. Ông biết rằng Xa-ít là người thừa kế duy nhất toàn bộ tài sản đồ sộ của dòng họ Ru-gi-xun. Mà những kẻ giàu có, như ta biết, là những kẻ đam mê và không tiếc tiền cho những đam mê của mình. Và mặc dù đội bóng nhà nghề "Bụi Lốc" bao giờ cũng có thu nhập cao, vấn đề tài chính của nó phần lớn vẫn phụ thuộc vào sự đóng góp của những người hâm mộ giàu có. Và càng nhiều những người

hâm mộ loại này, đội bóng càng chơi nhà nghề hơn.

Đích thân nhà lãnh đạo câu lạc bộ B.L. tiến hành việc tuyển mộ những người giàu có. Chính vì mục đích này mà ông xuất hiện tại buổi lễ đính hôn. "Đội bóng chỉ thắng nếu nhờ Xê-vim đưa được chàng thanh niên đeo kính cao kều này trở thành một thành viên của câu lạc bộ chúng ta"- Ngài Di-un-da Bôn-tun trầm suy tính. Trước đây ông đã từng đầu tư không ít tiền của mình cho câu lạc bộ B.L. và cũng cần đánh giá một cách xứng đáng là ông đã đầu tư thật thông minh, bởi vì ông đã lấy lại chúng từ lâu với số lợi nhuận không phải là nhỏ. Ngài Bôn-tun hiểu rất rõ rằng ngoài tiền còn có những yếu tố khác cũng không kém phần quan trọng: phải có cầu thủ giỏi, huấn luyện viên xuất sắc, và có lẽ điều quan trọng nhất là phải có một nghị sĩ có thể lực đóng vai trò chủ tịch danh dự của câu lạc bộ. Sẽ rất có lợi nếu ở cương vị này là một trong số các thủ lĩnh của đảng cầm quyền. Khi đó sẽ lập tức tìm được cả các cầu thủ giỏi và cả huấn luyện viên xuất sắc. Lần gần đây nhất, ngài Di-un-da Bôn-tun thật là may mắn: ông tìm được một thủ lĩnh của đảng rất có thể lực làm chủ tịch danh dự. Mặc dù ông này bị thọt bẩm sinh, nên chắc chắn là trong đời chưa lần nào chạm vào quả bóng cả, nhưng lại là một chính khách vô cùng lão luyện. Điều này cũng không kém phần quan trọng trong việc quảng cáo cho câu lạc bộ B.L.. Ngài thủ lĩnh của đảng vui mừng nhận trọng trách chủ tịch danh dự của câu lạc bộ có đội bóng B.L. Việc này sẽ làm cho ngài nổi tiếng khắp nơi trong dân chúng cử tri. Ngài thường xuyên có mặt tại các trận thi đấu bóng đá và nồng nhiệt cổ vũ cho đội B.L. đến nỗi có lần ngài đứng phắt dậy cả lên ghế, gắng hết sức khua khua chiếc chân thọt của mình. Còn khi có một cầu thủ nào đó sút bóng ra ngoài thì ngài thốt lên: "Thế mà cũng ra ngoài! Từ khoảng cách ấy ngay tôi cũng đá sút tung lưới!". Câu nói ấy trở thành câu cửa miệng của cả các cầu thủ lẫn người hâm mộ thậm chí của ngay cả các nghị sĩ nữa...

Quá nửa đêm, ngài Di-un-da Bôn-tun vẫn không rời một bước khỏi người thừa kế của dòng họ Ru-gi-xun, một người cũng bắt đầu thấy quan tâm đến bóng đá và công việc của câu lạc bộ, bởi vì như anh hiểu, con đường dẫn đến trái tim của Xê-vim chỉ có thể có được thông qua đội bóng B.L. Vừa lúc đó xuất hiện nhà báo và bình luận viên thể thao Ê-rôn Ac-kan[1], một thanh niên nhanh nhẹn, biết nhanh chóng làm thân với mọi loại người đủ các lứa tuổi và tầng bậc tất cả không câu nệ già hay trẻ.

Ngài Di-un-da Bôn-tun ngay lập tức giới thiệu anh ta với Xa-ít.

- Xin hãy làm quen, đây là ngài Ac-kan của chúng ta, nhà bình luận viên khách quan và công bằng duy nhất của đất nước.- Và, suy nghĩ một chút,

ông nói thêm:- Thánh A-la thật là công minh, ngài Ac-kan ủng hộ đội bóng của chúng ta.

Trước lời khen ấy, Ac-kan khiêm tốn nhận xét:

- Thưa bố, con chỉ thực hiện trung thực nghĩa vụ của mình mà thôi,- và đặt tay lên trái tim, nói thêm: ở đây bao giờ cũng là B.L.!

- ây Ac-kan của chúng ta,- ngài Di-un-da Bôn-tun vẫn không ngừng lời,- người đã làm cho A-khơ-met trở nên nổi tiếng với cái tên A-khơ-met Xte-na. Nếu Ac-kan đã tung lên ai chiếc dây thòng lọng của mình thì kẻ đó nhất định phải ngã ngựa...

Sau những lời này, Xa-ít thấy kính nể, cảm phục và không rời mắt khỏi người thanh niên này như bị thôi miên:

- Ông đã làm thế nào mà tạo nên được vinh quang cho A-khơ-met?

- Anh bạn thân mến ạ, mỗi nghề đều có những bí mật của nó,- nhà bình luận viên trả lời một cách úp mở?- Nhưng thôi, tốt hơn hết chúng ta nhấp một chút gì đã...

Mãi gần sáng khách khứa mới về hết, Xa-ít mời ngài Bôn-tun và Ac-kan hãy đến chơi với anh tự nhiên, đừng khách khí. Xê-vim thì say mềm và chẳng thể nào mà tách nạng ra khỏi A-khơ-met Xte-na được, còn anh ta rung rung bàn chân trái lè nhè rằng Xê-vim chỉ về nhà được qua xác của anh ta. Và nếu không có người cô Bê-rin kéo cô gái vào phòng vệ sinh ít phút, thì chưa biết buổi lễ đính hôn trọng thể sẽ kết thúc ra sao.

Xa-ít tiễn gia đình Phe-phai-e-vec về đến tận nhà. Lẽ dĩ nhiên, anh cũng biết rằng khi từ biệt cần phải hôn tay người vợ tương lai của mình. Song, đúng vào lúc đó, chú rể lại luống cuống đến mức không biết phải làm gì sau khi anh đã cầm tay Xê-vim. Xê-vim cười như nắc nẻ, sau đó cô hôn chú rể khò khạo đánh chụt một cái vào má và biến mất vào trong nhà.

Trời đã hừng sáng. Lần đầu tiên trong đời Xa-ít uống nhiều đến thế. Để cho đầu óc thanh thản anh quyết định đi dạo bộ trở về nhà. Sung sướng và hạnh phúc, anh đi như trong mơ. Bỗng một vật gì đó chạm vào chân anh. Anh cúi thấp xuống và nhìn thấy cái hộp giấy đựng bánh bích qui. "Chà, thật là may mắn làm sao!- Trong con người Xa-ít trỗi dậy một cầu thủ bóng đá. Bây giờ ta sẽ sút tung nó lên!". Anh lùi lại hai bước, chạy, vung chân sút, và... Xa-ít ngã sóng xoài ra trên mặt đường.

Anh đứng dậy, vừa rên vừa lằm bằm chửi, kính thì vỡ và từ mũi anh một dòng máu trào ra...

"Ngày mai em chờ anh",- anh chợt nhớ tới lời người vợ chưa cưới. Không, với cái mũi này thì không thể thò ra khỏi nhà được, "Không có lẽ phải chờ cho tới khi râu mọc như Bram-xơ?"- Xa-ít trầm nghĩ.

[1] Có nghĩa là dây thòng lọng.

Cô dâu và chú rể, hay là lần đầu tiên chỉ có hai người với nhau

Đợi râu mọc thì thật là lâu, mà đối với tình yêu thì sự xa cách là điều không thể chịu đựng nổi. Thật hạnh phúc là từ nay tục lệ của tổ tiên cho phép chú rể hàng ngày có thể gặp gỡ cô dâu. Cũng những tục lệ này của tổ tiên đòi hỏi cha mẹ phải nghiêm khắc gìn giữ thanh danh của con gái. Cha mẹ dứt khoát cấm Xê-vim đến sân vận động, nhất là vào những ngày độ B.L. thi đấu. "Sau khi lấy chồng con muốn làm gì thì làm!- Họ nhắc đi nhắc lại với người con hiếu động,- khi đó chồng con phải chịu trách nhiệm tất cả, còn bây giờ thì không... không!..."

Xê-vim buộc phải tuân theo ý muốn của cha mẹ, sợ rằng đám cưới sẽ không thành do một việc vặt vãnh nào đó vì thế trong phạm vi khả năng của mình, cô cố gắng không vi phạm điều cấm đoán của cha mẹ. Và trên phố bất chợt bắt gặp một cầu thủ quen biết, cô không đứng lại tán chuyện như trước mà chỉ trao đổi vài câu rồi lao về nhà, thậm chí cô cũng không hỏi gì về những người bạn trong đội bóng, kể cả A-khơ-met thân yêu. Nhưng sự kìm giữ tự giác càng kéo dài bao nhiêu thì ý nghĩ của cô lại càng quay về với đội bóng B.L. và người trung vệ thân yêu bấy nhiêu, những cuộc viếng thăm của chú rể mà Xê-vim đón tiếp ngày một lạnh nhạt càng trở nên khó chịu bấy nhiêu. Con người đáng thương Xa-ít, đáng yêu và đồng thời lại vô cùng bất hạnh, thu mình lại đau khổ, nhưng vẫn tiếp tục đến hàng ngày.

Ngay cả hôm nay đây, khi có trận đấu giữa hai đội thủ môn thuở đội bóng B.L. và đội bóng L.B.T. Xê-vim vẫn phải ngồi ở nhà. Thật không thể nào chịu đựng nổi!... lại còn Xa-ít loay quanh ở đây nữa chứ. Chịu đựng cái anh chàng này thật là nặng nề. Cứ làm như người ta chỉ chờ có hắn...

Cha mẹ cố ý đi khỏi nhà để cô dâu và chú rể khỏi lúng túng do sự có mặt của hai người. Nhưng việc làm này là hoàn toàn thừa. Trong những trường hợp như thế này Xa-ít không chỉ sợ người vợ chưa cưới, mà sợ ngay cả chính mình. Suốt cả buổi chiều anh ngồi dẫu mình trong góc nhà. Thật ra mà nói thì cô dâu cũng không chờ đợi sự biểu lộ những tình cảm mãnh liệt ở người chồng chưa cưới, nhưng tính tự ái phụ nữ của cô đã bị xúc phạm, vì cô là Xê-vim Gri-phôn để cho mọi người chiêm đoạt!... Nói thế thôi, chứ hẳn cứ thử xem! Lúc đó, cô sẽ cho hắn biết!...

Xê-vim định nghe đài tường thuật trận đấu, nhưng đến lúc bắt đầu hãy còn những nửa tiếng. Lạy thánh A-la, không lẽ cô còn phải dằn vặt và chơi trò im

lặng với người chồng chưa cưới ba mươi phút nữa? Cô, một người không thể ngồi im lặng đến một phút?

"Cái gì sẽ xảy ra nhi,- cô thầm nghĩ,-nếu ta cùng với hắn đi đến sân vận động?". Mặc dù cô không thích cùng người chồng chưa cưới xuất hiện trước mọi người, nhưng ngồi ở nhà, chết buồn bên cạnh hắn còn tệ hơn nhiều.

Xê-vum đứng bật dậy và đi đi lại lại trong phòng. Cần phải nghĩ ra một cái gì chứ? Có lẽ nên tắm. Và cô dâu nhanh chóng cởi quần áo ngay trong phòng khách, trước mặt Xa-ít: "Thật là hay, không hiểu hắn sẽ xử sự thế nào nhỉ?"

Còn Xa-ít vẫn ngồi hiên lảnh như một cậu học sinh biết vâng lời trước người thầy giáo nghiêm khắc, không dám ngước mắt lên... "Có lẽ hắn không nhìn thấy ta đang cởi quần áo?" Xê-vim tiến sát đến chỗ anh và ra lệnh:

- Hãy cởi cúc ra...

Xa-ít đứng bật dậy, quay mặt đi để khỏi nhìn thấy những gì mà anh còn chưa đến lúc được phép nhìn, mò mẫm cởi cúc.

- Sắp xong chưa?

- Xong rồi,- anh đáp ứng rất khẽ.

- Bây giờ đến phéc-mơ-tuya ở váy...

- Sao?...- con đường cám dỗ dẫn đến chỗ thiêng liêng là như thế đấy.

Xa-ít đưa tay run run cầm phéc-mơ-tuya và cởi ra... "Thế đấy, tại sao họ lại nghĩ ra việc để lại chỉ có hai người chúng ta?"- Một ý nghĩ thoáng hiện ra trong óc anh.

Xê-vim vào phòng tắm, sau một phút đã nghe thấy tiếng cô:

- Xa-ít!... Xa-ít!...

- Cái gì vậy, cô Xê-vim?

- Đi lại đây, anh thân yêu!

Hạnh phúc vì được gọi là "anh thân yêu", Xa-ít chạy bỏ đến chỗ tiếng gọi, làm đổ cả những chiếc ghế, và mặc dù cửa phòng tắm mở anh vẫn đứng lại ở

hành lang...

- Đi vào đây anh thân yêu!...

- Tôi ở đây, Xa-ít trả lời từ ngoài cửa.

- Hãy vào ngay đây, tâm hồn của em...

Anh bước vào, Xê-vim, người đầy bột xà phòng, kêu gọi gác chân lên thành để tắm... Xa-ít ngưng ngưng nhắm mắt lại và lấy tay che mặt.

- Tôi không nhìn, cô Xê-vim, tôi không nhìn,- anh áp úng,- cô cứ tắm tự nhiên...

- Cút đi!- Xê-vim thét lên đến khàn giọng.- Ngay lập tức hãy cút ngay khỏi đây!...

Xa-ít đi ra như bị gió cuốn. "Những người phụ nữ, những tác phẩm thật là khó hiểu của tạo hóa, đầu tiên họ gọi, sau đó họ lại đuổi...". Anh còn có thể xử sự như thế nào khác được, khi cha mẹ đã giao phó người thiếu nữ cho anh... Có thể, họ muốn thử thách anh? Thánh A-la thật là công minh, hãy để cho họ biết rằng anh là một người trung thực và đứng đắn...

Con người đáng thương Xa-ít đang tự lừa dối mình: thật ra thì anh sợ Xê-vim, sợ rằng sau khi hôn cô ta mình sẽ không đủ sức kiềm chế, hoặc tệ hơn lại trở nên rụt rè hơn, và tất cả chỉ làm anh càng thêm bối rối. Biết bao lần tính rụt rè đáng ghét đã là hại anh. Không, anh đã tự hứa với mình rằng cho tới lễ cưới anh sẽ không động đến người vợ chưa cưới của anh!

Xê-vim ra khỏi phòng tắm hết sức bức mình và giận dữ chưa từng có ai đối xử với cô như vậy!

- Cô Xê-vim...- Xa-ít rên rỉ nói.

- Còn gì nữa?

- Không có gì... Tôi muốn...

- Nếu không có gì thì hãy im đi! Trận đấu sắp bắt đầu bây giờ.

- Tôi muốn nói...

- Cái gì?

- Rằng vào cái ngày chúng ta quen nhau... ở rạp chiếu bóng... kỷ niệm thật ngọt ngào làm sao?...

Mỗi lần, khi chỉ có một mình anh bên cạnh cô ta, bao giờ anh cũng nhớ lại cái ngày "tuyệt vời" ấy... Còn Xê-vim đã quá chán với chuyện này nên suýt nữa cô nói: con người tội nghiệp kia, làm sao mà mày biết được là những người đàn ông thực sự nhớ đến cái gì?"- Nhưng kịp kìm lại được.

Đúng lúc đó vang lên tiếng người phát thanh viên:

- Các bạn nghe đài thân mến! Chúng tôi bắt đầu buổi tường thuật trận đấu bóng đá giữa hai đội câu lạc bộ B.L. và câu lạc bộ L.B.T. Buổi tường thuật sẽ do nhà bình luận viên thể thao Ê-rôn Ac-kan của chúng ta thực hiện.

- Chú ý! Chú ý! Ê-rôn bắt đầu,- các bạn nghe đài thân mến, chúng ta đang ở trên sân vận động Mit-khat Pa-sa. Chỉ còn vài phút nữa là trận đấu quan trọng nhất của mùa bóng sẽ bắt đầu tại đây. Hai đôi thủ thường xuyên, cân tài cân sức sẽ gặp nhau. Hai đội bóng B.L. và L.B.T. là niềm tự hào và vinh quang của nền bóng đá nước ta... Một lát nữa thôi hai đội sẽ xuất hiện trên sân cỏ. Ngày hôm nay, các bạn nghe đài thân mến, chúng ta sẽ trở thành những người tham gia vào một sự kiện lịch sử. Chứng kiến ai sẽ là người chiến thắng. B.L. hay L.B.T... Trên khán đài...

Tất nhiên, trận đấu giữa hai đội không làm Xa-ít quan tâm, nhưng anh muốn nghe ngài Ac-kan nổi tiếng, con người đã làm vinh quang cho A-khơ-met Xte-na.

- Cho đến hôm nay,- nhà bình luận viên tiếp tục,- hai đội đã chơi một trăm hai mươi tám trận...

- Đồ ngu- Xê-vim thản nhiên xen vào;- không phải một trăm hai mươi tám, mà là một trăm hai mươi bảy, còn một trận kết quả bị bác bỏ.

Trong một trăm hai mươi tám trận, đội L.B.T. thắng năm mươi tư lần, còn đội B.L. bốn mươi tám lần.

- Mày lấy ở đâu ra thế hả thằng ngu bất hạnh?- Xê-vim phát cáu.

Xa-ít dương mắt nhìn người vợ chưa cưới: một thiếu nữ không có một chút khái niệm gì về Bram-xơ mà lại biết rõ bóng đá hơn cả ngài Ac-kan.

- Hai đội đang tiến ra sân cỏ, các bạn có nghe thấy trên khán đài đang sôi động như thế nào không, những người hâm mộ đang vẫy chào các cầu thủ yêu mến của mình. Các cầu thủ L.B.T. hôm nay thi đấu trong bộ quần áo truyền thống của mình: áo kẻ sọc, quần đùi nâu nhạt. Còn các cầu thủ đội B.L. thì thay đổi quần áo: hôm nay họ mặc áo màu vàng chói...

- Bọn ngu đàn!- Xê-vim giận dữ nói.- Lại còn mặc màu vàng chói nữa chứ... Thật là một lũ khôi hài...

- Trên sân cỏ, các cầu thủ đang khởi động... Trong khi trọng tài trao đổi với thủ quân hai đội, chúng tôi xin giới thiệu một đôi lời về hai đội bóng. Đầu tiên về đội "Bụi lóc". Sức mạnh chính của đội B.L. và xương sống của đầu tuyến quốc gia tất nhiên là A-khơ-met Xte-na, anh là thủ quân của đội...

Xê-vim vui hẳn lên khi nghe thấy trên đài tên tuổi của A-khơ-met.

- A-khơ-met Xte-na hai mươi ba lần khoác áo đội tuyển quốc gia... Đó là ngôi sao của chúng ta... Một số tiền lớn... Còn thủ quân Ô-xman Pê-ret là linh hồn các đợt tấn công của đội bóng L.B.T. Ô-xman Pê-ret được chọn sân. Bóng đặt ở trung tâm sân cỏ... Trọng tài đã nổi hiệu còi, trận đấu bắt đầu... Bóng ở trong chân đội L.B.T. Ka-dri chuyền cho A-li Ma-li-sơ... Còn anh đưa lại cho Ô-xman... Ô-xman xông vào khu phạt đền của đội B.L... Thật là một đợt tấn công chớp nhoáng. Không phải ngẫu nhiên mà mọi người gọi anh là tia chớp... Ô-xman Pê-ret chuyền cho A-li Ma-lư-sơ, A-li đưa lại cho Ô-xman. Một đợt tấn công mạnh mẽ của đội L.B.T.

Xê-vim cắn móng tay hồi hộp.

- Ô-xman đã lừa qua hậu vệ. Vị trí vô cùng thuận lợi. Lại thêm một động tác giả nữa... Anh đặt bóng thật tuyệt vời. Bây giờ là cú sút... Nhưng A-khơ-met mới cừ làm sao! Đây đúng là Xte-na, đây đúng là bức tường thành... Làm sao mà A-khơ-met có thể kịp được? Không thể hiểu được bằng cách nào anh đã nhảy lên đánh đầu đưa bóng ra khỏi khu vực phạt đền, cứu nguy cho khung thành của đầu một bàn thua trông thấy! Ôi, A-khơ-met!...

Xê-vim nhảy lên ôm chầm lấy Xa-ít. Hoàn toàn bị bất ngờ chú rể ối lên một tiếng, và đôi chân khẳng khiu của anh dưới sức nặng của người vợ chưa cưới kêu răng rắc một cách thật thương hại.

Xê-vim nhanh chóng trấn tĩnh và quay lại chỗ ngồi của mình.

- Trận đấu vẫn rất căng thẳng... Đội L.B.T. hoàn toàn ở thế phòng ngự. Đội

B.L. hoàn toàn làm chủ nửa sân của đôi phương... Bóng đang ở chân của Mu-xta-pha, anh chuyền cho Bê-kia! Nào!... Chà, chà, chà! Bê-kia... từ khoảng cách như thế là cầu thủ bóng đá nhất thiết phải ghi bàn... Nhưng đã muộn mất rồi: Bê-kia đá ngã Ô-xman... Đội L.B.T. đá quả phạt... A-ti-la cướp được bóng và lao về phía khung thành. Anh đã lừa qua hậu vệ... Chuẩn bị sút... Nào! A-ti-la! Nhưng anh đã bỏ lỡ dịp may rồi!... Chà, bàn thắng mới tuyệt làm sao!...

- Đó là một bàn thắng đẹp!...

Xê-vim nhảy lên vì sung sướng, lao đến ôm Xa-ít. Cô ta ghi chặt và hôn anh... Và trong lúc bối rối anh thậm chí cũng chẳng kịp cảm thấy sung sướng, anh chỉ kịp liếm môi dường như vừa ăn kem xong. Khi đội "Bụi lóc" ghi bàn thắng thứ hai, thì cuối cùng Xa-ít cũng đã hiểu nguyên nhân sự xúc động của Xê-vim, và anh cầu xin thánh thần sao cho đội bóng B.L. có thể ghi bàn nhiều hơn...

Ngày hôm ấy thánh A-la thật là nhân từ đối với Xa-ít: ngay cả khi bóng bị đưa vào khung thành của đội B.L. Xê-vim vẫn nhảy lên đui, ôm chặt lấy anh, tựa đầu vào ngực và khóc nức nở. Đầu óc Xa-ít quay cuồng vì hạnh phúc.

Hiệp đầu kết thúc với tỷ số 2:1 nghiêng về phía đội B.L. Hai đội nghỉ giải lao. Âm nhạc nổi lên, và Xa-ít bắt đầu suy nghĩ về tác động của bóng đá đến tình cảm của phụ nữ...

- Anh đã lần nào đến sân vận động chưa?- Xê-vim hỏi, phá tan sự im lặng.

- Một lần, hồi còn ở trường trung học... Tôi không tự đi mà người ta kéo tôi đi...

- Ai kéo thế?

- Tôi không nhớ nữa... Những người nào đó... Hôm ấy là chủ nhật, định đi nghe giảng thì lại rơi vào sân vận động...

Xê-vim lắng nghe và thậm tức giận: "Không lẽ mình cũng lại phải thành vợ của con người này? Tất nhiên là không nhất thiết phải lấy một kẻ thông minh, nhưng lấy một thằng ngu thì cũng thật ít niềm vui...".

- Làm thế nào mà anh lại rơi vào sân vận động?-

Xê-vim hỏi bằng một giọng bàng quan, chỉ cất để tiếp tục câu chuyện.

Hôm ấy có một trận đấu bóng quan trọng nào đó, mọi người kéo đến sân vận động đông nghịt. Tôi ngẫu nhiên rơi vào đám đông và không làm thế nào mà lách được cuối cùng thấy mình ở trên khán đài.

Lúc bảy giờ đội nào đá thế?

- Tôi không biết gì cả... Thậm chí tôi không quan tâm gì đến trận đấu cả... Suốt cả hai hiệp tôi đi tìm cái cặp bị mất trong lúc chen lấn...

Hiệp hai đã bắt đầu. Trên đài lại vang lên tiếng nói của Ac-kan, và Xê-vim nhìn vào đài, tất cả ý nghĩ của cô ta đã ở tận đẳng ấy, trên sân vận động.

- Nào, A-khơ-met! Cố lên, A-khơ-met yêu dấu của em!...

Cùng với Xê-vim, Xa-ít cũng bắt đầu hò reo tên của A-khơ-met. Hạnh phúc của anh hôm nay phụ thuộc vào số lượng bàn thắng mà đội B.L. đưa vào khung thành của đối phương. Khi Ê-rôn Ac-khan một lần nữa hét lên: "V-à-o!" - cô dâu và chú rể đã lao vào ôm choàng lấy nhau...

Trước khi kết thúc trận đấu một bàn thắng nữa lại được ghi, nhà bình luận viên tuyên bố việc đó một cách buồn rầu, Xa-ít sung sướng nhảy lên, nhưng Xê-vim thì thâm đau khổ:

- Ngồi xuống... Đây là người ta sút tung lưới chúng ta...

- Chúng ta? Vào khung thành của chúng ta?

Anh muốn an ủi cô ta.

- Hãy để cho tôi yên, cho tôi trấn tĩnh lại đã...

Trong khi Ê-rôn Ac-kan nói luyên thuyên về những sai lầm trong phòng ngự của đội B.L. Xê-vim đi về phòng mình. Cô khóc thuốc đánh mắt nhòe ra trên khóe mắt cô. Còn một mình, Xa-ít lại bắt đầu suy nghĩ về những con đường dẫn đến trái tim người vợ chưa cưới kiêu diễm của anh... Chà, nếu mà anh có thể trở thành một cầu thủ bóng đá nổi tiếng Như A-khơ-met Xte-na, hay cùng lắm như danh thủ Bra-xin-pê-lê...

Xa-ít ngồi, đắm mình trong mơ mộng. Này đây, anh đang chạy như bay trên sân vận động, sút bóng, những cú sút kế tiếp nhau, và bóng bay vào khung thành. Những bàn thắng... Những bàn thắng... trên khán đài những người hâm mộ la hét cuồng nhiệt...

Vào đúng lúc sôi động nhất của trận thi đấu tưởng tượng, cánh cửa mở ra và bà Me-khơ-du-re khẽ bước vào phòng. Vừa lúc đó Ê-rôn Ac-kan thét lên: "Vào" - kéo Xa-ít quay về thực tế.

- Ai sút vào? Chúng ta? hay là vào khung thành của chúng ta?- Xa-ít vội vã hỏi.

"Lạy thánh A-la, sao nó lại nói chuyện một mình thế này?"- người mẹ vợ tương lai ngạc nhiên.

Đúng lúc đó nhà bình luận viên tuyên bố rằng đội B.L. vừa ghi thêm một bàn thắng nữa, Xa-ít nhảy lên, lao đến ôm bà Me-khơ-du-re đang đứng sau anh, và thét lên thất thanh:

- Chúng ta đã ghi bàn!... Hoan hô! Chúng ta đã ghi bàn.

Người mẹ ngỡ người ra, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi được cái ôm của Xa-ít.

- Khoan đã anh, ai ghi bàn đấy?

Xê-vim, chạy lao vào, chàng rể đáng thương muốn khụy xuống.

- Hãy tha lỗi cho con, thưa bác, con tưởng là cô Xê-vim...

Bà Me-khơ-du-re vô cùng hạnh phúc: "Ta cùng với bố nó rời khỏi nhà thật là đúng... Tất cả xảy ra đúng như chúng ta đã dự định... Thánh A-la thật là vĩ đại."

Hôn lễ không thành hay là chú rể đóng sầm cửa lại

Trong nhà của gia đình Phe-phai-e-vec, cả cô dâu lẫn các cầu thủ bóng đá, bạn bè của cô, thậm chí cả khách khứa - tất cả đều coi việc điếu cọt chú rể là nghĩa vụ của mình. Xa-ít kiên nhẫn chịu đựng những lời nhạo báng, làm như không thấy gì cả. Tóm lại là anh đang yêu và dâng trí một cách điềm tĩnh. Hằng ngày anh đều xuất hiện ở nhà người vợ chưa cưới với những món quà quý giá cho Xê-vim và cha mẹ của cô. Tuy vậy, những món quà tặng cũng không làm thay đổi được chút nào hoàn cảnh của anh. Xê-vim vẫn tỏ thái độ coi thường chú rể và chế nhạo anh. Còn anh, như vẫn thường xảy ra trong những trường hợp thế này, lại càng yêu cô ta nhiều hơn nữa.

Đó là một thứ tình yêu say đắm, mù quáng và thâm lặng. Về nhà, anh thề là sẽ không bao giờ đến nữa, nếu Xêvim không gọi anh. Nhưng đến ngày hôm sau anh lại vẫn mua quà tặng và ngoan ngoãn đi đến nhà người vợ chưa cưới, như một chú thỏ bị thôi miên đi vào mồm con trăn...

Nhưng một lần Xa-ít thoáng nghĩ ra một ý kiến rất hay: tại sao lại không mời gia đình Phe-phai-e-vec đến nhà của anh nhỉ. Anh vội vàng trao đổi ngay với người cô Bê-rin ý nghĩ của mình.

- Cô ơi, cho đến nay chúng ta chưa bao giờ mời gia đình cô ấy đến chơi cả. Chỉ có thượng đế mới biết là họ sẽ nghĩ gì về chúng ta.

- Con nói phải đấy, con ạ,- người cô đồng ý.- Lẽ ra phải mời từ lâu rồi mới phải...

- Cô làm việc đó tốt hơn, cô ạ, cháu sợ là cháu không làm nổi.

Cô Bê-rin gửi lời mời trân trọng cho những người họ hàng tương lai của bà, mời họ tới dự bữa ăn tối. Bà cũng đã định mời tất cả mọi người trong dòng họ Ru-gi-xun, nhưng Xa-ít cương quyết phản đối điều đó: số lượng đông đảo cô, dì, chú, bác của anh sẽ không chịu được cha mẹ Xê-vim, và sẽ chẳng hay ho gì nếu họ còn nói bóng nói gió về cha của người vợ chưa cưới, rằng đó là một kẻ vô học và man rợ, và gọi bà mẹ vợ tương lai của anh là một kẻ buôn bán dốt nát... Còn Xê-vim thế nào cũng nói một điều gì đó dù không đúng chỗ...

Không, tốt hơn hết là sẽ ăn tối chỉ trong phạm vi gia đình. Ngày hôm ấy, từ sáng tinh mơ, Xa-ít đứng ngồi không yên, đi đi lại lại không biết phải làm gì. Và càng gần đến giờ khách tới, anh lại càng nóng ruột. Nhưng thời gian trôi

qua mà khách vẫn chưa thấy đâu cả, Xa-ít đáng thương trở nên tuyệt vọng. Người cô đã bực tức lâm bầm: "Lạy thánh A-la, thật là thiếu tôn trọng..."

Mãi chín giờ tối gia đình Phe-phai-e-vec mới đến.

Xa-ít vô cùng kinh ngạc vì không thấy người con gái cùng đến với cha mẹ. Khi tất cả đã ngồi trong phòng khách, cô Bê-rin nhân thể hỏi:

- Không lẽ cháu Xê-vim không tới?

Bà Me-khơ-du-re không chút lúng túng trả lời:

- Chúng tôi nghĩ rằng cháu đã ở đây vậy thì, chắc là có việc gì gấp làm cháu đến chậm... Mọi người chưa ngồi vào bàn, chờ đợi Xê-vim. Bà Me-khơ-du-re lấy ra từ túi xách một gói đưa cho người cô:

- Bà có thích không?

Trong gói là một chiếc coóc-xê. Cô Bê-rin tái mặt đi vì bị xúc phạm. "Lạy thánh A-la! Quà tặng gì mà như thế"? Thật là xấu hổ!,- Bà ngẩng đầu kiêu hãnh, chuẩn bị từ chối không nhận. Nhưng bà Me-khơ-du-re đã nói không một chút ngưng ngừng.

- Cái này tôi mua cho tôi đấy. Cửa tôi đã hỏng hết mất rồi...

Ngài Kha-xip tham gia vào câu chuyện:

- Thưa bà, chắc bà biết rằng trong nhân dân thường nói: con gà của hàng xóm ta tưởng là con ngỗng. Vợ tôi bao giờ cũng mua coóc-xê ở cửa hàng các đối thủ của tôi mặc dù tất cả đều biết rằng ở Xtăm-bun những coóc-xê tốt nhất được bán ở hãng Kha-xip Phe-phai-e-vec. Nếu bà có gì cần, tôi sẽ rất lấy làm hân hạnh...

Có tiếng chuông vang lên ở cửa ra vào. Thế là cuối cùng Xê-vim cũng đã tới. Và ngay lập tức trong phòng khách vang lên giọng nói oang oang, tiếng cười the thé.

- Con đi đâu mà lâu vậy?- Ngài Kha-xip dịu dàng hỏi con gái.

- Con hy vọng rằng không ai bị đói vì vắng con.- Xê-vim nói một cách vô lễ.- Trên đường con gặp các cậu bé ở đội bóng B.L. - Có lẽ đến nghìn năm trời con chưa gặp họ! Chúng con dừng lại tán gẫu một lúc.

Người cô Bê-rin mời tất cả mọi người vào phòng ăn. Nhân dịp có khách quý, bàn ăn được bày biện đặc biệt sang trọng. Chiếc khăn trải bàn được dệt bằng tay quý giá, những chiếc khăn choàng thêu kim tuyến, bộ đồ ăn cổ của dòng họ, nên cắm trên những chiếc đế bằng bạc...

Sau khi ngồi vào bàn, Xê-vim nhìn khắp một lượt như bà chủ và hỏi:

- Chúng ta sẽ uống gì nhỉ?

Không thấy ai trả lời cả, cô ta quay lại phía Xa-ít:

- Tôi hỏi, chúng ta sẽ uống gì nhỉ? Hình như anh không nghe thấy tôi nói gì hay sao...

Từ "tôi" nói với Xa-ít làm chối tai người cô. "Có giáo dục gì mà như thế,- cô Bê-rin thâm nghĩ,- những người phụ nữ của dòng họ Sa-phơ-ran không khi nào cho phép mình xưng "tôi" với đàn ông, ngay cả khi chỉ có hai người...".

Người ta chưa kịp trả lời cô dâu, thì ngài Kha-xip đã nói:

- Tôi đề nghị uống Ra-ku[1]... Uống loại này không bị đau đầu.

Xa-ít không nghiện rượu, nên đối với anh uống gì cũng được. Anh chỉ khẽ chạm môi vào cốc, trong khi tất cả gia đình Phe-phai-e-vec đều uống cạn một hơi, họ không kịp chạm cốc, uống hết cốc này đến cốc khác...

- Không thể chịu nổi những bữa ăn kiểu cách. Ở Châu Âu đã từ lâu người ta sống thật đơn giản,- Xê-vim đồng đánh nói.

Còn cháu thì thích thế nào, người đẹp của cô?- Cô Bê-rin hỏi, không hiểu cô dâu không hài lòng điều gì.

- Thích tất cả thật là đơn giản: mỗi người tự gặp những gì mình thích, và uống gì tùy ý, thế mới là hiện đại! Không ai phải mời ai cả...

- Điều đó không phải là do cuộc sống hiện đại đâu, người đẹp của cô ạ,- cô Bê-rin châm chọc nhận xét,- mà là do mọi người sống quá chật hẹp. Ngày nay cháu biết đấy người ta không còn xây những ngôi nhà rộng rãi nữa... Còn phòng khách thì không lớn hơn nhà kho của chúng tôi... ở đó đến ngồi cũng còn khó, vì thế mọi người phải cố gắng tự thu xếp sao cho ổn thỏa...

- Có thể ở Châu Âu người ta sống chật chội thật, nhưng sống trong một cái

kho như nhà cô đây thì cũng thích thú gì?- Xê-vim nổi nóng.

Bà Bê-rin suýt nghẹn vì bị xúc phạm tới ngôi nhà của dòng họ. Lạy thánh A-la, may mà vừa lúc đó bà An-giê-la tham gia vào câu chuyện:

- Còn cô, chắc bà cô sẽ xây cho mình một ngôi nhà rộng rãi và hết sức hiện đại?

Tất cả mọi người vui vẻ chuyển sang chuyện khác, bắt đầu bàn về ngôi nhà tương lai của đôi vợ chồng sắp cưới. Trong khi chú rể đưa tiễn khách về, cô Bê-rin và người hầu gái già ở lại nhà còn than vãn hồi lâu: "Cháu Xa-ít đáng thương! Rồi đây cháu sẽ ra sao? Đúng là ma quỷ đã làm cháu mê cái con bé đồng bóng vô giáo dục này, con bé lại còn đang có chữa nữa chứ...".

Ngày hôm sau Xa-ít đến nhà người vợ chưa cưới, trong tay cầm một bó hoa hồng đỏ thắm. Ở nhà của gia đình Phe-phai-e-vec anh gặp rất nhiều người không quen biết, ai cũng cảm thấy như ở nhà mình: người thì uống uyt-xki, người thì ăn ngấu nghiến, người thì nằm dài trên đi-văng ngáy khò khò. Hình như ở đây khách khứa bao giờ cũng cư xử vô cùng thoải mái như vậy. Chỉ có Xa-ít, đang bận nghĩ về người vợ chưa cưới thân yêu của mình, là không thấy gì xung quanh cả. Anh tặng người vợ chưa cưới bó hoa. Về mặt chú rể vẫn như thường lệ, lúng túng và đau khổ.

- Hãy tự cắm nó vào một cái lọ nào đó,- Xê-vim nói, thậm chí cũng không thèm nhìn đến bó hoa.

Xa-ít vụng về rờ rẫm khắp mọi góc nhà để tìm lọ hoa.

- Thôi được rồi, không cần nữa,- Xê-vim cản anh lại

- Đừng tìm nữa, không thì thế nào anh cũng đánh đổ hoặc làm vỡ cái gì mất. Hãy đặt bó hoa lên cửa sổ, rồi sau mẹ sẽ cắm nó...

Ít được chú ý đến nên chú rể vui sướng thực hiện mệnh lệnh của bà chủ trái tim mình bởi vì nhiều khi cô dâu hầu như không thèm để ý đến sự xuất hiện của anh và cũng chẳng thèm nói chuyện với anh. Xa-ít đi khắp phòng, tìm một chỗ kín đáo cạnh tủ buýp-phê và ngồi xuống ghế... Bỗng anh sững sốt và thấy Xê-vim xuất hiện và ngồi ở ghế đối diện.

- Có gì mới không? Cô ta hỏi.

Xa-ít đã biết rằng, chỉ cần anh kể một câu chuyện buồn cười nào đó về mình

là Xê-vim sẽ trở nên vui vẻ sáng khoái. Cô ta đã cười vui vẻ biết bao khi nghe anh kể về cái lần anh đến sân vận động!...

- Tôi muốn nói, nhưng... và Xa-ít áp ứng.

- Cái gì?

- Nhưng... tôi ngại... Đó là điều bí mật...

- Ngay cả với em?

- Không, đối với cô tôi không có điều gì bí mật...

- Nhưng cô có hiểu không...

- Hiểu cái gì mới được chứ? Xê-vim bắt đầu bực bội.

- Tôi muốn chinh phục trái tim cô, và vì điều đó tôi sẽ làm tất cả. Nếu cần, thậm chí tôi sẽ thành một cầu thủ bóng đá!- Chú rể nói bằng một giọng cương quyết.

Xê-vim kinh ngạc giương to mắt:

- Cái gì? Cầu thủ bóng đá? Cách đây không lâu anh còn hỏi, anh phải cố vũ cho đội nào cơ mà?...

- Đúng, tôi nhất định sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá!- Lần đầu tiên anh nói khá tự tin.- Nói đúng hơn là tôi muốn điều đó bằng tất cả trái tim mình!- Xa-ít bày tỏ ước mơ tha thiết của anh.

- Ôi, thật là nực cười?... Thôi, anh im đi, không tôi chết cười bây giờ...

Xa-ít đã đạt được điều anh muốn - làm cho người vợ chưa cưới bật cười vui vẻ. Có tiếng chuông ngoài cửa, và A-khơ-met Xte-na bước vào. Xê-vim đứng phắt dậy, lao tới và đu lên cổ anh ta. A-khơ-met hôn nàng tiên nhân hậu của đội bóng một cái rồ kêu.

- Em làm sao thế? - Anh ta hỏi.- Em khóc đấy à?

- Không, anh yêu của em đó là vì em buồn cười quá!

Họ ngồi xuống bên nhau trên đi văng gần cạnh tủ buýp-phê, ôm chặt nhau

thì thâm trò chuyện, không thềm để ý gì đến Xa-ít đang vô tình lắng nghe câu chuyện của hai người. "Thế đấy, nếu mình trở thành cầu thủ bóng đá thì cô ta bao giờ cũng lao tới hôn mình, như hôn A-khơ-met",- anh thâm nghĩ.

- Ôi anh yêu của em,- Xê-vim phàn nàn với A-khơ-mét,- đám cưới cứ bị trì hoãn, trì hoãn mãi mà anh hiểu đấy, phải rất vội.

Xa-ít đỏ mặt vì hạnh phúc: nếu cô ta buồn phiền về việc đám cưới bị trì hoãn, thế nghĩa là cô ta vẫn yêu anh.

- Cái gì xảy ra thế em? Tại sao không thấy em đến câu lạc bộ nữa?

- Tất cả chỉ tại cha em. Anh biết đấy, đối với em, tự do quý hơn tất cả, mà cha mẹ thì cứ khăng khăng: "Khi chưa lấy chồng thì không có tự do gì hết". Thậm chí em không thể đi xem cả những trận có anh thi đấu. Em không được đến câu lạc bộ... Có lẽ, cần phải như thế... Nhưng sau đám cưới tự do lại đến với em và lúc đó chúng mình sẽ không bao giờ xa nhau nữa... Nếu anh biết được là em buồn nhớ anh đến thế nào...

Và họ lại hôn nhau, như hai anh em, còn Xa-ít vẫn lắng nghe và suy nghĩ: trở thành cầu thủ bóng đá – đó là lối thoát duy nhất của anh.

A-khơ-met nắm chặt tay Xê-vim:

- Sao đám cưới cứ dây dưa mãi thế? Em hãy quyết định ngay ngày mai đi. Chúng mình chỉ chờ đợi có điều đó mà thôi...

- Em không thể, anh thân yêu ạ. Mẹ em nhắc đi nhắc lại rằng: "Tôi gả cô con gái đẹp như một bông hoa hồng, nên tôi không thể để cho con bé phải sống trong một cái nhà kho cũ kỹ, dù người ta có gọi đó là biệt thự gì đi nữa...". Mẹ yêu cầu phải mua một ngôi nhà mới.

- Tất nhiên rồi, cứ để cho hắn mua!- A-khơ-met nói.- Hắn có hàng đồng tiền... Và phải mua nhà thật to... Để có chỗ chèn chén, nhậu nhẹt khi cả đội đến chơi với em.

- Cho đến nay hắn đã thuê một căn nhà tuyệt đẹp... Ngay cả anh cũng có thể ngủ lại đó...

- Thế tại sao còn chưa cưới đi?

- Em thì đồng ý, nhưng cứ mỗi ngày mẹ lại nghĩ ra thêm một việc mới: nào

là phòng ngủ nhất thiết phải bày biện theo phong cách của trường phái lập thể, nào là phòng ăn phải thật là mô-đéc. Mà bàn ghế của họ thì toàn là đồ cổ, vì ông tổ hấn nghe đâu là quan lớn, hay là hoàng đế gì đó, mà cũng có thể chỉ là một tên quan lừa đảo, bịp bợm. Trong biệt thự toàn đồ cũ kỹ, đã từ lâu không còn hợp thời trang nữa. Mẹ em bảo: "Tôi không thể để cho con gái của tôi sống giữa những hiện vật bảo tàng được".

Hãy bảo thằng cha vô lại mua cho đủ những thứ đó! A-kho-met nói, rung rung bàn chân trái.

- Hấn đã mua, anh thân yêu ạ, hấn đã mua tất cả.

- Em ạ, em đã làm hấn ta mất trí rồi đấy! Hấn đã thuê nhà, đã mua bàn, ghế, giường tủ, vậy thì lỗi tại ai?...

- Tại mẹ... mẹ bảo: "Hãy để cho chàng rể tương lai biết giá trị con gái của tôi".

- Mẹ nói đúng đấy, giá thách càng cao thì hàng hình như càng quý... Nhưng này, cô bé của anh ạ, nếu sau đám cưới anh chàng thanh niên này bắt đầu làm phiền chúng ta thì sao?...

- Xin lỗi các vị,- Xa-ít không tìm mình được nữa,- là đã ngắt lời, nhưng tôi muốn nói rằng, ngôi nhà của chúng tôi bao giờ cũng sẽ rộng mở đối với anh. Xin mời anh đến vào bất cứ lúc nào!... Ở đó bao giờ cũng có chỗ dành cho anh!...

Xê-vim đã quên sự có mặt của Xa-ít, nên những lời của anh đối với cô ta giống như tiếng sấm giữa bầu trời quang đãng.

- A-a-a? Hóa ra là anh ở đây!... Anh đã nghe thấy tất cả!

- Cô Xê-vim, tôi vẫn luôn luôn ngồi ở đây...

- Nghĩa là, anh đã nghe trộm chúng tôi? Thật là nhục nhã!...

- Hãy tha lỗi cho tôi, tôi không biết đó là chuyện riêng,- Xa-ít áp úng,- nếu không tôi đã chuyển sang chỗ khác... Hãy tha lỗi cho tôi.

Những lời xin lỗi của chú rể chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa. Xê-vim hét lên:

- Tôi không muốn!... Tôi không cần... Không bao giờ... Tôi không thèm lấy

hắn.- Và, tháo chiếc nhẫn cưới trên tay, cô ta ném vào mặt chú rể.- Này cầm lấy! chiếc nhẫn trúng vào mắt kính Xa-ít đang đeo bật văng ra và lăn trên sàn nhà...

Đây không phải là lần đầu tiên Xê-vim Gri-phôn ném nhẫn vào mặt Xa-ít. Đã hai lần mọi người phải giảng hòa cô dâu với chú rể - lần đầu là cha mẹ cô dâu, còn lần sau là người cô chú rể. Và sau mỗi lần Xa-ít đều phải dốc túi ra, lần thì mua đồng hồ ba nghìn lia, lần thì mua chuỗi ngọc mười nghìn lia...

- Cô Xê-vim, nhưng tôi... tôi có nói gì đâu... Ông A-khơ-met, xin ông... không lẽ tôi đã nói điều gì xúc phạm thật sao?

Trong khi đó Xê-vim vẫn hét lên:

- Tôi không muốn... Không bao giờ... Muốn ra sao cũng được!... Miễn là đừng để mắt tôi trông thấy!...

Nghe thấy tiếng kêu la gào thét của cô con gái bà Me-khơ-du-re chạy vào.

- Cái gì thế?

- Không có cưới xin gì hết! Con không cần một người chồng thế này!...

Nhưng cháu có muốn nghe trộm họ đâu.- Xa-ít tiếp tục áp ứng.

Bà Me-khơ-du-re cầm tay Xa-ít, dẫn anh ra khỏi phòng khuyên nhủ:

- Thôi con ạ, con thấy đấy, Xê-vim rất hay xúc động... - Mẹ không biết vì sao con bé lại giận dữ đến thế... Nhưng thôi, tốt hơn hết là hãy để nó ở lại một mình...

- Thưa bác, vâng ạ.- Xa-ít trả lời ngoan ngoãn. Bỗng nhiên A-khơ-met chen vào:

- Đứng lại, đồ đê tiện, mày đã làm nhục Xê-vim!

Xa-ít đứng sững lại:

- Tôi có làm gì đến thế đâu, thưa ông?

- Có phải là tôi đã nói với anh,- Xê-vim lại bước đến hét lên,- Có phải là tôi đã báo trước với anh rằng, anh không được can thiệp vào công việc của tôi?

Không được nghe trộm! Không được dò xét!... Có phải thế không?

Trong cuộc sống, Xa-ít chưa bao giờ nghe trộm và hoàn toàn không có thói quen ấy, nhưng vì quá hoảng sợ những lời la hét nên bỗng buột miệng nhận lỗi về mình:

- Vâng, cô Xê-vim, cô đã báo trước...

- Đã bao nhiêu lần tôi vút nhẩn cười của anh?

- Hai lần!...

- Lần cuối cùng tôi đã nói gì với anh?- Xê-vim hỏi.

- Cô đã nói gì nhi?- Xa-ít hỏi lại.

- Các người có thích thế không? Anh ta lại còn hỏi nữa chứ!... Nghĩa là, anh không nhớ, tôi đã nói gì với anh?!...

- Kìa cô, làm sao lại có thể thế được!

Có lẽ tốt hơn hết là nên chui xuống đất để khỏi phải nghe những tiếng kêu la, những lời nhục mạ như thế này. Nhưng Xa-ít vẫn đứng yên chịu đựng. Ngay cả ở đây sự lịch thiệp là thừa, anh vẫn nén mình, đưa mắt nhìn A-khơ-met và bà Me-khơ-du-re, hy vọng sự đồng tình của họ:

- Cho phép cháu được trình bày,- Xa-ít nói, quay về phía bà mẹ vợ tương lai.- Cháu cho rằng trong ngôi nhà này, ở một mức độ nào đó, cháu có thể coi mình không phải là người lạ, vì thế cháu nghĩ rằng câu chuyện giữa cô Xê-vim với ông A-khơ-met khi có mặt cháu là hoàn toàn bình thường. Có phải thế không, bác? Nhưng nếu cháu biết rằng họ có chuyện riêng gì đó, thì cháu đã không ngồi ở chỗ ấy, nơi mà chúng cháu vừa nói chuyện với cô Xê-vim.

Ngay cả A-khơ-met cũng bắt đầu thấy áy náy.

- Thôi đủ rồi! - Anh ta quát Xê-vim.- Em cũng quá lắm...

Trong giây lát Xê-vim nín lặng.

- Cảm ơn ông, quả thật chính tôi cũng hoàn toàn không muốn...- Xa-ít vui mừng nói.

- Hẳn chỉ hiểu có một cách đối xử như thế này thôi,- cô dâu nói thầm với A-khơ-met.- Càng quát mắng hẳn nhiều bao nhiêu, hẳn càng quý trọng anh bấy nhiêu.

- Xa-ít ạ, còn anh cũng có lỗi,- A-khơ-met nói giọng khuyên nhủ.- Anh thấy đấy, bây giờ cô ấy đang bị xúc động quá. Lẽ ra anh không nên nghe trộm câu chuyện của cô ấy. Mà anh lại là người cao thượng nữa chứ!... Sau đó, khoác vai Xa-ít, kéo anh sang một bên.- Này, người anh em cũng bị mất trí đấy. Chẳng lẽ lại có thể đối xử với một thiếu nữ đang có mang như thế hay sao. Anh hãy đến gặp và xin lỗi cô ấy đi... Anh có nhớ lời thỏa thuận giữa chúng ta không? Anh đã hứa là sẽ không bỏ rơi người thiếu nữ trong lúc cô ấy có mang...

Xa-ít đỏ mặt.

- Thôi được rồi, thế là tốt! Còn bây giờ hãy làm lành với nhau đi,- đây chú rẽ về phía cô dâu, người họ hàng gần gũi nhất nói,- Xê-vim, em thấy đấy, anh ta đang hổ thẹn. Anh ta xin em thứ lỗi.

Xa-ít đã sẵn sàng nghe theo lời khuyên của A-khơ-mét, nhưng Xê-vim vẫn không chịu yên.

- Tôi không muốn... Hãy mặc hẳn cút về dinh thự của hẳn... Để mắt tôi không bao giờ phải nhìn thấy hẳn nữa!...

Chú rẽ hốt hoảng, khẽ thì thào: "Thôi được, tôi về!..." và đi ra cửa. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, như nuốt lấy Xa-ít, rồi được đóng sầm lại một cách khùng khiếp, đến nỗi các cửa kính trong nhà đều rung lên.

Xa-ít dờ dẫm nhìn cánh cửa đã đóng kín. "Cần phải quay lại, giải thích rằng mình hoàn toàn không có lỗi. Tất cả chỉ tại luồng gió lùa chết tiệt ấy".- Xa-ít thầm nghĩ, nhưng cánh tay không vâng lời anh, và anh cũng không đủ can đảm ấn nút chuông. Anh bất giác quay lại và chậm rãi bước xuống thang. Xa-ít không nhớ, anh đã về đến nhà bằng cách nào, đã tìm thấy giường và vật mình lên đó ra sao... Anh nằm và khóc. Nỗi đau đớn vì bị xúc phạm tràn ngập tâm hồn anh. Trong trái tim anh thoáng hiện lên ý muốn trả thù, một ý muốn chưa bao giờ có ở anh. Nhưng liệu anh có thể làm gì, khi anh không có khả năng gì cả, lại còn gầy gò, ốm yếu và tiều tụy... Và khi đó chỉ có các giấc mơ ngông cuồng, viễn vông là có thể đến cứu giúp... "Ôi, nếu bỗng nhiên mà mình trở thành một cầu thủ bóng đá nổi tiếng!", khi đó anh sẽ cho họ biết tay!

Và Xa-ít đã thấy mình ở trên sân vận động: anh lừa qua một, hai, ba cầu thủ và bằng một cú sút mạnh như trái phá đưa bóng vào lưới. Toàn đội lao đến ôm hôn anh, cả sân vận động gào thét: "Xa-ít! Giỏi lắm, xa-ít?".

Anh mãi mơ mộng, nên không nghe thấy ngay tiếng chuông điện thoại. Ngài Di-un-da Bôn-tun muốn hẹn gặp Xa-ít.

- Vâng, vâng, tôi sẽ chờ ngài... Rất hân hạnh... Ngài có thể đến vào bất cứ lúc nào, khi nào ngài thấy tiện...

Xa-ít quay về phòng và để cho khuây khỏa, anh ngồi giải các bài toán của mình...

Sau khi cánh cửa ở nhà gia đình Phe-phai-e-vec bị đóng sầm lại, sự phẫn nộ của cô dâu và bà mẹ tưởng chừng như không bao giờ dứt. Còn A-khơ-met hút thuốc, cúi kính nhìn Xê-vim và hỏi một cách châm chọc:

- Thế nào, bây giờ thì em hài lòng rồi chứ?

Những lời của anh ta chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa.

- Em đã làm gì nào?- Xê-vim hậm hực trả lời và trầm nghĩ: "Ngay cả mẹ cũng vẫn thường nói với cha rằng: "Đồ khốn nạn, ông cút đi đâu thì cút, tôi không thể nào sống chung một nhà với ông được nữa..." mà có làm sao đâu? Khi bị quát mắng, cha bao giờ cũng trở nên hiền lành, ngoan ngoãn và quì xuống van xin: "Em yêu quý hãy tha thứ cho anh... Đừng đuổi anh như thế..."- Không có sao cả, hẳn nhất định sẽ phải quay lại một cách ngoan ngoãn, em biết chắc điều đó?- Cô dâu nói thêm một cách tin tưởng.

- Con gái của mẹ, con nói quá lời đấy! Cần phải hiểu, khi nào có thể nói được, còn khi nào thì không nên... Ôi, cái lũ thanh niên bây giờ...- Bà Me-khơ-du-re vừa nói vừa đi ra khỏi phòng.

- Bây giờ rồi sẽ kêu ca suốt cả tuần cho mà xem,- Xê-vim nhìn theo mẹ cằn nhằn.

A-khơ-met vừa bực với Xa-ít, nhưng đồng thời cũng thấy thương hại anh ta.

- Xê-vim, em biết không, em đối với hẳn ta cũng hơi quá đấy!- Anh nói một cách nghiêm khắc.

- Làm sao mà em biết được là thằng cha tâm thần ấy lại đóng sầm cửa lại

như thế?... Hấn nhất định sẽ quay lại, không trốn đi đâu được hết... Những bài học như thế này đối với những kẻ như hấn bao giờ cũng có ích. Đâu phải em đuổi hấn lần đâu?... Hấn nhất định sẽ quay lại, và sẽ quì xuống van xin cho mà xem... Xa-ít và cha em cùng một giuộc cả thôi.

- Chà, nếu em gặp phải người khác.- A-khơ-met nói,- thì người ta sẽ cho em biết tay... Người ta sẽ không cho em thờ đâu... Làm sao mà em phải phát khùng lên như thế? Hấn như cục sấp, em muốn nặn thế nào tùy thích... Hấn sẽ là một người chồng tuyệt vời... Có phải thế không... Vậy thì em còn cần gì nữa nào? Liệu có người đàn ông bình thường nào trước khi cưới lại hứa cho người vợ tương lai của mình tự do không?...

Xê-vim hiểu rằng A-khơ-met nói đúng, nhưng liệu có thể sống tẻ ngắt cả đời với một người như thế được không? Nhưng dù thế nào đi nữa... Nhưng dù thế nào đi nữa thì cô cũng không muốn mất anh ta...

[1] Một loại rượu nho mạnh.

Xa-ít gặp người bạn cũ Rê-phic, bác sĩ tâm thần từ Mỹ về

Buổi tối Xa-ít đã mơ thấy một giấc mơ kỳ diệu, dường như anh đã trở thành một cầu thủ bóng đá vô cùng nổi tiếng. Không đủ sức dứt bỏ ảo ảnh ngọt ngào đó, buổi sáng Xa-ít ra khỏi nhà đi lang thang trên đường phố, tiếp tục mơ mộng. Và anh lại thấy, anh Xa-ít một ngôi sao bóng đá mới của đất nước, đang sút bóng vào gôn, và sau trận đấu Xê-vim đu lên cổ anh, hôn anh. Anh thấy anh đang chơi cho đội tuyển quốc gia thi đấu với các đội bóng lừng danh nhất thế giới, và bao giờ anh cũng mang lại chiến thắng cho đội nhà. Vinh quang của anh làm lu mờ vinh quang của A-khơ-mét Xte-na, của Ô-Xman Pe-ret, và cuối cùng anh đã trở thành thủ quân của đội tuyển. Anh thấy anh đang thi đấu cho các đội bóng của Châu Âu, và những tấm ảnh của anh không khi nào rời khỏi các trang báo và tạp chí.

Trí tưởng tượng cứ đưa Xa-ít đi xa, xa mãi, và anh lảm nhảm, không nhận thấy là anh tự nói với chính mình. Anh vung tay, nói như gào lên, sút vào quả bóng vô hình và mỉm cười sung sướng, ngực ưỡn ra đắc thắng. Người qua đường tránh xa anh như tránh một người điên; bọn trẻ con còn đưa tay chỉ và nhại lại anh; những người đứng tuổi nhìn theo anh thương hại. Còn Xa-ít vẫn đi như không có gì xảy ra, qua các đường phố, ngõ hẻm, qua các công viên, vườn hoa vắng vẻ, và cuối cùng anh rơi vào một đại lộ lớn đông người.

Đang giờ cao điểm. Người và xe cộ tràn ngập đường phố.

Một chiếc ô-tô màu xanh dừng lại ở ngã tư.

Nhìn thấy Xa-ít, người trẻ tuổi ngồi sau tay lái quay lại nói với vợ:

- Em hãy nhìn cái anh chàng cao ngồng kia. Anh ta là bạn học phổ thông với anh đây.

- Ai kia?

- Cái anh chàng tóc trắng kia kia... Em hãy nhìn anh ta đang vung tay và hình như đang nói chuyện một mình, không hiểu anh ta có bị điên không! Xa-ít! Xa-ít ơi!- Anh ta thò đầu ra ngoài kêu lên.

Nhưng Xa-ít không nghe thấy gì cả. Có lẽ đến cả một loạt súng đại bác cũng không thể đưa anh quay về với thực tại được, vì đúng lúc này anh vừa bút

khởi hậu vệ lừa qua thủ môn đưa bóng vào lưới giữa tiếng reo hò vang dội của khán giả, và sau đó là chiếc hôn nồng cháy với Xê-vim...

Người chủ chiếc ô-tô màu xanh là Rê-phic. Anh là bác sĩ tâm thần, sau một thời gian thực tập có kết quả, mới từ Mỹ về cách đây không lâu. Anh thân với Xa-ít từ khi còn nhỏ, hai người cùng học một trường, chỉ có cái là khi Xa-ít vào trường thì Rê-phic đã lên lớp cuối cùng.

Nhìn thấy Xa-ít trong tình cảnh như vậy, Rê-phic cảm thấy buồn phiền. Anh kể cho vợ nghe về gia đình Ru-gi-xun, về chuyện anh đã đến đó để dạy thêm cho Xa-ít, một người không học được bất cứ môn gì ngoài toán học, và bà cô Bê-rin coi Xa-ít như con ruột của mình. Cha mẹ Rê-phic là những người không giàu có, còn gia đình Ru-gi-xun thì không tiếc quà tặng cho người thầy dạy kèm Xa-ít, thậm chí còn giúp đỡ ngay cả khi Rê-phic đã vào trường đại học, tình bạn với Xa-ít kéo dài khá lâu, chỉ có thời gian phục vụ trong quân đội và thời gian anh thực tập ở Mỹ là làm họ xa cách.

Cảm thấy mình có lỗi với Xa-ít và với tất cả mọi người trong gia đình Ru-gi-xun, vì sau khi từ Mỹ về anh vẫn chưa dành thì giờ đến thăm dòng họ đáng kính trọng này được, nên sau khi về nhà, Rê-phic lập tức gọi điện đến nhà Xa-ít.

Bà An-giê-la bước đến điện thoại. Rê-phic tự giới thiệu mình, nhưng người hầu gái già một lúc lâu vẫn không hiểu ai đang nói chuyện với bà cả. Cuối cùng khi nhớ ra Rê-phic, bà hết sức mừng rỡ, vội chạy bỏ đi tìm bà chủ.

- Chào cô Bê-rin. Cháu rất muốn đến thăm cô. Nếu cô cho phép, cháu có thể đến ngay bây giờ.

Rê-phic không nói là anh đã nhìn thấy Xa-ít ở ngoài phố.

Nhận được lời mời lịch thiệp có thể đến vào bất cứ lúc nào, Rê-phic không trì hoãn việc đi thêm nữa, anh cùng với vợ lên đường đến nhà của gia đình Ru-gi-xun. Cô Bê-rin vui mừng khôn tả khi nhìn thấy người bạn của Xa-ít và càng vui mừng hơn nữa khi biết rằng Rê-phic đã tốt nghiệp trường đại học y khoa, trở thành bác sĩ tâm thần và vừa thực tập ở Mỹ về. Bà tin Rê-phic, và anh bao giờ cũng là người bạn tốt và bênh vực cho Xa-ít, và người cô bắt đầu kể tỉ mỉ về tất cả những nỗi bất hạnh đã đến với bà, với người cháu thân yêu, và về tình yêu của người cháu, về lễ đính hôn, về người vợ chưa cưới đã có mang. Bà còn kể rằng, thời gian gần đây, Xa-ít hoàn toàn mất trí, không còn biết mình nói gì, làm gì nữa và cuối cùng bà kể về ý định của người cháu

trở thành một cầu thủ bóng đá nổi tiếng... Người cô hiểu rằng, tất cả chỉ tại cô dâu có mang và chỉ tại cô ta quá say mê bóng đá, nhất là say mê các cầu thủ bóng đá, còn Xa-ít thì muốn làm vừa lòng người vợ tương lai của mình - vì đó là tình yêu mà!...

- Thế bây giờ Xa-ít ở đâu ạ?- Rê-phic hỏi.

- Biên mất từ sáng sớm,- bà cô trả lời.- Thậm chí chúng tôi cũng không biết đi tìm ở đâu cả... Này con, con hãy nói chuyện với nó. Nó nghe con mà! Bây giờ con đã là một nhà bác học lớn rồi.

Rê-phic hứa và muốn chào tạm biệt, nhưng cô khẩn khoản yêu cầu anh ở lại ăn trưa.

- Có thể, Xa-ít về bây giờ,- bà nói thêm.

Khách chưa kịp ngồi vào bàn thì đã nghe thấy tiếng chân bước và Xa-ít bước vào.

Nhìn thấy Rê-phic, Xa-ít ngạc nhiên và vô cùng mừng rỡ.

Sau khi ăn xong, hai người đàn ông lui vào trong thư viện. Xa-ít vội dóc hết bầu tâm sự với người bạn cũ. Người bác sĩ chăm chú lắng nghe và càng tin chắc rằng, trước mặt anh là một con người hết sức ốm yếu, bệnh hoạn. Và trong lúc Xa-ít say sưa chứng minh rằng, anh nhất định sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá, thì Rê-phic không can ngăn anh nữa, mà chỉ gật đầu đồng ý.

- Được thôi, cái đó cũng không khó lắm đâu... Nhưng đầu tiên cậu phải rèn luyện đã, sau đó, khi đã khỏe thì phải tập thể thao, rồi dần dần đến bóng đá...

Xa-ít nhảy lên vì sung sướng:

- Anh không nói dối chứ?

- Để làm gì mới được chứ?... Ngày mai hãy đến mình nhé...

Không, ngày mai Xa-ít bận hẹn gặp nói chuyện với Di-un-da Bôn-tun và Ê-rôn Ac-kan rồi. Nhưng ngày kia thì nhất định sẽ đến.

- Rê-phic, thế nghĩa là anh đã trở thành một bác sĩ tâm thần? Và anh có thể giúp được tôi?...và Xa-ít thề rằng anh sẽ tuân theo tất cả mọi lời chỉ bảo của bạn

Vì sao A-kho-met trở thành “Xte-na” hay là các ngôi sao đã được tạo ra như thế nào

... Trọng tài quyết định quả phạt góc. Tiền đạo cánh phải, Xa-ít Ru-gi-xun, đứng đón bóng. Quả bóng bay về phía khung thành, thủ môn bắt hụt, và Xa-ít nhảy lên trong đám cầu thủ, đánh đầu đưa bóng vào góc phải khung thành,- vào rồi .. Xê -vim lao đến đu cổ anh...người cô Bê-rin hoảng sợ nhìn Xa-ít: anh đang nhảy trên ghế và say sưa đánh đầu vào không khí. "Lạy thánh A-la, cái gì xảy ra với thằng bé thế không biết?"- người cô thầm nghĩ, nhưng không nói gì cả.

Bữa ăn sáng bắt đầu, Xa-ít chốc chốc lại nhồm phất dạy, vung tay, lắc lắc đầu và cựa quậy đôi chân.

Bà Bê-rin đứng dậy khỏi bàn, giả vờ đi xuống bếp và dừng lại ở cửa theo dõi người cháu hồi lâu. "Không lẽ cháu Xa-ít của cô lại bị mất trí? Lạy thánh A-la hôm nay cháu sẽ đến chỗ Rê-phic. Hãy cứu lấy cháu, hỡi thánh A-la cao thượng và nhân từ!...

... Trọng tài đặt bóng xuống. Lại một quả phạt cách khung thành hai mươi lăm mét. Cả sân bóng lặng như tờ. Xa-ít chạy lấy đà. Quả bóng như một phát đại bác xuyên qua hàng rào phòng thủ và lao thẳng vào khung thành. Ngay cả người thủ môn cũng không kịp nhúc nhích. Cả sân vận động reo hò thích thú. Còn Xê-vim thì sung sướng, thôn thức...

Người cô quay lại bàn, ngồi vào chỗ của mình và bắt đầu rót chè, thì bỗng nhiên chiếc bàn đung đưa, bát đĩa kêu loảng xoảng, cốc chén rơi xuống sàn nhà.

- Vào rồi-i!- Xa-ít hét lên, sau khi đá mạnh vào chân bàn.

- Cái gì thế Xa-ít?- Người cô không tìm được nữa.

- Không có gì cả!- Anh trả lời, ngạc nhiên nhìn người cô.- Cháu sút bóng vào xà ngang... có thể thôi...

Sau bữa ăn sáng, khi Xa-ít đã về phòng của anh, bà Bê-rin chạy đi gọi điện thoại cho Rê-phic.

- Con ơi, Xa-ít của chúng ta hóa điên mất rồi... Nó vung tay, vung chân trong không khí, lại vừa mới đá chân vào bàn nữa chứ, rồi đến gãy chân mất thôi...

Thật là khủng khiếp khi nghĩ đến cái gì sẽ tiếp theo đây? Con ơi, hãy làm tất cả những gì con muốn, làm sao để cứu được nó! Ngay cả với cô, Xa-ít cũng không nói chuyện nữa, nó luôn mồm hét lên: "Vào rô-ôi!". Chắc là ma quỷ đã ám ảnh nó!...

Rê-phic cố gắng làm cho bà Bê-rin yên tâm, hứa sẽ chữa cho Xa-ít ngay sau khi anh ta tới chỗ anh.

Bữa ăn trưa được đưa vào tận phòng của Xa-ít. Khi bà An-giê-la gõ cửa, từ trong phòng lại vang ra tiếng kêu: "Vào rô-ôi!"- Và người hầu gái già tưởng là đã được phép, mở cửa bước vào. Trước mặt bà là một khung cảnh dễ sợ: Xa-ít một người chưa bao giờ cởi quần áo ấm ngay cả giữa mùa hè nóng bức, mặc độc mỗi quần đùi đứng trong phòng, hai chân thi nhau đá chiếc gối bọc nhung, còn hai chiếc khác, đã rách tả tơi, nằm lăn lóc trên nền nhà bụi và bông bay khắp phòng, những mảnh vải nhỏ phủ kín nền nhà. Vẻ mặt của Xa-ít trông đáng thương đến nỗi bà An-giê-la không thốt lên được một lời nào, bà đặt mâm cơm ngay xuống bàn và cẩn thận khép cửa lại, bước ra ngoài.

Người hầu gái già vội vã báo cho bà chủ biết tất cả những điều đó.

- Ôi, bà ơi, nếu mà bà biết, nếu mà bà nhìn thấy, Xa-ít của chúng ta đã đến nỗi nào rồi...

Câu chuyện của bà An-giê-la tất nhiên là đã phóng đại lên chút ít, nhưng không còn điều gì có thể làm cho người cô ngạc nhiên cả.

Bà bảo người hầu gái xuống bếp, còn bà đi lên phòng người cháu. Bà không muốn người khác biết là bà rình trộm xem người cháu.

Nhìn qua lỗ khóa, bà Bê-rin trông thấy Xa-ít đang nằm trên đi-văng và thờ hồn hển, đầu rúc vào gối, hai chân vung vẩy, thỉnh thoảng anh mỉm cười sung sướng và reo lên: "Vào rồi-i!".

Nỗi thất vọng tràn ngập lòng bà Bê-rin: bà không đi kể cho ai nghe về việc xảy ra được, bởi vì truyền thống của giới quý tộc Xtăm-bun không cho phép bà phô bày nỗi bất hạnh của dòng họ cho mọi người phán xét được...

Sau bữa ăn trưa, khi Xa-ít ra khỏi phòng, vẻ mặt của anh đã trở lại hoàn toàn bình thường.

- Cô ơi, các báo hôm nay đâu cô?

Bà An-giê-la đem báo đến cho anh, còn người cô quan tâm hỏi anh đã ăn chưa?

- Tất nhiên là cháu ăn rồi.- Xa-ít trả lời.

Cầm báo, anh vào phòng khách ngồi giờ từng trang đọc. Như đại đa số tri thức, anh bắt đầu từ trang cuối cùng, trang dành cho tin tức thể thao. Nhìn thấy tên Ê-rôn Ac-kan anh reo lên sung sướng như gặp được người đồng hương nơi đất khách quê người. Bài báo của Ê-rôn là bài: "Liệu đội bóng "Bụi lóc" có thể trở thành Vô địch Châu Âu được không?".

Nhà bình luận thể thao cho rằng đội "Bụi lóc" có thể vô địch... Điều quan trọng nhất là từ "nếu" này, mà từ này thì khá nhiều trong bài báo.

"Mỗi một ngày lại mang đến cho chúng ta những hy vọng mới.- Ê-ron viết,- là đội bóng "Bụi lóc" có khả năng vô địch Châu Âu. Đúng bà các cầu thủ của chúng ta vừa nhận được một bài học cay đắng sau khi thua đội Đức 0:4, một trong những đội có khả năng đoạt chức vô địch. Và mặc dù đội bóng B.L. rất không gặp may khi rút thăm, đội vẫn còn những khả năng to lớn trong giải vô địch Châu Âu. Trận đấu hôm qua với đội bóng của câu lạc bộ "Vi chi em", một đội bóng vừa mới lọt vào các đội bóng hạng ba và cũng đang chuẩn bị giải vô địch cùng với các đội khác, như chúng ta biết, đã kết thúc với tỷ số bất phân thắng bại. Chính trận đấu hòa này là một chứng minh hùng hồn rằng đội B.L. vẫn còn là một đội có nhiều khả năng giành chức vô địch. Nếu đội Đức,- Ac-kan viết tiếp những tính toán của anh,- sau khi thắng đội B.L. 4:0 một cách chật vật, thua đội Hung, mà đội B.L. của chúng ta thắng đậm đội Mô-na-kơ, còn đội Mơ-na-kô lại thắng đậm đội Ý, và nếu đội Ý thua đội An-ba-ni, còn đội Hy Lạp thắng đội Anh và đội Pháp, khi đó thế cân bằng sẽ được lập lại, và đội B.L. được quyền gặp lại đội Đức một lần nữa. Nếu trong trận thứ hai, và sau đó cả trong trận thứ ba trên sân trung lập đội B.L. của chúng ta đều thắng đội Đức, thì khi đó đội chắc chắn sẽ lọt vào vòng tứ kết. Và nếu đội thắng được các đội bóng khác ở vòng tứ kết (chúng ta đều biết: quả bóng tròn, và cái gì cũng có thể xảy ra), thì đội B.L. sẽ lọt vào vòng bán kết. Để đảm bảo cho kết quả trận đấu trên sân nhà, chỉ cần chiến thắng đội Anh là đội đương kim vô địch. Còn sau đó với sự giúp đỡ của thánh A-la, với sự ủng hộ của khán giả, của trái cây và những chai nước ngọt, và ở một mức độ nào đó với sự nỗ lực của A-khơ-met Xte-na, đội bóng B.L. của chúng ta nhất định sẽ chiến thắng và lọt vào chung kết, và nếu trong trận chung kết, các cầu thủ của chúng ta có trạng thái, thể lực và tinh thần tốt, nếu không xảy ra điều gì bất ngờ trong đêm trước trận thi đấu và nếu trong trận đấu đôi phương sẽ chơi dờ, còn chúng ta thi đấu tốt, và nếu mặt

trời không chiếu vào mắt chúng ta còn gió thì thổi vào lưng chúng ta, và nếu trọng tài chính không bên vực đối phương của chúng ta, và nếu thủ môn của chúng ta sẽ bắt được bóng, còn thủ môn của đối phương để lọt bóng vào lưới, và nếu tiền đạo của chúng ta đưa được bóng vào khung thành của đối phương, thì khi đó chúng ta có thể tin tưởng nói rằng, ngày mà đội bóng B.L. của chúng ta đoạt chức vô địch Châu Âu không còn xa nữa..."

Thật là một bài báo tuyệt vời! Xa-ít đọc và ngạc nhiên về kiến thức uyên bác, về khả năng dự đoán tương lai và đánh giá một cách toàn diện mọi hậu quả của các sự kiện có thể xảy ra của tác giả. Nhưng đồng thời độc giả vẫn thấy một cái gì đó mơ hồ, không được chứng minh rõ ràng; dường như tác giả còn dấu diếm điều gì hay thậm chí còn muốn đánh lừa cả độc giả. Chính vì thế mỗi người có thể hiểu những điều đã viết hoàn toàn theo ý mình muốn.

Xa-ít đọc bài báo khoảng năm lần, nhưng vẫn không sao hiểu được Ac-kan muốn nói gì. Tất nhiên trong lĩnh vực thể thao, Xa-ít là một người hoàn toàn dốt đặc, cho nên đối với anh uy tín của Ê-rôn Ac-kan lại càng tăng lên, bởi vì bài báo hóa ra còn phức tạp hơn cả bài toán phức tạp nhất. Chức vô địch của đội bóng B.L. được dự đoán bằng nhiều từ "nếu" đến nỗi, lách được qua những từ này để lọt vào vòng chung kết có lẽ còn khó hơn là đoán số độc đắc của các kỳ xổ số.

Vào buổi trưa, một người trẻ tuổi đến bấm chuông ở cửa biệt thự của gia đình Ru-gi-xun.

- Anh Xa-ít có nhà không? Chúng tôi có hẹn gặp nhau. Tôi là Ê-ron Ac-kan.

Bà An-giê-la mời anh ta vào nhà và đi báo cho Xa-ít biết. Xa-ít tiếp vị khách quý với lòng kính trọng sâu sắc và chân thành.

- Tôi đã đọc bài báo hôm nay của anh,- Xa-ít nói và tìm thấy ở đó rất nhiều điều bổ ích cho tôi. Nói thật, tôi rất khâm phục tầm hiểu biết rộng lớn trong các ý kiến của anh.

- Anh bạn ạ, anh có hiểu không, đây là tôi muốn đùa cợt một chút thôi. Vì thế tôi mới viết để châm chọc đội bóng B.L. và những tham vọng của nó trong làng bóng đá thế giới.

"Chà, hóa ra như thế... Thế mà mình cứ tưởng là thật?" - và không muốn công nhận sai lầm của mình, Xa-ít trả lời:

- Vâng, đúng, quả thật là hết sức hóm hỉnh và sắc sảo tôi thấy rất thú vị. Đã lâu tôi chưa bao giờ được cười như thế.

- Đội bóng B.L. của chúng ta thì làm sao mà vô địch được. Nó sẽ bị loại khỏi giải Châu Âu sau ngay trận đầu tiên trên sân nhà... Bởi vì rằng, anh bạn ạ... Và Ac-kan bắt đầu giải thích một cách tỉ mỉ, sau đó chợt nhớ ra, anh kêu lên:- Chết, suýt nữa thì quên. Lẽ ra tôi cần phải đến đây cùng với Di-un-da Bôn-tun, nhưng ông ta đã báo qua điện thoại cho tôi biết là ông ta bận và sẽ đến sau một chút...

Thực ra thì từ sáng sớm, ngài Bôn-tun đã gọi điện đến gia đình Phe-phai-e-vec báo cho Xê-vim biết về cuộc gặp mặt của ông với Xa-ít. Ý nghĩ biến chàng trai Ru-gi-xun giàu có thành một hội viên danh dự của đội bóng B.L. không lúc nào để ông yên. Chính vì thế mà ông đề nghị Xê-vim cùng đi với ông đến nhà người chồng chưa cưới của cô.

- Thật tuyệt là bác đã gọi điện đến, bác Di-un-da. -Xê-vim nói liền thoảng.- Cháu đang cần gặp bác, rất cần. Cả A-khơ-met cũng đang ở chỗ cháu. Cháu đề nghị bác qua chỗ cháu một lát, trước khi đến nhà Xa-ít. Cháu cần phải nói với bác một việc rất quan trọng.

Đó chính là nguyên nhân sự chậm trễ của ngài tổng giám đốc câu lạc bộ "Bụi lốc".

Trước khi có tiếng chuông điện thoại của ngài Bôn-tun gọi đến, Xê-vim đã vật nài A-khơ-met hãy hòa giải cô ta với người chồng chưa cưới. Tất nhiên, bản thân cô cũng hiểu rằng, buổi chiều hôm ấy cô đã cư xử quá đáng, nhưng cái gì xảy ra thì đã xảy ra rồi... Còn Xa-ít thì biến mất tăm mất tích.- Không gọi điện, cũng không đến nhà. Chỉ có A-khơ-met là có thể hòa giải họ, miễn là cho Xa-ít hiểu rằng anh có lỗi trong mọi việc, và cô dâu sẽ sẵn sàng tha thứ cho anh nếu anh chịu nhận lỗi. Còn khi đã cưới nhau xong, thì khi đó là chuyện khác. Khi đó Xêvim đã chẳng thèm để ý đến những sự phật lòng của anh ta nữa, nhưng dù sao thì đầu tiên cũng cần phải cưới cho xong đã...

A-khơ-met thì tức giận Xê-vim và thành thật thương hại Xa-ít, nên anh hoàn toàn không muốn trở thành người trung gian hòa giải. Thật là may cho anh là ngài Di-un-da Bôn-tun vừa đến, và sau khi biết hết mọi điều rắc rối trong việc cưới xin ngài thấy hết sự buồn phiền: nếu đám cưới không thành thì đội bóng B.L. sẽ không có được tiền của Xa-ít...

- Tất cả có thể thu xếp ổn thỏa, - suy nghĩ một lát, ngài Di-un-da Bôn-tun

nói,- ngày mai hãy nói với bác Kha-xip tổ chức một bữa ăn trưa hoặc ăn tối. Phải đủ mặt cha mẹ, cháu, A-khơ-met, bác... Chúng ta sẽ mời Ac-kan... Anh ta bây giờ cũng đang ở nhà Xa-ít... Còn người chồng chưa cưới của cháu thì bác sẽ kéo đến. Quanh bàn ăn, chúng ta sẽ giàn xếp tất cả mọi chuyện...trong lúc ngài Bôn-tun ghé qua nhà của gia đình Phe-phai-e-vec, Ê-ron Ac-kan kể cho Xa-ít nghe chuyện anh đã trở thành một nhà bình luận viên thể thao như thế nào.

- Người bình luận viên thể thao, anh bạn có hiểu không, đó hoặc là một vận động viên không gặp may, hoặc là một người nhu nhược, hoàn toàn không có khả năng thể thao gì cả. Mọi người thường kể một cách say mê và hào hứng về cái gì? Về những cái mà chính họ cũng chưa bao giờ làm và không thể nào làm nổi... Chúng tôi cũng như thế đấy, anh bạn ạ!... Hãy cứ thử nghe các cụ già kể về những cuộc phiêu lưu tình ái của họ mà xem. Có thể nghe kể thật là say sưa. Vì sao vậy? Bởi vì rằng chính họ trong việc này cũng chưa hề trải qua... Và thế là họ tha hồ mà nói ba hoa. Trong nghề nghiệp của chúng tôi cũng y như thế đấy!

Xa-ít bỗng trầm nghĩ: hay là anh cần phải trở thành một nhà bình luận viên thể thao? Không! Anh sẽ là một cầu thủ bóng đá!

- Người cha đã mất của tôi,- Ê-ron tiếp tục,- rất quý trọng sách vở. Con người đáng thương ấy chỉ lấy vợ có một lần và hết sức buồn phiền về việc đó. Ông thành kính đọc kinh Kô-ran, nên biết rõ cuộc đời nhà tiên tri của chúng ta và biết ông ta có bao nhiêu vợ. "Mọi người nói rằng, khác với đạo Thiên chúa, đạo Hồi không biết đến những điều kỳ diệu thiêng liêng, ông thích nhắc đi nhắc lại. Không phải thế đâu! Họ có mỗi một vợ mà thật là vất vả, còn nhà tiên tri vĩ đại Mu-ha-met của chúng ta có tới bốn vợ mà vẫn nhẹ nhàng như không...". Nhưng thôi, anh bạn ạ, điều đó không liên quan gì đến câu chuyện cả. Thế rồi, cha tôi giận tôi, đánh tôi tơi tả, chỉ vì tôi không chịu đọc gì cả. "Thằng vô học! Đồ con lừa!- Cha tôi mắng,- mày sẽ không làm nên trò gì hết!". Người cha đã khuất của tôi là một người có quan điểm tiến bộ, ông biết nhìn vào thực chất. Dĩ nhiên là tôi không tốt nghiệp được trung học do các thầy giáo đã không công bằng với tôi, nên tôi đã phải bắt đầu cuộc sống tự lập từ sớm. Bắt tay vào bất cứ việc gì, tôi cũng đều không làm được. Mà anh bạn ạ, chắc điều này thì anh còn biết rõ hơn tôi. Còn bây giờ ta hãy xét từ một góc độ khác. Tất cả các nhà văn Mỹ vĩ đại, mà bây giờ chúng ta biết, giống như tôi, đều đã bắt tay vào hàng triệu công việc, và họ cũng không làm được gì cả. Và lúc bấy giờ họ bắt đầu viết vì bết tắc không còn lối thoát. Anh bạn có hiểu không, công việc này cũng đã lôi kéo tôi, mặc dù tôi viết rất tồi, không đúng văn phạm, và nói chung thì tiếng Thổ tôi biết rất âm ớ. Thế là tôi

không thành được nhà văn, mà thành nhà bình luận thể thao.- Tôi bắt đầu viết cho một tờ báo nhỏ, sống lay lắt từng số một. Đến lúc tờ báo sắp phải đóng cửa, thì vào năm đó có đại hội thể thao Olympic. Mỗi tờ báo đều cử một vài phóng viên của mình đến đại hội, còn tờ báo của tôi thậm chí không có tiền để cử một phóng viên đi. Lúc bấy giờ tôi bèn làm một mẹo vặt: tôi tìm trong đóng tài liệu lưu trữ một tấm ảnh có hai người đàn ông và đàn bà đang vẫy tay tạm biệt trên cầu thang máy bay, khuôn mặt đàn ông tôi thay bằng ảnh của mình và cho đăng trên báo ngày hôm sau với lời bình luận: "Bất chấp những khó khăn về tài chính, tờ báo chúng tôi đã cử một phóng viên đến đại hội Ôlimpic, Ê-ron Ac-kan, trước lúc rời khỏi sân bay Ê-sin-kôi".

Anh bạn ạ, nhưng lúc đó tôi đã mắc phải một sai lầm nhỏ: thật không may là trên nền phía sau tấm ảnh lại hiện rõ những tòa nhà chọc trời của thành phố Niu-Yoóc. Không ai nhận ra trò ảo thuật của tôi. Vì đâu phải chỉ có mình tôi dốt môn địa lý. Nếu như tờ trung tâm thông tin của Mỹ người ta không gọi điện đến và hỏi, khi nào thì bà Me-ri-lin Mô-rô đến Xtăm-bun? Anh bạn đã hiểu ai đứng cạnh tôi trên cầu thang máy bay chưa? Khó khăn lắm tôi mới lẩn tránh được sự theo đuổi của người Mỹ. Còn sau đó, anh bạn ạ, tôi bắt đầu cho in các bài tường thuật của mình về đại hội Olympic, trung thực sao chép lại tài liệu từ các tờ báo khác. Cuối cùng thì tờ báo của tôi vẫn phải đóng cửa, nhưng tôi cũng đã kịp có được một ít tiếng tăm ở cương vị một nhà bình luận viên thể thao, và vì thế người ta đã nhận tôi vào một tờ báo khác, có tầm cỡ hơn...

Sau khi Ê-ron Ac-kan kết thúc bài xung tội của mình, anh ta chuyển sang nói về ngài Di-un-da Bôn-tun, nêu rõ một cách hoàn toàn khách quan tính cách của ông ta:

Còn ngài Bôn-tun... Anh bạn có biết không, những người lãnh đạo thiên tài như ông ta, giữa ban ngày có đốt đuốc đi tìm cũng không thấy. Ông là một chính khách bẩm sinh. Chà, nếu bóng đá ở nước ta mà không bị bỏ rơi như thế này, anh bạn có biết không, thì ngài Bôn-tun của chúng ta còn thể hiện tài năng và bản lĩnh của mình đến thế nào. Nêu ông ta sống ở Anh, Bra-xin hay Tây Ban Nha thì ông ta đã thành ngài thị trưởng từ lâu. Không thể nào giải thích nổi sự gắn bó của ông với đội bóng "Bụi lóc", ông là một kẻ thật sự cuồng tín đối với câu lạc bộ của mình. Là ông chủ của câu lạc bộ, dĩ nhiên là ông biết vợ tiền, ông cũng là một người xỏ lá khá giỏi. Ông ta chứng minh được điều gì ông ta muốn. Những lúc đội bóng "Bụi lóc" đang thua thì ông ta dàn dựng mọi việc sao cho đội "Bụi lóc" lại trở thành kẻ chiến thắng. Ông ta hủy bỏ kết quả trận đấu dễ như bỡn: lúc thì ông ta cãi rằng trọng tài bắt sai,

lúc thì nói rằng bóng được đưa vào gôn từ thể việt vị, và nhiều chuyện khác nữa. Ngài Bôn-tun là một con sói già trong làng bóng đá. Ở tuổi thanh niên của mình, lúc đó cầu thủ còn rất thiếu, ngài Bôn-tun đã từng chơi ở vị trí trung vệ cho đội "Bụi lóc". Ông già Bôn-tun thích kể chuyện về việc đó. Không những thế tên tuổi của Bôn-tun còn vĩnh viễn được ghi bằng chữ vàng vào lịch sử của bóng đá Thổ Nhĩ Kỳ. Anh bạn ạ, chắc anh không biết điều đó, nhưng có một thời kỳ các cầu thủ bóng đá của chúng ta mặc quần đùi dài quá đầu gối. Chính ngài Bôn-tun đã đấu tranh để đạt được việc cắt ngắn quần đùi đi bảy cen-ti-mét rưỡi. Ngài trực tiếp gặp tổng giám đốc Cục Giáo dục Thể dục Thể thao và nói: "Thưa ngài, khi người cầu thủ bóng đá lao vào đợt tấn công, những chiếc quần đùi dài chỉ cản trở anh ta tranh bóng, cứ nhìn anh ta mà xem, bị vướng víu như mặc váy, và có khi còn tuột mất cả quần nữa chứ. Không thể để cho khán giả nhìn thấy cảnh trần truồng như thế được". Ngài Bôn-tun là một chiến sĩ vĩ đại đấu tranh cho nền đạo đức trong lĩnh vực thể thao của chúng ta.

Tất nhiên là Ê-ron Ac-kan đùa tếu cho vui khi kể những chuyện này. Thậm chí anh ta còn nháy mắt ra hiệu cho Xa-ít; "Cậu cần phải biết những người như chúng tôi! Cậu xem, tôi có tài không!"- Nhưng Xa-ít vẫn lắng nghe từng lời, tin tất cả là thật, không hề cảm thấy sự châm chọc đùa cợt trong những lời nói tùy hứng vui vẻ của Ê-ron.

- Anh bạn có hiểu không, đã từng có đủ loại người lãnh đạo đội bóng "Bụi lóc"- một tập hợp hết sức đông đảo các hạng người, nhưng chỉ có một mình ngài Di-un-da Bôn-tun đứng vững được. Nếu ông ta muốn thì từ lâu ông ta đã có thể trở thành tổng thống hoặc phó tổng thống, nhưng ông ta cố gắng không xuất đầu lộ diện để thuận tiện thu xếp công việc của mình hơn. Còn cương vị tổng thống, ông ta bao giờ cũng có thể trao cho một ông chủ nào đó của đảng cầm quyền, chưa có trường hợp nào mà ứng cử viên do ngài Bôn-tun đưa ra lại không được đa số phiếu trong khi bầu. Các bài diễn văn ngài Bôn-tun đều bắt đầu bằng những lời: "Đội bóng "Bụi lóc" của chúng ta là đội bóng đá hay nhất! Tại sao lại có thể nói là hay nhất? Là bởi vì rằng..."- Và không thể nào mà làm ngừng lời ông ta lại được. Sau bài diễn văn của ông, tất cả mọi người đều mục người đi, đến nỗi sẽ bỏ phiếu cho người mà ông ta muốn. Ôi, ngài Di-un-da Bôn-tun còn đúng là một nhà mị dân vĩ đại. Ông ta không chỉ biết nói diễn văn, mà còn không quên quyền lợi của bản thân mình. Cứ để cho những người khác làm tổng thống còn đối với ông ta điều quan trọng nhất là làm sao kết tiền của câu lạc bộ nắm ở trong tay.

Ê-ron càng kể nhiều về đội bóng B.L. bao nhiêu, Xa-ít càng thấy thích đội bóng bấy nhiêu. Và mặc dù trong đời mình, Xa-ít chưa nhìn thấy một trận

bóng đá nào, anh đã thấy chỉ có thể cổ vũ cho đội bóng B.L. anh sẵn sàng làm bất kỳ công việc tốt lành nào cho câu lạc bộ này. Ngay hồi ở trung học, các bạn đã từng mến anh vì tính hào phóng, không lẽ bây giờ bằng tiền bạc anh lại không chiếm được cảm tình của đội bóng B.L. Vạn sự khởi đầu nan...

- Thực ra mà nói,- Ê-ron nói như đọc được ý nghĩ của Xa-ít,- khi tính đến tiền nong, không bao giờ có thể hiểu được là ai nợ ai: đội bóng B.L. nợ ngài Bôn-tun hay là ngài Bôn-tun nợ đội bóng. Nhưng ngài Bôn-tun bao giờ cũng biết ăn ý với giới báo chí. Nếu đột nhiên ông ta thấy cần phải gạt bỏ vị chủ tịch câu lạc bộ, ông ta sẽ làm việc đó trong chớp nhoáng. Ông ta cho đăng lên báo lời chất vấn: "Ai đã tiêu phí một trăm ngàn lia đi đâu?"- Và tạo ra một sự xôn xao không thể tưởng tượng nổi. Giới thể thao và báo chí yêu cầu thành lập ủy ban đặc biệt để kiểm tra kinh phí của câu lạc bộ, để trả lời cho câu hỏi: tại sao cùng với mười một cầu thủ đi thi đấu ở nước ngoài lại có tới năm mươi một thành viên trong ban lãnh đạo câu lạc bộ đi theo. Nói tóm lại, một trăm ngàn đã được chia đi đâu? Một sự ồn ào, náo động chưa từng có... Còn tiền vẫn nằm tại chỗ, và nói chung mà không có gì xảy ra cả... Nhưng trong lúc tòa án đang còn phải điều tra sự việc, thì vị chủ tịch danh dự đã bị gạt bỏ một cách nhục nhĩ, và ngài Bôn-tun sẽ đưa vào cương vị đó một người cần cho ông ta, lẽ dĩ nhiên phải là một người trung thực.

Xa-ít lắng nghe những lời tâm sự của nhà bình luận viên thể thao và lấy làm ngạc nhiên, là tại sao mối quan hệ bạn bè hết sức thân thiết với ngài Bôn-tun mà ta lại có thể nói toang ra hết như thế. Nhưng Xa-ít không quan tâm đến những điều bí ẩn của ngài tổng giám đốc câu lạc bộ B.L. Anh quan tâm đến một vấn đề hoàn toàn khác.

- Anh Ac-kan, Xa-ít ngắt lời nhà bình luận,- có một lần ngài Bôn-tun nói rằng chính nhờ anh mà A-khơ-met trở nên nổi tiếng. Mong anh hãy kể cho nghe, anh đã làm được điều đó bằng cách nào?

- Anh bạn thân mến ạ,- sau khi quay lại nhìn, Ê-ron nói, - đâu phải chỉ có một mình anh ta?... Biết bao người như A-khơ-met tôi đã đưa lên bước thang danh vọng... Bây giờ ở Thổ Nhĩ Kỳ không thể tìm ra một người không biết A-khơ-met Xte-na...

- Đúng, đúng! Ngay cả bà cô tôi và bà An-giê-la đều biết đến A-khơ-met Xte-na. Mà họ thì có bao giờ đến gần sân vận động đâu.- Suýt nữa thì Xa-ít đã nói "như tôi chẳng hạn", nhưng kịp dừng lại được.- Ở đây một lần tôi đã hỏi người cô, tại sao cô lại biết A-khơ-met? "Ôi, con ơi,- bà ta nói,- ai mà không biết đến A-khơ-met? Không muốn cũng phải biết: trên các báo mọi

người chỉ có viết về anh ta. Một lần bỏ qua không đọc, hai lần không đọc, nhưng sau đó thế nào cũng bắt buộc phải đọc, không có cách nào khác. Và những tấm ảnh về A-khơ-met đều được in trên trang đầu. Anh ta chẳng kém gì thủ tướng chính phủ", - bà cô tôi đã trả lời như thế đấy...

- Thật không khiêm tốn khi tự khen mình, anh bạn ạ, Ê-ron tiếp tục, - những vinh quang của ngài cầu thủ bóng đá là công việc của bàn tay chúng tôi, chính chúng tôi đang tạo nên những ngôi sao trên bầu trời thể thao.

Trong tâm hồn Xa-ít nhen lên tia hy vọng; nghĩa là Ac-kan có thể làm cho mình nổi tiếng trên khắp đất nước? Ac-kan giúp đỡ một chút, ngài Bôn-tun một chút và còn Rê-phic nữa chứ - như vậy thì rồi mà xem, anh nhất định sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá. Bao giờ anh cũng tin Rê-phic. Tất cả mọi người đều lặp đi lặp lại rằng: "Anh thì làm sao mà thành cầu thủ bóng đá được!" Chỉ có một mình Rê-phic nói một cách tin tưởng: "Có thể lắm chứ, mà tại sao lại không nhỉ?".

Ê-ron bắt đầu câu chuyện của mình, tại sao A-khơ-met trở thành Xte-na:

- Có một lần ngài Di-un-đa Bôn-tun đi khắp đất nước để tìm kiếm các cầu thủ cho đội bóng của mình. Lúc bấy giờ A-khơ-met Xte-na chỉ có cái tên giản dị là A-khơ-met và đang chơi cho một đội bóng hạng ba của tỉnh. Người lãnh đạo đội bóng B.L. rất thích tính tự chủ của A-khơ-met, lối chơi thô bạo và cú sút mạnh của anh... Nhưng lúc bấy giờ đội bóng B.L. đã có một đội hình hoàn thành, nên không thể lấy A-khơ-met vào vị trí nào được, nhưng ngài Bôn-tun đã làm mọi cách để A-khơ-met được mời vào chơi cho một đội bóng hạng hai, và sau một hoặc hai năm, A-khơ-met được chuyển lên đội bóng hạng nhất. Hiện nay đó là một cầu thủ bóng đá xuất sắc, và ngài Bôn-tun không lúc nào ngừng nhắc đi nhắc lại: "Có phải chính tôi đã nói với các người rằng cậu ta nhất định sẽ làm nên chuyện!". Cần phải đánh giá đúng ngài Bôn-tun, là nếu ông ta đã chú ý đến ai, thì người đó nhất định sẽ trở thành cầu thủ của đội bóng B.L. Nhưng với A-khơ-met lại gặp phải trở ngại; câu lạc bộ nơi A-khơ-met đang chơi lúc bấy giờ, lại không muốn nhà anh ta. Ngài Bôn-tun đề nghị mua anh ta với giá một trăm ngàn lia, nhưng câu lạc bộ khăng khăng không chịu với bất kỳ giá nào, và thế là hết. Lúc đó ngài Bôn-tun đến gặp tôi và nói "Ac-kan, anh là nhà bình luận công bằng nhất và có thiện cảm chân thành với đội bóng B.L. của chúng tôi. Anh hãy làm ơn giúp tôi một việc...". Và tôi bắt đầu đi xem tất cả các trận có A-khơ-met thi đấu, và sau mỗi trận đều viết rằng; anh ta chơi thật và tồi, nào. Chắc anh bạn tự hiểu được chứ, để làm mất uy tín của A-khơ-met trước con mắt của những người hâm mộ và làm cho anh ta mất bình tĩnh... Nhưng ngay cả

sau chuyện đó, A-khơ-met vẫn không chuyển sang đội B.L. Đến lúc bảy giờ thì ngài Bôn-tun đưa Xê-vim Gri-phôn ra như A-khơ-met. Cô ta dễ dàng chinh phục anh ta bằng tay không. Nếu Gri-phôn đã quặp chặt móng vuốt vào ai, thì không bao giờ cô ta nhả ra cả. Thế là, một mặt thì báo chí nói xấu A-khơ-met, một mặt thì Xê-vim bám như đĩa đói... Đúng vào thời gian đó, đội bóng của A-khơ-met lại gặp đội bóng B.L. A-khơ-met chuyển động một cách thật là nặng nề trên sân cỏ. Sau trận đấu có những tin đồn lan ra là anh ta đã nhận tiền của câu lạc bộ B.L. Cần phải nói thêm rằng, những tin đồn đại này là do chính chúng tôi tung ra, ở đây tôi không cần phải đổ oan cho người khác. Chỉ sau khi đó, anh bạn ạ, đội bóng của A-khơ-met không còn cách nào khác, là phải từ bỏ anh ta vĩnh viễn... Đội bóng B.L. mua lại anh ta với giá một trăm năm mươi ngàn. Tất cả mọi chuyện đã xảy ra như thế đấy. Thế là, hạ thấp thì hạ thấp rồi, bây giờ ngược lại cần phải đề cao làm cho A-khơ-met hồi tỉnh trở lại. Tôi cho đăng một bài báo: "A-khơ-met cần phải chơi ở vị trí nào?". Và ngay lập tức, anh bạn ạ, một đồng thư được gửi đến... Một số người viết: A-khơ-met cần phải chơi ở vị trí hậu vệ, một số người khác lại viết: A-khơ-met là một trung phong bẩm sinh, người thì khuyên nên xếp anh ta ở cánh phải, người thì khuyên nên để ở cánh trái. Mọi người tranh luận khắp nơi... Và đối với những người công dân chúng ta, vấn đề trở nên quan trọng đến mức làm cuộc tranh luận được đưa từ trang cuối lên trang nhất của các báo. Và cần nói thêm, anh bạn ạ, rằng trong thời kỳ đó chính phủ của chúng ta đang phải trải qua một cuộc khủng hoảng thường lệ do tình hình khó khăn về đối nội và đối ngoại. Hàng ngày ngài thủ tướng đều phát biểu, buộc tội lần lượt tất cả là đảng viên đảng cộng sản, và cảnh sát ném mọi người công dân vào nhà tù... Nói chung, đó là một cuộc khủng hoảng của chính phủ!... Còn đối với tôi, điều đó, dường như chẳng có nghĩa gì cả. Anh bạn biết không, tôi cứ lặp đi lặp lại ý kiến của mình: "A-khơ-met cần phải chơi ở vị trí nào?". Và những lá thư được gửi đến, gửi đến liên tục. Thậm chí cả phụ nữ cũng tham gia vào: một số bà yêu cầu "hãy chỉ để cho anh ta chơi ở giữa sân", một số khác thì bức tức viết "hãy cho hắn ta chơi trên sân cát, hắn sẽ hết giờ trò!". Và bỗng nhiên trực tiếp ngài thủ tướng đến tòa soạn báo, gọi tôi lên và nói trước mặt cả ông chủ báo và các bạn đồng nghiệp của tôi: "Tôi xin chúc mừng ngài, ngài là một phóng viên vĩ đại, ngài đã giúp đỡ một cách vô giá cho đất nước và chính phủ!" rồi ngài ôm và hôn tôi. Sau đó, như tôi được biết, sếp của tôi đã tín nhiệm nói: "Đúng là thánh A-la đã giúp cho Ac-kan! Anh ta đã đưa cho chúng ta anh chàng A-khơ-met thật là kịp thời!" Thật ra, cũng có cả những bức thư được gửi đến tòa báo coi chúng tôi là bọn bôi bút, họ viết: trong khi nhân dân chết đói như rạ, nạn thất nghiệp khắp đất nước, mà ông và chính phủ lại chỉ quan tâm đến một anh chàng A-khơ-met nào đó. Tất nhiên. Chúng tôi chuyển đồng thư này sang bên cảnh sát đối với những tác giả loại này đó là công việc của họ và thế là

đồng thời thực hiện được cả nghĩa vụ thiêng liêng của mình trước tổ quốc - Nói chung, tôi sẽ không kéo dài câu chuyện, anh bạn ạ, tôi chỉ nói thêm rằng, chẳng bao lâu sự ồn ào này cũng đã làm cho mọi người phát ngấy, đến nỗi tất cả đều đồng thanh hét lên: "Hắn ta muốn chơi ở vị trí nào thì mặc cho hắn ta chơi ở đó!". Đến khi đó chúng tôi mới hỏi chính A-khơ-mét, xem anh ta muốn chơi ở đâu? Thì ra, anh ta muốn làm trung vệ. Cũng tốt thôi, cứ để cho anh ta chơi trung vệ, đối với chúng tôi có ảnh hưởng gì đâu? Nhưng bây giờ thì ai cũng biết cầu thủ bóng đá A-khơ-mét. Một nhà báo có thể làm được như thế đâu anh bạn ạ, vinh quang đã đến với A-khơ-mét như thế đấy.

Trận đầu tiên chia mình cho đội "Bụi lóc", A-khơ-mét phải thi đấu ở Tây Đức,- Ê-ron tiếp tục;- Trong bất kỳ đợt đi thi đấu nào ở nước ngoài, điều quan trọng nhất là làm sao cho các cầu thủ buổi tối không la cà ở các quán rượu và đi với các cô gái. Và để giữ phong độ thể thao cho A-khơ-mét, để anh trở thành xương sống của đội bóng; ngài Bôn-tun đề nghị mang theo cả Xê-vim sang Tây Đức. Việc tính toán hết sức đơn giản, người thiếu nữ biết giữ cho A-khơ-mét tránh được những chuyện không cần thiết. Tôi đi theo đội bóng với tư cách là người bình luận. Tôi còn nhớ, khi trận đấu bắt đầu A-khơ-mét không đứng vững nổi trên hai chân, dường như là anh ta đã từng mất ngủ hàng tuần. Anh ta lê trên bãi như còn mê ngủ. Trong hiệp một, người Đức giã cho chúng ta năm bàn thắng. Chúng tôi đã không còn dám nghĩ đến thắng lợi, mà chỉ cần rút bớt được tỷ số. Nhưng bỗng nhiên "xương sống" của chúng ta như sống lại - anh ta sút bóng rất mạnh, ghi một bàn thắng đẹp, ít thấy ngay cả ở các sân bãi Châu Âu...

- A-khơ-mét Xte-na muôn năm!- Xa-ít vui mừng reo lên.- Giỏi lắm! Thế là đã gỡ lại được...

- Anh bạn ạ, gỡ đâu mà gỡ,- anh ta đã đưa bóng vào khung thành của đội nhà. Mà tất cả chỉ bởi vì rằng, một cầu thủ Đức nào đó sút bóng trúng vào anh ta, còn A-khơ-mét đang ngái ngủ không hiểu khung thành của ai ở hướng nào, nên đã chọn là đưa bóng vào khung thành ở gần hơn. Nhưng, cũng phải nói rằng, bàn thắng thật là tuyệt đẹp, tất cả báo chí phương Tây sau đó đã phải viết: "Đó là một bàn thắng không thể cứu vãn nổi!"

- Dù sao đi nữa thì thánh A-la cũng mang sức khỏe trở lại cho A-khơ-mét!- Xa-ít phấn khởi nói.

- Anh bạn ạ, thế thì có gì hơn đâu? Chúng ta vẫn không gỡ lại được một bàn nào cả và đã thua với tỷ số 0:6. Sau hiệp một, ngài Bôn-tun nói với A-khơ-mét: "Con ạ, xin con đừng có sút bóng nữa, tốt hơn hết là con hãy chạy loanh

quanh đầu đó bên cạnh đường biên...". Nhưng thật ra A-khơ-met có lỗi gì đâu? Tất cả là do lỗi của Xê-vim...

- Khi Xa-ít hỏi một cách hồn nhiên là Xê-vim có lỗi như thế nào, thì Ê-ron chợt hiểu rằng anh đã lỡ nói quá lời, dù sao đi nữa thì Xê-vim cũng là người vợ chưa cưới của Xa-ít.

- Anh bạn ạ, đừng nghĩ gì xấu cả,- Ac-kan cố gắng gỡ bí.- Xê-vim là một thiếu nữ biết điều. Chỉ tại cho đến tận sáng, cô ta còn cứ nhắc đi nhắc lại với anh ta rằng: "A-khơ-met, anh hãy nghĩ đến tổ quốc" anh A-khơ-mét, ba mươi hai triệu trái tim của đồng bào anh đang đập cùng một nhịp". Anh bạn biết không, có những cầu thủ hết sức nhiệt tình trong các buổi tập luyện. Xê-vim cũng vậy, cô muốn động viên A-khơ-met thi đấu cho tốt, nhưng lại động viên quá mực... Tuy vậy, cũng cần phải đánh giá đúng A-khơ-met, anh thật sự đã cứu vãn được hiệp hai của trận đấu. Chỉ cần các cầu thủ Đức kèm anh một chút là anh tỉnh dậy và đuổi theo họ. Anh chạy suốt bốn mươi lăm phút, còn họ thì bám theo anh. Vì thế hiệp hai không có một bàn thắng nào cả.

Sau trận đấu, ngài Bôn-tun phàn nàn hồi lâu: "Chà, anh bạn A-khơ-met này, chúng ta đã trả giá quá đắt cho các con bò đực này - anh ta thật không đáng một xu". Tôi thứ an ủi anh ta, rằng A-khơ-met đã cứu vãn được hiệp hai. Nhưng ngài Bôn-tun nói với tôi: "Ac-kan, anh có biết không, ngoài anh ra không còn trong số phóng viên Thổ Nhĩ Kỳ đi xem trận đấu này cả vì thế anh phải viết rằng A-khơ-met đã thi đấu rất tốt, là bức tường thành trong phòng ngự. Sau trận đấu này tôi đã gọi A-khơ-met là "Xte-na", tôi đã viết đúng như thế: "mặc dù bị thua với tỷ số 0:6, đội bóng B.L. vẫn không hề mất bình tĩnh cho đến khi kết thúc trận đấu. A-khơ-met đã bảo vệ khung thành của mình như một bức tường thành...".

Anh bạn có biết không, còn sau trận đấu này, A-khơ-met bắt đầu chơi không tồi. Anh ta chỉ có một nhược điểm duy nhất là phong độ thể thao không ổn định. Những việc không cần thiết vẫn lôi kéo anh ta. Nếu như không có điều đó, A-khơ-met có thể trở thành một siêu cầu thủ bóng đá: Anh ta chạy nhanh, thi đấu thô bạo, cực cần. Khi đội B.L. gặp đội L.B.T. thì sân bóng đá là một bãi chiến trường. Đó là nơi A-khơ-met Xte-na muốn làm gì thì làm. Một cuộc sát phạt diễn ra... Tất cả đều bị trừng phạt: cả cầu thủ lẫn trọng tài. Và sau đó tất nhiên là quyết định kỷ luật: A-khơ-met bị truất quyền thi đấu. Ngài Bôn-tun lao đến gặp tôi: "Vì thánh A-la, hãy cứu lấy A-khơ-met!" ngay lập tức tôi viết "Một đội bóng đá Ý của thành phố Pa-lec-mô và cả đội tuyển Tân Ban Nha, không biết đã bao nhiêu lần, lại mời A-khơ-met Xte-na với số tiền rất lớn, nếu anh đồng ý đá cho họ. Trong buổi phỏng vấn của báo chúng

tôi, A-khơ-met tuyên bố rằng trong năm nay anh dự định sẽ sang đá ở Ý. Việc ra đi của "xương sống" đội tuyển quốc gia sẽ là một tổn thất không gì bù đắp nổi... Như được biết, những người lãnh đạo câu lạc bộ "Bụi lóc" sẵn sàng chịu đựng mọi tổn thất, miễn là ngăn cản được một chuyến ra đi của A-khơ-met Xte-na khỏi Thổ Nhĩ Kỳ...". Sau bài báo này, ngay lập tức A-khơ-met lại được phép thi đấu...

Vừa đúng lúc đó thì ngài Di-un-da Bôn-tun đến.

- Các bạn hãy thứ lỗi cho sự chậm trễ, - ông bắt đầu nói. - một số việc cần kíp ở câu lạc bộ đã giữ tôi lại. Các bạn biết đấy, trong mùa bóng này, chúng tôi sắp phải thi đấu ở Ru-ma-ni, vì thế việc tập luyện đang được tiến hành hết sức khẩn trương.

Bà An-giê-la mang chè ra. Bà hết sức hài lòng là ngôi nhà của họ được các vị khách có tiếng tăm như thế đến thăm.

- Tại sao A-khơ-met Xte-na lại không đến?- người hầu gái già hỏi.

- Chúng tôi không gọi anh ấy, nếu không thì tất nhiên là anh ta đã đến rồi...

Xa-ít sung sướng: nếu mọi người đã nói về A-khơ-met thế luôn tiện có thể hỏi cả về Xê-vim.

- Chà, thật tiếc là ngài đã không đến cùng với A-khơ-met, chúng tôi sẽ rất lấy làm vui mừng...

- Đúng thế, tôi quên khuấy đi mất, - ngài Di-un-da Bôn-tun tươi tỉnh nói. - Ngày mai ngài Kha-xip tổ chức bữa ăn trưa và đề nghị tôi chuyển giúp lời mời tới các bạn, ông ta nhất định thế nào cũng chờ các bạn.

- Cả tôi ư? Xa-ít thấy như nghẹn thở.

- Tất nhiên là phải có anh rồi. Cả A-khơ-met cũng sẽ đến đấy... Và Ac-kan sẽ cùng đi với chúng ta. Bữa ăn tổ chức tại Ka-đi-mô[1].

Xa-ít sột ruột muốn biết xem Xê-vim sẽ có mặt ở đó không, nhưng để khỏi lộ liễu nên anh nói xa xôi:

- Còn phu nhân đáng kính của ngài Kha-xip có dành cho chúng ta vinh hạnh bằng sự có mặt của bà không?

- Tất nhiên rồi. Và cả cô Xê-vim nữa. Anh Xa-ít, tôi hy vọng rằng, ngày mai anh rồi? Nếu ngày mai không tiện đối với anh, thì ngài Kha-xip sẵn sàng chuyển bữa ăn sang một ngày khác.- Tôi có rồi không ư? Tất nhiên là rồi rồi! Sao ngài lại nói thế, con người quý mến của tôi ạ, ngày mai tôi còn có thể có việc gì khác được?

Ngài Bôn-tun thoải mái chuyển câu chuyện sang đội bóng B.L. một cách tự nhiên:

- Ở Thổ Nhĩ Kỳ,- ông nói – hàng trăm ngàn công dân cổ vũ cho đội bóng B.L. của chúng ta - câu lạc bộ lâu đời nhất của đất nước. Nhiều người nổi tiếng là hội viên danh dự của câu lạc bộ. Và để trở thành hội viên của câu lạc bộ, hoàn toàn không nhất thiết phải có hiểu biết về thể thao, chỉ cần yêu đội bóng B.L. là đủ, hay nói một cách hình tượng là chỉ cần dành cho nó toàn bộ trái tim của mình. Mặc dù B.L. là một câu lạc bộ nhà nghề, nhưng ở đó ngự trị một tinh thần thể thao nghiệp dư, mà chúng tôi có trách nhiệm phát triển. Thật ra thì thời gian gần đây câu lạc bộ có chi tiêu mất ít tiền, vì phải mua một số cầu thủ, nên có gặp một số khó khăn về mặt tài chính. Tôi nghĩ rằng những khó khăn đó sẽ được giải quyết nhờ sự giúp đỡ của những người thật sự biết đánh giá đội bóng B.L. Xa-ít xúc động lắng nghe. Và ngay lúc đó ngài Di-un-da Bôn-tun nói đúng điều mà Xa-ít đang chờ đợi.

- Anh Xa-it, nếu anh có nguyện vọng, bao giờ anh cũng có thể trở thành một hội viên danh dự của câu lạc bộ B.L. chúng tôi...

Ôi! Không lẽ tôi lại xứng đáng với vinh dự như thế này?- Xa-ít run run nói.

[1] Một loại tiệm ăn có sân khấu nhỏ cho dàn nhạc biểu diễn và chỗ khiêu vũ.

Sự phân tích tâm lý là gì?

Xa-ít đang hạnh phúc! Buổi sáng anh sẽ đến gặp Rê-phic, và từ chỗ anh ta sẽ đến thẳng bữa ăn của gia đình Phe-phai-e-vec và sẽ được nhìn thấy Xê-vim. Không bao giờ! Anh sẽ không bao giờ làm cho cô ta phải xúc động nữa...

Người vợ của bác sĩ nồng nhiệt đón tiếp bạn học của chồng. Xa-ít ngạc nhiên một cách dễ chịu và vui mừng thấy căn nhà của bạn có đầy đủ và dư dật mọi thứ cần thiết, - anh còn nhớ rõ, tuổi trẻ của Rê-phic đã trôi qua trong cảnh nghèo nàn như thế nào. Xa-ít chưa biết rằng, Rê-phic đã trở thành một bác sĩ thần kinh nổi tiếng, đang giảng dạy ở trường đại học tổng hợp, là thành viên của nhiều hội khoa học quốc tế, còn ở Mỹ, anh đã kịp nổi tiếng là một chuyên gia trong lĩnh vực liệu pháp tâm lý.

Trong lúc ăn sáng, Rê-phic quan sát Xa-ít một cách kín đáo; không có gì có thể qua khỏi cặp mắt kinh nghiệm của người bác sĩ: ngồi trước mặt anh là một người mắc bệnh tâm thần, đòi hỏi phải cứu chữa ngay lập tức!...

Sau khi uống cà phê xong, hai người đàn ông đi vào phòng làm việc của bác sĩ, Xa-ít nhìn bạn hy vọng. Dù anh có nói với ai về nguyện vọng tha thiết trở thành cầu thủ bóng đá của mình thì tất cả đều chỉ cười: "Anh, một người đàn ông đáng thương như thế này, thì làm sao mà trở thành cầu thủ bóng đá được?!", "Anh, một con người phải đeo kính, thì làm sao mà nhìn thấy bóng được?!", "Ai lại còn đá bóng khi tuổi đã già?!";- Nói tóm lại là những lời giễu cợt không có lúc nào ngớt. Chỉ có Rê-phic coi những lời của Xa-ít là nghiêm chỉnh. Những người quen càng cười Xa-ít nhiều bao nhiêu thì ước mơ lại càng mãnh liệt bấy nhiêu, đó là khát vọng chiến thắng sự yếu ớt và tính rụt rè của bản thân, đó là khát vọng chứng minh rằng anh cũng có thể làm được như tất cả mọi người...

Có lẽ chính vì thế mà Xa-ít chờ đợi sự ủng hộ, sự khuyến bảo, sự giúp đỡ anh trong những năm còn học ở trường.

- Anh nghĩ rằng tôi thật sự có thể chơi được bóng đá?

- Tất nhiên...

- Rê-phic, anh không chế giễu tôi đấy chứ?

- Đã có khi nào mình chế giễu cậu đâu?

- Chưa. Nhưng tôi gầy yếu thế này. Đến bóng tôi cũng không đuổi kịp.

- Mình nói với tư cách là một bác sĩ; cậu sẽ đuổi kịp và còn sút bóng nữa...

- Không, tôi không thể. Tôi không nhìn thấy gì ngay cả vào những ngày có ánh sáng mặt trời...

- Thôi được rồi, chúng ta không tranh luận nữa, mình chỉ nói một điều: nếu cậu muốn, cậu nhất định sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá giỏi. Điều quan trọng, đó là sự mong muốn. Dĩ nhiên là không phải tất cả có ngay được. Hiện nay về sức khỏe cậu chưa được chuẩn bị cho việc đó... Mình sẽ điều trị cho cậu... Cậu sẽ khỏe mạnh và sẽ nhìn rõ. Tất cả rồi sẽ đến, chỉ cần tin vào mình, vào sức lực của mình, vào khả năng của mình...

Rê-phic nói và cố gắng tìm hiểu trạng thái tinh tinh người bạn của mình, bệnh tật đã làm thương tổn những trung tâm thần kinh nào... Vì anh không thể và không muốn hỏi anh ta như khi làm với các bệnh nhân tâm thần thật sự. Hay là phải dùng đến thuật thôi miên? Những việc điều trị bằng thôi miên đòi hỏi bệnh nhân phải biết bệnh của mình... Hãy cứ để cho Xa-ít nghĩ rằng anh ta đang được chữa bệnh gầy yếu và cận thị.

Họ nói về liệu pháp tâm lý: Rê-phic kể chuyện về thôi miên, Xa-ít thích thú lắng nghe, không tin là con người có thể ngủ được bằng thôi miên.

- Thật là hay... Không, anh không thể làm tôi ngủ được đâu. Đến thuốc ngủ còn không có tác dụng gì với tôi... nữa là chỉ có lời nói hoặc nhìn bằng mắt? Đó chỉ là câu chuyện dành cho những kẻ ngây ngô mà thôi. Chính anh cũng biết đấy, tôi không phải là trong số đó...

Rê-phic nói rằng, chỉ những người có ý chí mạnh mẽ mới không bị thôi miên.

- Tôi không biết, tôi có ý chí không, nhưng không ai có thể làm cho tôi ngủ được?

Trong lúc Rê-phic suy nghĩ xem anh cần phải làm gì với Xa-ít, thì anh ta đã bắt đầu ngáp, và thiu thiu ngủ nhờ giọng nói thân mật của bác sĩ, nhờ ánh sáng dịu, nhờ có loa và toàn bộ cảnh trang trí trong phòng làm việc, một văn phòng giống phòng của trẻ em nhiều hơn là phòng làm việc của bác sĩ. Suốt đêm Xa-ít nằm mơ thấy anh chạy trên sân bóng, ghi bàn thắng, chuyền bóng. Còn ở đây anh quên hết tất cả, cảm thấy khuây khỏa, anh ngả người xuống đi-văng, mi mắt thấy nặng trĩu...

Một bệnh nhân đến gặp Rê-phic, và người bác sĩ, sau khi xin lỗi bạn, đi sang phòng bên cạnh để thực hiện việc thôi miên ở đó.

- Bây giờ ngài sẽ ngủ,- bác sĩ bắt đầu nói - Ngủ đi... Ngủ đi!... Tôi bắt đầu đếm, còn ngài chỉ cần nhắc đi nhắc lại thêm một câu sau đây: "Tất cả đều tốt, tất cả đều tốt lành cả...". Một... hai... ba...

Bỗng có tiếng ngáy vang lên. Rê-phic ngạc nhiên nhìn bệnh nhân, còn ông ta thì nhìn bác sĩ. Tiếng ngáy vang lên từ phòng bên cạnh, nơi Xa-ít đã bắt đầu ngủ. Người bác sĩ buộc phải hủy bỏ buổi thôi miên và cho bệnh nhân về.

Rê-phic quay vào phòng làm việc, nhìn Xa-ít đang ngủ ngon lành, và ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện anh bắt đầu hỏi. Xa-ít trả lời một cách thoải mái, và nếu ở ngoài cuộc thì có thể nghĩ rằng hai người bạn cũ đang nói chuyện với nhau. Những gì Xa-ít nói là những hồi tưởng về thời thơ ấu, anh không thích hồi tưởng về thời kỳ đó, nhất là lại còn kể cho một người nào đó nghe. Và nếu hình ảnh những năm thơ ấu bỗng hiện trong trí nhớ của anh, thì anh lập tức xua đuổi ngay những hình bóng đáng sợ đó của quá khứ.

Biệt thự của dòng họ lâu đời Sa-phơ-ran, mà Xa-ít Ru-gi-xun được thừa hưởng, trước kia rất đông người. Hầu như trong từng căn phòng - mà ở đó thì chúng thật là nhiều - đều có các cặp uyên ương vui đùa giải trí, ngay trước mặt cả những cặp mắt lạ. Sự bê tha, trụy lạc, tội lỗi có mặt hầu như trong từng góc nhà của biệt thự này. Và cậu bé Xa-ít, như anh còn nhớ, lúc bấy giờ đã đi lang thang khắp nhà, bèn lên và thẹn thùng trước những cảnh diễn ra nhưng đồng thời cũng nhìn trộm xem qua các lỗ khóa cửa. Những trò giải trí của chính người mẹ đã làm anh khủng khiếp hơn cả. Ở tuổi của mình, có lẽ cậu bé Xa-ít đã biết quá nhiều, và được giáo dục giữa những người như vậy anh trở nên kín đáo, rụt rè, nhút nhát, và nhìn chung là một người ốm yếu.

Anh đã kể cho Rê-phic nghe về những cuộc phiêu lưu của mình ở Pa-ri. Tất nhiên là anh biết tất cả các mảnh khöhe của Ma-dlen, nhưng làm như không biết bởi anh rất muốn, dù chỉ một lần trong đời được chạm đến thân thể người phụ nữ... Gần như cũng như thể đang xảy ra hiện nay trong quan hệ của anh với Xê-vim. Lẽ dĩ nhiên, anh thừa hiểu rằng, tất cả chỉ là nhằm nhí xung quanh việc trở thành người cha hư ảo của anh, nhưng anh đành phải chịu đựng, cố gắng không nghe thấy những lời chế nhạo sau lưng mình, cố hình dung mình là một kẻ khờ dại - bởi anh rất muốn, dù chỉ một lần trong đời, được trở thành người cha...

Xa-ít đang xưng tội, Rê-phic vẫn tiếp tục hỏi, chăm chú lắng nghe và ghi chép một vài điều gì đó vào sổ tay. Thời gian trôi qua cũng đã khá lâu, mà Xa-ít vẫn còn chưa tỉnh dậy. Rê-phic đã kịp tiếp thêm một bệnh nhân, đọc sách, gọi điện thoại.

Mãi gần trưa, Xa-ít mới tỉnh dậy. Anh vươn vai, ngáp một cách khoan khoái, nhìn xung quanh và không hiểu mình đang ở đâu.

- Tôi ngủ hay sao?- nhìn thấy Rê-phic, Xa-ít hỏi.

- Đúng thế,- người bác sĩ nhìn đồng hồ.- Cậu đã ngủ được hai tiếng rưỡi...

- Xa-ít đứng bật dậy.

- Có lẽ tôi đến muộn mất?

- Cậu vội đi đâu?

- Ngài Kha-xip mời tôi tới dự bữa cơm trưa...

- Không sao, hãy còn kịp chán.

- Còn việc khám? Không lẽ anh lại không khám cho tôi?

- Mình và cậu nói chung không cần phải làm gì cả. Hãy cứ đến đây chơi như thế này, nói chuyện, nhớ lại hồi còn đi học là đủ.

- Thế còn việc chữa bệnh?

- Đừng băn khoăn về việc đó. Một bác sĩ khác sẽ chữa bệnh cho cậu. Mình sẽ dẫn cậu đến một người bạn tốt của mình. Anh ta sẽ giúp cậu.

Xa-ít cảm ơn bạn, và khi ra về còn hỏi thêm một lần nữa.

- Thế nghĩa là theo anh tôi có thể chơi bóng đá được?

- Tất nhiên rồi, nếu cậu tha thiết mong muốn! Chúng ta sẽ nghe xem, người bạn của mình sẽ nói gì khi khám cho cậu.

Xa-ít cười đầy ẩn ý:

- Dù sao đi nữa thì cũng tự tôi ngủ đây nhé! Nghệ thuật của anh chẳng có tác dụng gì đâu. Thật vô ích là anh đã bỏ phí thời gian của mình ở bên Mỹ. Xin

hẹn gặp anh một lần khác.

Chúc cậu hạnh phúc!

Sau khi anh đi khỏi, Rê-phić vẫn còn suy nghĩ một hồi lâu về anh. Anh chàng Xa-ít này thật là một người kỳ lạ. Không thể nào mà hiểu được là anh ta đang nói thật hay đang đùa cợt. Có một cái gì vô lý đến ngốc nghếch trong chuyện bóng đá này. Lúc thì anh ta muốn trở thành cầu thủ bóng đá, lúc thì lại thuyết phục bản thân và mọi người rằng anh ta không thể. Còn câu chuyện khủng khiếp về thời thơ ấu thì giống như một cơn ác mộng, Biết bao điều dơ bẩn có thể dồn ứ lại trong tâm hồn của một con người. Nhưng nếu bỗng nhiên ước mơ này chỉ là một sự vờ vĩnh, chỉ là cái cớ để trút lên những người xung quanh tất cả những gì anh không đủ sức kìm giữ trong lòng mình thì sao? Đúng là Xa-ít không được thật khỏe mạnh...

Trong lúc đó Xa-ít đã ngồi vào ô-tô và lao về nhà. Cho đến bữa cơm trưa hãy còn thừa đủ thời gian. Anh đi tắm và chưa bao giờ thấy sáng khoái như thế, dường như anh mới sinh ra một lần nữa.

Đã từ lâu anh không có được một tâm trạng tuyệt vời như thế.

Anh nhã nhặn hôn người cô, bà An-giê-la và đi ra khỏi nhà, vui vẻ huýt sáo.

Bà Bê-rin, được giáo dục theo truyền thống cũ, không thể chịu nổi những cử chỉ âu yếm tương tự, nên bà coi chiếc hôn của người cháu như thêm một bằng chứng về sự bất thường của anh.

Bữa cơm nhân dịp hòa giải

Ngay từ hôm trước, gia đình Phe-phai-e-vec và những người có liên quan đề thảo luận hồi lâu nên tổ chức bữa ăn trưa ở đâu là tốt nhất. Bà Me-khơ-du-re đề nghị tổ chức ngay tại nhà. Không, bà hoàn toàn không phải là một người keo kiệt. Bà chỉ cần nhắc là: "Do anh ta muốn trở thành con rể của chúng ta, như mọi người thấy đấy, anh ta đã đau khổ đến gầy mòn vì Xê-vim như thế nào, nên anh ta sẽ dễ chịu hơn khi ngồi ở nhà chúng ta". A-khơ-met muốn nhậu nhẹt thật đàng hoàng, nên đề nghị hãy đến Ka-di-nô, ở đó có nhạc hiện đại và những bài hát Thổ Nhĩ Kỳ. Xê-vim, tất nhiên là cô biết sở thích của người chồng chưa cưới, cam đoan rằng anh ta chỉ thích có nhạc jaz, vì thế nên đến tiệm ăn kiểu Châu Âu. Ngài Kha-xip không có ý kiến gì về việc này cả, nên không tham gia vào cuộc tranh luận.

- Hãy nhường quyền quyết định cho tôi, ngài Di-un-da Bôn-tun vẫn quen thói nắm chính quyền vào tay mình. Bữa cơm được tổ chức hoàn toàn không phải vì mục đích nhậu nhẹt, chè chén. Chúng ta cần phải hòa giải cho hai người trẻ tuổi. Vì thế, thứ nhất là rượu và bia phải cháy thành sông, còn thứ hai là phải đổ rượu cho Xa-ít sao cho anh ta nói huyên thuyên. Cuối cùng chúng ta cần phải tìm hiểu cho được ý định thật sự của anh ta... Mọi người hãy tin tôi, rượu Ra-kur để uống nhất trong tiếng nhạc ồn ào...

Thế là vấn đề được quyết định là sẽ đến Ka-di-nô:

Buổi sáng Xa-ít gửi đến cho người vợ chưa cưới một lẵng hoa, còn buổi trưa anh tự đến, mang theo đầy quà cáp cho cả gia đình.

- Dù sao đi nữa thì đối với chúng ta anh ta cũng là một người thanh niên phóng khoáng, - bà Me-khơ-du-re hay đề ý, nhận xét.

Nét mặt chú rể thể hiện rõ sự lúng túng và hối hận sâu sắc. Anh ta thậm chí không dám ngẩng đầu lên khi đi lại gần người vợ chưa cưới, sợ nhìn cả vào mặt của người yêu. Còn Xê-vim, ngược lại, làm ra vẻ như đã quên từ lâu cái việc rắc rối đáng tiếc ấy, và cô cười rất to.

- Thôi đừng có rống lên nữa, - A-khơ-met cầu nhậu nói qua kẽ răng - không rồi sau đó lại bắt đầu khóc bây giờ, anh biết em lắm.

Mọi người đến Ka-di-nô bằng xe của ngài Di-un-da Bôn-tun. A-khơ-met ngồi đằng trước, những người còn lại ngồi ở ghế phía sau, Xa-ít và Xê-vim ngồi giữa hai vợ chồng Phe-phai-e-vec, những người chẳng thể nào gọi là

nhỏ bé được, nên hai bạn trẻ đành phải áp chặt vào nhau. Và Xa-ít, say sưa vì hạnh phúc, cầu nguyện thánh A-la: "Hãy làm sao cho ô-tô cứ lăn bánh không dừng lại, suốt cả cuộc đời như thế mãi...".

Ngài Bôn-tun đã gọi điện trước cho ông chủ tiệm Ka-di-nô và đề nghị dành riêng cho họ một bàn. Vì ông là người nổi tiếng nên họ được xếp ngồi trước mặt tất cả mọi người, ngay trước sân khấu biểu diễn,- ngay cả những nhà hoạt động chính trị nổi tiếng cũng không có được vinh dự như thế này.

Và cuối cùng thì bữa ăn bắt đầu. Tất cả ngồi vào bàn, chật ních các món ăn, nâng cốc chúc cô dâu và chú rể hạnh phúc, không biết lần này là lần thứ bao nhiêu rồi... Xa-ít lần đầu tiên đến Ka-di-nô. Ý định của ngài Bôn-tun đã thành hiện thực: chú rể uống cạn tất cả những gì mọi người rót cho anh, nên đã nhanh chóng say mềm.

Quay về phía A-khơ-met, Xa-ít nói thao thao bất tuyệt. Không hẳn là giả vờ, cũng không hẳn là say. Xê-vim bồng ôm chặt lấy Xa-ít, còn anh vẫn tiếp tục nói, không chú ý gì đến người vợ chưa cưới. Khi đó người mẹ bắt đầu khuyên nhủ Xê-vim.

- Con ạ, con chiều anh ta quá đấy. Đàn ông thì không thể nào tin được. Ngay cả một kẻ xấu trai nhất thì cũng chỉ có thánh mới biết hẳn ta nghĩ gì, nhất là khi thấy phụ nữ tự áp người vào hẳn...

- Ôi chà, mẹ ơi,- Xê-vim ngắt lời bà, hẳn có nhìn thấy gì đâu.

- Đối với những kẻ không nhìn thấy gì,- người đàn bà dày dặn kinh nghiệm Me-khơ-du-re tiếp tục,- lại càng cần phải đề phòng hơn hết... Chúng dễ dàng lừa gạt những người con gái tội nghiệp. Nói thật, mẹ không tin tưởng vào người chồng chưa cưới của con đâu... Tuy thế, cứ sống rồi xem thế nào. Chúng ta hy vọng rằng, tất cả rồi sẽ được kết thúc bằng một đám cưới.

Cuối cùng Xa-ít quay lại phía người vợ chưa cưới và âu yếm cầm lấy tay cô.

- Cô Xê-vim, tôi muốn thú thật với cô... Tôi muốn nói về một việc quan trọng...

- Anh cứ nói, đừng ngại- Xê-vim khích lệ anh.

Để tăng thêm can đảm, Xa-ít uống thêm một hớp rượu và đột nhiên buột miệng nói:

- Tôi nhất định sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá...

Để xứng đáng với tình yêu của cô! Tôi hứa là tôi nhất định sẽ học chơi bóng đá!

Xê-vim cười như nắc nẻ.

- Anh đã có lần nào trong đời chơi đội bóng nào chưa?

- Có... Một lần... ở trường học... Các cậu bé tổ chức lại đội bóng cho những người không biết chơi và lấy tôi vào. Tôi muốn trốn, nhưng họ tóm được tôi.

- Và anh đã chơi?

- Tất nhiên rồi. Tôi đã ghi được năm bàn thắng!

Xê-vim kinh ngạc.

- Thật buồn cười!... Thế tại sao anh lại bỏ đá bóng?

- Tại sao? Bởi vì rằng trận đấu chưa kết thúc mà tôi đã bị choáng một trận...

- Ai? Đối phương à?

- Không phải.

- Các cậu bé khán giả hâm mộ à?

- Không phải.

- Trọng tài à?

- Cũng không phải! Các cậu bé ở đội tôi.

- Thế tại sao anh lại bị các bạn cùng đội đánh?- Xê-vim vừa cười vừa hỏi.

- Còn tại sao nữa? Vì năm bàn thắng của tôi?

- Họ ghen tị à?

- Không phải, cô Xê-vim ạ, tất cả năm bàn thắng tôi đều sút vào khung thành của đội mình. Mặt trời nắng như thiêu đốt, tôi không nhìn thấy bóng gì cả, nên chạy loăng quăng khắp bãi đến mù cả người đi. Nếu như các cậu bé

đừng có kèm tôi thì tôi đã có thể đưa bóng vào khung thành của đội bạn. Nhưng tôi có bóng ở đâu, thì họ bám theo ở đấy. Vì thế thấy được khung thành nào là tôi sút luôn vào đấy... Và thật trớ trêu làm sao, cả năm lần trước mặt tôi đều là khung thành của đội nhà.

Thế nghĩa là anh đã đưa bóng vào chính gôn của mình?- Xê-vim cười lẫn ra.

- Tôi có cố ý đâu! Khi tất cả đang chạy và la hét thì làm sao có thời gian mà hỏi thủ môn, đây là khung thành của ai được...

Do rượu, và cũng có thể do ngủ đẫy ở nhà người bác sĩ, nên Xa-ít hết sức tươi tỉnh và thậm chí anh còn không nhận ra, anh đã bắt đầu gọi Xê-vim là "em thân yêu".

- Em thân yêu, anh nhất định sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá, để xứng đáng với tình yêu của em!

Nhiều người đàn ông gọi Xê-vim là "em thân yêu của anh", và cô coi điều đó rất tự nhiên, nhưng nghe người chồng chưa cưới nói cô cảm thấy khó chịu.

- Anh có một yêu cầu với em, Xa-ít bỗng nói.

- Cái gì? Xê-vim thấy hồi hộp, lo lắng.

- Trên báo có đăng tin là ai đó đang mở lớp dạy các điệu nhảy cổ điển và hiện đại...

- Anh định học nhảy sao?

- Không, anh muốn học đá bóng... Anh cần một người thầy bóng đá. Em thân yêu của anh, nếu có những người như vậy, chắc là em biết họ...

Xê-vim thối cười, cô bỗng nhiên muốn nhìn thẳng vào mắt con người này, - có thật là anh chàng ngốc nghếch đến thế, hay là hấn lừa phỉnh cô, giễu cợt cô trước toàn thế giới? Không lẽ mẹ nói đúng, và con người này lại có thể lừa dối cô được... Cô, việc Gri-phôn, một người đã từng trải qua tất cả!... Không như thế được!... Chỉ cần hấn không phải là ma quỷ! Và Xê-vim Gri-phôn cảm thấy sợ hãi...

- Xa-ít, anh hãy bỏ kính ra?- Cô ra lệnh cho Xa-ít.

- Em Xê-vim, thế thì anh sẽ không nhìn thấy em được... Anh không thể...

- Bỏ ra, bỏ ra, có nghe em nói không!- Giọng cô ta run lên.

- Thôi được... Xin lỗi, nhưng khi không có kính, anh cảm thấy mình trần trụi như đứng giữa quảng trường... Như anh còn nhớ, bao giờ anh cũng phải đeo kính, anh có cảm giác như sinh ra anh đã có kính rồi.

Xa-ít bỏ kính ra, Xê-vim nhìn thấy hai con người nhỏ xíu. Hình như đó là cặp mắt của một người mù đang nhìn cô. Một kẻ đàn độn như thế này, nếu biết đánh lừa, thì chỉ có thể đánh lừa được chính hắn...

- Thôi, đeo kính vào! Nhanh lên!..- Cô ta nói và quay đi.

Không ai hiểu, cái gì đã xảy ra giữa cô dâu và chú rể, chỉ có ngài Di-un-da Bôn-tun cảm thấy có sự thay đổi trong bầu không khí của bữa ăn. Ngài nhanh chóng rút đầy các cốc và hét to:

- Chúc hạnh phúc!

Xa-ít đã nói năng một cách khó nhọc.- Hôm nay anh uống có lẽ nhiều hơn ở cả buổi lễ đính hôn...

- Anh bao giờ cũng là một người như thế này,- anh nói từng lời một cách khó khăn.- Nói chung anh không muốn gì cả... Nhưng nếu anh đã muốn thì nhất định sẽ đạt được. Và anh sẽ là một cầu thủ bóng đá!... Anh đã từng muốn trở thành một nhà toán học và đã thành!...

- Anh lại nói về số học của mình rồi đấy... Sao anh cứ ôm ấp lấy nó, như gà ấp trứng vậy?- Xê-vim ngắt lời anh.

- Toán học... Số học...- Xa-ít lảm bảm.- Số học là khoa học của mọi khoa học... Anh không cho phép trước mặt anh?...

- Vì thánh A-la, anh hãy im đi, đầu em vỡ ra bây giờ...

- Anh sẽ không, anh sẽ không nói nữa... Ôi, em thân yêu của anh! Anh mong em hãy tìm cho anh một người thầy bóng đá.- Xa-ít lại bắt đầu khăn khăn van xin. - Anh nhất định sẽ học... Rồi em sẽ thấy...

- Nhưng làm gì có những người thầy dạy bóng đá.

Xa-ít vẫn lặp đi lặp lại:

- Có chứ, em Xê-vim, nhất định là em biết... Ac-kan nói với anh rằng, mọi người gọi A-khơ-met của chúng ta là "giáo sư bóng đá". Em hãy đề nghị anh ta dạy anh đi. Nếu anh ta đồng ý, anh sẽ trả tiền đầy đủ...

Xê-vim quay lại phía A-khơ-met:

- Vì thánh A-la, anh hãy kéo em ra khỏi hẳn, con người này đã làm cho em hoàn toàn bị quần trí...

Cô ta chuyển sang ngồi cạnh A-khơ-met, còn ngài Di-un-da Bôn-tun và Ê-ron thì kéo Xa-ít ngồi vào giữa hai người, tranh nhau nói cho anh nghe về những dự định của đội B.L.

Trước mắt, sau hai tháng nữa chúng tôi có cuộc gặp gỡ quan trọng với đội Ru-ma-ni,- ngài Bôn-tun nói,- ở Bu-ca-ret. Xê-vim định đi cùng với chúng tôi. Cô ấy đi để cổ vũ về mặt tinh thần cho đội bóng đá hay nhất Thổ Nhĩ Kỳ. Hay là, anh cũng nhập bọn với chúng tôi?

Những lời của ngài Bôn-tun bỗng làm cho Xa-ít thấy lo lắng.- Uống quá nhiều là như thế đấy. Không dung mà trong dân gian người ta nói rằng rượu thì giữ ở trong chai là tốt nhất!

- Sao lại như thế? - Chú rể tức giận nói, Xê-vim là vợ chưa cưới của tôi, mà lại đi với đội B.L. sang Bu-ca-ret!

Anh chàng Ac-kan nhanh trí vội rót rượu và nâng cốc.

- Chúc hạnh phúc của cô dâu và chú rể?

Nhưng Xa-ít đã không còn muốn uống nữa...

Một ca sĩ mặc áo sơ mi đỏ bước lên sân khấu Ka-di-nô và hát một bài, mà Xa-ít chưa bao giờ nghe cả.

Chỉ có một mình em trong trái tim anh,

Anh trần trọc thao thức suốt năm canh,

Em không cho anh con đường đến gặp,

Thế nghĩa là em chẳng yêu anh.

Trong màn đêm em là ánh mặt trời

Hãy giúp anh chữa khỏi vết thương đời,

Hãy cho anh được lòng dũng cảm.

Cho cuộc đời anh được tươi mát, em ơi!...

Bài hát như xuyên thẳng vào trái tim của Xa-ít,- đúng là người ta đã sáng tác bài hát về tình yêu của anh - Trên sân khấu những lời ca khác đã vang lên từ lâu. Nhưng Xa-ít vẫn tiếp tục lầm lũi:

- "Chỉ có một mình em trong trái tim anh, anh trần trọc thao thức suốt năm canh..."- Và Xê-vim thân yêu lại hiện lên trước mắt anh!...

Chú rể hình như đang hưng phấn.

- "Trong màn đêm em là ánh mặt trời,- Xa-ít thì thầm,- Hãy giúp anh chữa khỏi vết thương đời..." Rồi các bạn sẽ thấy...- Xa-ít bỗng nói to,- bác sĩ nói với tôi... Tôi sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá!... Một ngôi sao!... Một cầu thủ bóng đá vĩ đại... Một ông vua!...

Và anh lại bắt đầu bài hát:

- "Em không cho anh con đường đến gặp, thế nghĩa là em chẳng yêu anh..."

Thái độ không bình thường của chú rể làm cho Xê-vim ngạc nhiên. Thậm chí cô ta đã nghĩ rằng: "Không lẽ thánh A-la không có đủ thời gian để tạo ra anh ta hấp dẫn hơn một chút?..."

Mãi quá nửa đêm tất cả mọi người mới rời khỏi Ka-di-nô. Ngài Bôn-tun đề nghị đi ra vịnh Bô-xpho.

- Chúng ta sẽ không ngồi một ô-tô! Chật như nêm cối ấy. Hãy để cho hai bạn trẻ thuê tắc-xi và theo sau chúng ta...

Mọi người làm đúng như vậy. Ngồi bên cạnh Xê-vim, Xa-ít tiếp tục lầm lũi bậm lời bài hát: "Chỉ có một mình em trong trái tim anh, anh trần trọc thao thức suốt năm canh..."- và những giọt nước mắt lăn trên má anh.

- Tại sao anh lại không mua ô-tô?- Xê-vim bỗng hỏi.

- Ô-tô?... Anh không biết... Mà ai sẽ lái mới được chứ? Anh thì không thể.

- Em!

- Ừ nhỉ, mà tại sao lại không mua? Tại sao em không nói từ trước, em thân yêu của anh?

Xê-vim nhìn anh nghiêm túc:

- Xa-ít, anh hứa là anh sẽ mua chứ?

- Tất nhiên rồi, nếu em muốn...

Xê-vim xoa đầu anh, như xoa đầu một đứa bé...

Xa-ít lại khe khẽ khóc. Vì sao? "Em không cho anh con đường đến gặp, thế nghĩa là em chẳng yêu anh..."

Xê-vim hôn anh.

- Bao giờ?

Xa-ít không hiểu:

- "Bao giờ" cái gì?

- Bao giờ anh mua?

- Ngay hôm nay!... "Hãy cho anh có được lòng dũng cảm, cho cuộc đời anh được tươi mát, em ơi..."

Sau khi từ vịnh Bô-xpho trở về nhà, Xê-vim bảo với mẹ rằng, Xa-ít sẽ mua cho cô một chiếc ô-tô và cô nói một cách dứt khoát:

- Với món quà này chúng ta cần phải để cho anh ta ngủ lại.

Cha mẹ đồng thanh phản đối, họ nói không dứt lời về đạo đức, tư cách lịch sự, nhưng Xê-vim vẫn giữ ý kiến của mình:

- Như vậy thì có gì là xấu? Cứ làm như các bạn của con chưa bao giờ ngủ lại nhà ta ấy?

- Các bạn là một chuyện, còn chồng chưa cưới lại hoàn toàn là chuyện

khác... ngay cả A-khơ-met cũng đứng về phía cô. Và tất nhiên mọi việc đã diễn ra như Xê-vim mong muốn... A-khơ-met và Ê-ron đã nắm tóc kéo Xa-ít lên cầu thang và đặt nằm vào đi-văng. Để đề phòng, hai vợ chồng Phe-phai-e-vec đề nghị A-khơ-met hãy ở lại. Nhưng lần này A-khơ-met kiên quyết từ chối.

Xa-ít tỉnh dậy lúc còn sớm. Tất cả hãy còn đang ngủ. Anh ngồi trên đi-văng, không hình dung nổi là đang ở đâu. Không có kính, anh không nhìn thấy gì cả, anh mò mẫm tìm xung quanh một lúc lâu, cuối cùng thấy kính ở trên sàn nhà. Khi đã nhìn được, anh đứng dậy mặc quần áo và nhẹ nhàng mở cửa, để không đánh thức ai dậy, rồi bước ra ngoài phố.

Sau một thời gian, khi Xa-ít đã ở trước mặt người cô, anh vẫn còn đứng không vững. Bà Bê-rin kinh ngạc khi nhìn thấy người cháu say rượu, bà kêu lên và suýt nữa thì bị ngất.

Những kết quả điều trị đầu tiên

Từ đây Xê-vim, A-khơ-met và Xa-ít thường xuất hiện cùng với nhau - đến mức mọi người đã đặt tên cho họ là "bộ ba thiêng liêng", vì có đủ cả "đức cha", "linh hồn" và có cả người đóng vai làm "con chiên",- mọi chuyện ấy giới báo chí lập tức thông báo ngay trong mục tin tức về xã hội thượng lưu. Cần phải nói thêm rằng, phần lớn thời gian Xê-vim dành cho A-khơ-met, nhưng cô vẫn không quên Xa-ít, nếu cần đến những nơi phải trả tiền.

Trong nhà của gia đình Phe-phai-e-vec thời gian gần đây đã xuất hiện những bất đồng giữa cô con gái và bà mẹ, đến mức gần như là cãi vã, vì Xê-vim đã trách bà Me-khơ-du-re hình như cố tình trì hoãn ngày cưới của cô. Xa-ít cố gắng hết sức mình để lễ cưới chóng được tổ chức, có lẽ anh cho rằng, sau việc đó Xê-vim sẽ chỉ thuộc về một mình anh. (Dĩ nhiên là không kể đến A-khơ-met, vì dù sao thì anh ta cũng là người họ hàng gần gũi nhất). Còn Xê-vim thì vội vã vì một nguyên nhân hoàn toàn khác: chỉ cần họ chuyển sang ngôi nhà mới của mình là cô sẽ được trở thành một người đàn bà tự do, và điều quan trọng nhất là lấy thánh A-la, cô sẽ được thoát khỏi cặp mắt của cha mẹ vì họ không rời cô nửa bước, mà với sự giám sát như vậy thì đến ai cũng phải mất thăng bằng!

Xê-vim dậm chân và quát mẹ:

- Con muốn cưới ngay lập tức! Tại sao mẹ cứ lừa phỉnh hấn mãi thế (ở nhà, Xê-vim bao giờ cũng gọi Xa-ít là "hấn"). Mẹ yêu cầu hấn mua nhà, hấn đã mua; mẹ không thích ở phố ấy, hấn đã mua ở phố khác; mẹ bảo nhà bé quá, hấn đã mua nhà to hơn; khi đó mẹ lại kêu nhà to quá, hấn lại mua nhà nhỏ hơn một chút... Hấn đã mua bàn ghế giường tủ, bày biện các phòng; và bây giờ, khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, thế mà mẹ còn cứ chê mãi; nào là bàn ghế ở nhà ăn sáng quá, nào là màu giấy bồi tường[1] dưới nhà bếp lại tối quá... Mẹ có thôi cái trò ấy đi không đấy?

Bà mẹ cũng không chịu kém:

- Con này hoàn toàn phát điên rồi hả? Hay là mày đã yêu cái thằng ngốc ấy thật sao? Còn kịp lấy chồng chán, còn nhin được con ạ!

- Con đã nhin nhiều rồi! Mẹ thì ai cũng bắt chẹt được! Con không muốn sống như thế này mãi! Con muốn lấy chồng!... Cha mẹ không cho ai đến với con cả, cũng không cho con được ra khỏi nhà! Mẹ thử nghĩ xem: con không được đến cả sân vận động để xem các bạn của con. Muốn thế, mẹ biết đấy,

đầu tiên con phải lấy chồng đã... Mẹ hãy lấy chồng cho con đi!...

- Con ơi, mày điên thật rồi?- bà mẹ hét lên! Mày muốn làm nhục gia đình Phe-phai-e-vec đáng kính trọng này sao? Không lẽ tao, bà Me-khơ-du-re này, lại có thể vô cớ cho phép đưa con gái độc nhất của tao đi đâu cũng được hay sao?... Đừng lo con ạ! Thế nào rồi nó cũng sẽ mua được cái nhà vừa ý mẹ, và sẽ bày biện đầy đủ đồ đạc mà mẹ ưa thích!... Còn con, niềm vui của mẹ, con đã chịu được từng ấy thời gian, vậy con hãy cố chịu đựng thêm một chút nữa...

Đúng lúc Xê-vim hét lên: "con không muốn!" thì có tiếng chuông vang lên.- A-khơ-met vừa đến.

Cuộc cãi vã vẫn tiếp tục.

- Nếu đã thế thì hãy bảo hắn đừng đến chỗ con nữa! Con không muốn nhìn thấy hắn. Nếu không ai có thể đến với con được, thì hắn cũng không được thò chân đến. Cứ nhìn thấy cái mặt mệ của hắn là ngay lập tức con thấy đau tim...

Người hầu gái mở cửa phòng khách. Vừa nhìn thấy A-khơ-met ở ngưỡng cửa, Xê-vim lao ngay đến chỗ anh ta, cầu cứu.

- Anh A-khơ-met thân yêu, anh hãy nói hộ với mẹ đi...

Xê-vim òa lên khóc và bắt đầu phân bua:

- Em xin mẹ cho tổ chức lễ cưới nhanh lên, còn mẹ thì mỗi ngày lại nghĩ ra một chuyện mới. Có một lần hắn đã dán xong giấy bồi tường kín khắp nhà, anh có biết không, thì mẹ lại bảo là không thích cái màu giấy bồi tường ấy. Cứ làm như cả đời mẹ chỉ sống trong những ngôi nhà có giấy bồi tường ấy. Anh có biết hắn làm gì không? Hắn đã bóc ra và dán lại giấy bồi tường mới. Nào, anh A-khơ-met, anh hãy nói xem, có phải là em nói đúng không?... Hắn hứa đến ngày cưới sẽ mua ô-tô. Vậy thì chúng ta còn đợi gì nữa?

- Thế sao em không nói là em nóng ruột muốn có ô-tô!

Bà Me-khơ-du-re cương quyết giữ ý kiến của mình xuất phát từ những quan niệm của riêng bà: hãy để cho dòng họ Ru-gi-xun hiểu là, đừng hòng mà lừa phỉnh được gia đình Phe-phai-e-vec và không dễ gì mà mua chuộc được đâu...

Đúng lúc căng thẳng nhất của cuộc cãi vã thì chú rể xuất hiện, mang theo hộp hạt dẻ tằm đường. "Bộ ba thiêng liêng" lại họp mặt đầy đủ, nhưng Xê-vim còn chưa kịp nguôi giận sau cuộc cãi vã, nên cô tiếp đón người chồng chưa cưới lạnh nhạt hơn lệ thường.

Cà-phê được mang ra. Sau khi lễ phép hỏi thăm sức khỏe bà Me-khơ-du-re, Xa-ít thông báo rằng, công việc bày biện cho ngôi nhà mới đã hoàn thành, và anh mời bà đến thăm tổ ấm mới... Bà gật đầu một cách lãnh đạm.

- Được rồi, lúc nào đó tôi sẽ cố gắng đến xem.

Xê-vim tái mặt đi vì tức giận. Bà mẹ hốt hoảng, sợ một trận cãi vã mới, vội vàng rời khỏi phòng khách. A-khơ-met ngồi vào ghế bành cho thoải mái hơn và bắt đầu kể về các tin tức ở câu lạc bộ:

- Huấn luyện viên mới Tô-m-xon của chúng tôi đúng là một người không bình thường. Lúc nào cũng chỉ nghe thấy: "Nhớ thở cho đều! Nhớ thở cho đều!...". Ông ta bắt chúng tôi tập suốt nửa ngày trên sân cỏ như tập chạy một trăm mét. Và sau đó lại còn bày trò chia làm hai bên để đá nữa chứ... Có đúng là tên khốn kiếp không nào! Ai mà chịu như thế được? Trời ơi, chân tôi như rời cả ra rồi.

- Anh thân yêu, mong rằng thánh A-la sẽ ban cho đôi chân của anh sức mạnh.

- Cảm ơn, em thân yêu.

Nghĩ rằng im lặng lâu là thiếu lịch sự, Xa-ít vội vàng tham gia vào câu chuyện và hoàn toàn thật thà hỏi một câu, thậm chí không nghĩ gì về hậu quả của nó cả, nếu không thì có lẽ anh đã im lặng:

- Anh A-khơ-met, còn nghề nghiệp chính của anh là gì?

Người trung vệ nổi tiếng của đội bóng B.L. vô cùng tức giận. Xa-ít có cảm giác là bàn chân trái của A-khơ-met đã bắt đầu rung rung.

- Cái gì? Nghề nghiệp phải không? Lại còn nghề nghiệp chính nữa à? Anh làm sao thế, anh không biết là tôi đang chơi trong đội hình chính thức hay sao? Tôi là cầu thủ bóng đá! Là một ngôi sao! Hiểu chưa?

Nhà toán học ngây thơ, không biết lao động là gì, chưa bao giờ nghĩ rằng lại có thể kiếm sống được bằng cách chạy theo quả bóng trên sân cỏ.

- Xin lỗi... Tôi không biết... Nhưng chẳng nhẽ lúc nào anh cũng chỉ có chơi bóng thôi à?... Ngoài ra không còn làm gì khác hay sao?...

Sự chậm hiểu như vậy đã làm cho A-khơ-met thấy bực mình.

- Theo anh, thế còn ít hay sao? Lạy thánh A-la, thánh A-la hãy nghe đây, người anh em ạ, anh rơi từ mặt trăng xuống hay sao? Tôi đã từng giải thích kỹ cho anh một lần, tôi là ai và mọi người đã viết những gì về tôi trên các báo. Chà, chà! Chúng ta có được anh bạn thật là quý hóa. Anh đã làm cho tôi bực mình đấy...

- Thế theo anh, chẳng nhẽ bóng đá không phải là một nghề nghiệp hay sao? Anh cứ thử hỏi người đầu tiên anh gặp ngoài phố, xem A-khơ-met Xte-na là ai!- Xêvim tức giận nói...

- Tôi... Tôi hoàn toàn không định nói thế...- Xa-ít hốt hoảng, áp ứng.

- Hãy hỏi một nghìn người về anh ấy,- Xê-vim tiếp tục và tất cả đều sẽ kể được cho anh nghe đầy đủ mọi chi tiết về cuộc đời của anh ấy. Còn sau đó hãy thử hỏi về một ngài bộ trưởng nào đó xem sao - và anh sẽ hiểu tất cả.

- Nào, người anh em còn nói được gì nữa không? - A-khơ-met hỏi, hài lòng vì được Xê-vim cương quyết ủng hộ.

Bà Me-khơ-du-re đã giúp cho Xa-ít thoát nạn, bà mời tất cả những người đang tranh cãi đi ăn trưa. Xa-ít xin lỗi là anh không thể dự bữa ăn trưa với họ được, và anh đi đến nhà Rê-phic để khám bệnh.

Sau khi khám bệnh một cách toàn diện trong suốt một tuần lễ, bác sĩ Rê-phic và một giáo sư, bạn anh, đã đi đến kết luận rằng, các tuyến nội tiết và tuyến tụy của bệnh nhân không được bình thường. Chính từ đó đã dẫn đến tất cả mọi điều không may cho Xa-ít: phát triển không bình thường, sức khỏe yếu, thị giác kém, màu da xấu, không có râu trên mặt. Sau khi chẩn đoán xong, giáo sư nhã nhặn đồng ý điều trị cho Xa-ít...

Mọi bệnh tật của người thừa kế của dòng họ Ru-gi-xin phát sinh là do không được nuôi nấng một cách đúng đắn, chủ yếu là do chế độ ăn uống đơn điệu, ít thay đổi. Xa-ít từ khi sinh ra đã không được ăn thịt và trứng. Ngay sau khi đẻ, cậu bé đã bị tách không cho bú sữa mẹ, còn người vú em thì không thể có sữa vì bà ta chưa bao giờ sinh nở cả. Một người đàn bà chuyên ngồi lê mách lẻo đã lọt vào làm vú em trong nhà của dòng họ Sa-phơ-ran, mục rất muốn biết sự thật của các tin tức đồn đại ở Xtăm-bua về dòng họ quý tộc này.

Chính vì thế, Xa-ít không khi nào được biết đến mùi vị ngọt ngào của dòng sữa mẹ. Nói tóm lại, nếu không có bà cô Bê-rin thì Xa-ít đã chết từ lâu. Thay cho việc nuôi mèo, như thường thấy ở các bà giàu có không lấy chồng bà cô đã dành cả cuộc đời của mình cho người cháu, nuôi nấng anh bằng sữa bò, chăm sóc anh, cứu sống anh khỏi muôn vàn bệnh tật...

Tất cả bắt đầu vào một mùa hè, khi cậu bé Xa-ít bị mắc bệnh kiết lỵ. Vất vả lắm mọi người mới cứu sống được cậu bé, nhưng cậu đã không còn có thể đứng dậy được nữa và lần lượt bị mắc tất cả các bệnh trẻ em có tên trong các sách tra cứu về y học. Nền khoa học nước nhà cho đến nay vẫn chưa giải thích được hiện tượng y học kỳ lạ này! Làm sao mà cậu bé lại có thể sống và thậm chí còn cao đến một trăm tám mươi tư cen-ti-mét nữa chứ?...

Biệt thự của dòng họ Ru-gi-xun giống như một cái kho chứa, hỗn loạn và ồn ào. Không thể nào mà hiểu nổi, ai đang sống ở đó, ai là khách và quan hệ họ hàng ra sao: Xa-ít là một đứa bé hay làm nũng và được chiều chuộng, và việc cho đứa bé ăn trở thành một trò giải trí của người lớn trong dòng họ Sa-phơ-ran Ru-gi-xun. Khi đó cả nhà nhộn nhịp hẳn lên: các nhà ngoại giao đã về hưu thì nhảy lò cò, các cụ già thì bắt chước tiếng gà gáy, các bà thì nhại theo kiểu nhảy múa của thú vật, mọi người vỗ tay và đồng thanh khuyến khích: "Ăn đi, con chim non bé nhỏ, cháu Xa-ít, ăn đi cháu!...". Có thể nhận thấy rằng, tất cả những trò vui ấy được bày ra không phải để bắt Xa-ít ăn, mà là để mọi người giải trí cho vui.

Từ khi còn nhỏ, Xa-ít đã luôn luôn sống trong lo âu và sợ hãi, anh sợ tất cả mọi người, trừ bà cô Bê-rin. Mụ vú em đã làm cho cậu bé mới nửa tuổi sợ chết khiếp, một lần mụ bước tới cạnh giường cậu bé và nhìn thấy Xa-ít đang nhăn nhó, mụ bỗng hét lên như bị cắt tiết: "A-a-a! Lạy thánh A-la, thằng bé đã cười được rồi!" Mọi người trong nhà đều chạy lại, đứng xung quanh giường và huyên náo đến mức làm cho cậu bé ngay ngày hôm đó bị ốm nặng. Sau lần ấy, trừ bà cô, còn bất kỳ ai đến gần, cậu bé đều gào tướng lên.

Những chi tiết cụ thể về thời thơ ấu của Xa-ít, do bà cô Bê-rin kể lại, đã giúp cho giáo sư và Rê-phic xác định được tính chất của bệnh tật và đề ra được phương pháp điều trị thích hợp. Giáo sư cho rằng, sau đợt điều trị đầu tiên, Xa-ít cần phải sang viện nghiên cứu ở Mỹ, nơi có những phương pháp điều trị mới nhất. Không có Xê-vim đi cùng thì không thể nào thuyết phục được Xa-ít sang Mỹ, - bác sĩ Rê-phic hiểu rõ điều đó, nên khi bắt đầu đợt điều trị bằng thôi miên, anh đã ám thị cho chàng rể bệnh tật này là anh ta nhất định sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá nổi tiếng, là anh ta phải chữa bệnh cho khỏi, và vì vậy nhất thiết không được cùng đi với cô dâu sang Mỹ,

nếu không thì việc điều trị sẽ chẳng có ích gì cả...

Mỗi khi bước vào phòng làm việc của Rê-phic, Xa-ít lập tức cảm thấy hai mí mắt trở nên nặng trĩu, anh thấy buồn ngủ, và khó khăn lắm anh mới bước lại được chỗ đi-văng, nhưng vẫn không quên nói một cách thách thức: "Tôi không tin là có thể ngủ bằng thôi miên được", và ngay lúc đó anh lăn ra ngủ rất say. Các con số đặc biệt có tác dụng màu nhiệm đối với Xa-ít, - mà bệnh nhân thường được làm cho ngủ bằng cách đếm số. Một lần anh đã ngủ như vậy khi Rê-phic hỏi về một số điện thoại nào đó.

Người bạn trung thành Rê-phic nói chuyện với Xa-ít đang ngủ về quá khứ rồi nói cho anh nghe về tương lai. Sau mỗi buổi như vậy, Xa-ít ra vẻ tươi tỉnh, vui vẻ, như trút được gánh nặng trên mình.

Một lần, trước khi tới chỗ Rê-phic, Xa-ít ngồi vào bàn và chờ bà An-giê-la mang bữa ăn trưa ra. Bà cô không có nhà. Năm phút trôi qua, mười phút, rồi sau đó nửa giờ vẫn không thấy bà An-giê-la xuất hiện. Sợ đến chỗ Rê-phic bị chậm, Xa-ít đi xuống bếp; bà An-giê-la đeo kính trễ mũi, vẫn đang còn say sưa đọc báo.

- Bà An-giê-la, có chuyện gì thế? Tôi chờ đã không biết bao nhiêu thời gian rồi đây!...

- Tôi ra ngay, thưa cậu... Tôi đang hâm lại thức ăn đây... Tôi đọc một chút nữa thôi... Người ta viết về A-khơ-met, anh chàng đã đến nhà chúng ta ấy mà... Rất hay, thưa cậu... Họ vẫn chưa quyết định được là có cho anh ta sang Ru-ma-ni hay không... Vì anh ta đang bị tước quyền thi đấu hai trận...

Sau khi đọc xong bài báo về A-khơ-met, bà An-giê-la mới dọn bữa ăn trưa lên. Khi bà cô về, Xa-ít đang đọc trang đầu của tờ báo.

"Sự thay đổi trong chính phủ", - anh đọc một tiêu đề lớn.

- Cháu của cô, cháu nói gì thế? - Bà Bê-rin hỏi.

- Cháu nói là sự thay đổi trong chính phủ. Bộ trưởng Bộ Giáo dục bây giờ là bộ trưởng Bộ Tư pháp, còn bộ trưởng Bộ Tư pháp bây giờ là bộ trưởng Bộ Giáo dục...

- Thế bây giờ ai là bộ trưởng Bộ Tư pháp và ai là bộ trưởng Bộ Giáo dục? - bà cô hỏi.

- Xa-ít nhớ đến lời nói của Xê-vim, là bất kỳ ai ở ngoài phố cũng dễ dàng kể được về cuộc sống của A-khơ-met, nhưng không nói được tên một bộ trưởng nào hết... Đúng, có lẽ Xê-vim đã nói đúng. Cả bà An-giê-la lẫn người cô của anh đều không biết tên các bộ trưởng trong chính phủ, thế nhưng họ lại hiểu rất rõ về A-khơ-met Xte-na, và anh ta nổi tiếng về chân trái như thế nào.

Bà An-giê-la sôi nổi kể lại cho bà Bê-rin nghe về những gì các báo buổi sáng vừa viết về A-khơ-met. Hai bà tranh cãi về sự đúng đắn của các quyết định kỷ luật đối với người trung vệ đội bóng B.L.

- Lạy thánh A-la, thưa cô, không lẽ ở tuổi cô mà cô vẫn còn quan tâm đến cả A-khơ-met?- người cháu ngạc nhiên hỏi.

- Thế nào là ở tuổi cô? Cô còn quan tâm đến tất cả cháu ạ. Cháu vui đầu vào toán học nên không nhìn thấy gì hết. Làm sao có thể là người Thổ Nhĩ Kỳ mà lại không biết đến A-khơ-met Xte-na được? Còn Ô-xman Pê-ret cháu có biết là ai không?

- Cô đã có lần nào đến sân vận động chưa?- người cháu hỏi.

- Cô đến hay không thì cũng có khác gì nhau đâu! Cô không thể không biết những gì mà tất cả đều biết!...

- Tại sao?

- Là bởi vì rằng hằng ngày trên bất kỳ tờ báo nào cũng có ảnh của A-khơ-met và bài viết về anh ta cả... Muốn hay không muốn thì cũng phải biết.

Sau bữa ăn trưa, Xa-ít ra khỏi nhà, thuê tắc-xi đến nhà Rê-philic. Trời bắt đầu mưa. Ở các bên, mọi người bị ướt hết trong khi đợi xe. Xa-ít không thấy tiện, khi chỉ có một mình anh trong ô-tô.

- Anh có thể lấy thêm ai đó.- Anh nói với người tài xế. Tôi không phản đối đâu...

- Người tài xế dừng xe lại, và ngay lập tức xe đã đầy người, một người phụ nữ cùng với con trai và một người đàn ông đứng tuổi ngồi cạnh Xa-ít, còn bên cạnh lái xe là một cô gái và một phụ nữ nữa. Hành khách bắt đầu phàn nàn tòa thị chính đã không đảm bảo được giao thông cho thành phố, bắt mọi người phải khổ sở chờ đợi ô-tô-buýt, lại còn vào thời tiết như hôm nay nữa chứ...

Người đàn ông nói với người tài xế:

- Anh bạn, anh có biết bây giờ ai là thị trưởng không nhỉ?

- Ông ta có phải hàng xóm hay bạn tôi đâu, mà tôi biết?

- Đâu phải chỉ có tòa thị chính có lỗi?- Người phụ nữ ngồi phía trước tham gia vào câu chuyện.- Còn chính phủ nghĩ thế nào? Tại sao không chịu xây dựng đường sá? Bộ nào phụ trách việc này không biết?

- Bộ trưởng Bộ Nội vụ hoặc là bộ trưởng Bộ Giao thông công chính,- cô gái nói chen vào.

- Thế ai là bộ trưởng Bộ Giao thông công chính của chúng ta?- người phụ nữ bực tức hỏi.

Trong xe mọi người đều im lặng.

- Bây giờ có ai biết đến các ngài bộ trưởng đâu.- Vẫn người đàn ông ngồi cạnh Xa-ít nói.- Các ngài bộ trưởng... chỉ được mỗi cái tên gọi chức vụ...

- Ông nói phải đấy, làm sao mà nhớ được, khi họ thay đổi từng ngày một.

Người tài xế mở đài. Người phát thanh viên đang nói về những trận đấu sắp tới của các đội bóng Thổ Nhĩ Kỳ, và ngay lập tức mọi người chuyển sang nói chuyện về bóng đá.

Người phụ nữ ngồi phía trước nói rằng hai đứa con của bà thường xuyên cãi nhau vì chúng hâm mộ hai đội bóng khác nhau.

- Còn anh cổ vũ cho đội nào?- Người đàn ông hỏi Xa-ít đang im lặng.

- Cho đội B.L. Xa-ít kiêu hãnh trả lời.

- Thế là đúng đấy, anh bạn ạ,- người tài xế đồng tình nói và bắt đầu ca ngợi A-khơ-met Xte-na, niềm tự hào không chỉ của đội bóng B.L. mà còn của cả đội tuyển quốc gia.- Không biết thằng ngốc nào nghĩ ra việc loại anh ra khỏi trận đấu, và bây giờ người ta không cho A-khơ-met sang Ru-ma-ni nữa.

- Anh ta là một cầu thủ giỏi thật,- người phụ nữ, cổ vũ cho đội L.B.T. đồng ý,- nhưng chơi thô bạo quá.

- Thưa bà, tôi thì cho rằng, anh ta chơi không phải là thô bạo, mà là cứng rắn,- người đàn ông phản đối,- hai điều đó không phải là một.

- Đó là một ngôi sao bóng đá của chúng ta!- người tài xế ủng hộ.- Là một giáo sư!...

- Ở Ru-ma-ni chú ấy sẽ cho họ biết tay! Cậu bé đi với mẹ nói một cách tin tưởng.

- Thế nào? Cả cháu cũng biết A-khơ-met à?- Xa-ít ngạc nhiên.

- Ha, ha! Ai mà không biết chú ấy, chú ấy còn cùng với cô Xêvim...

Tất cả mọi người, trừ Xa-ít, đều mỉm cười đôn hậu, ngạc nhiên về sự hiểu biết của cậu bé. Còn người đàn ông thì hỏi lại:

- Cùng với ai? Với ai?

- Đấy, hôm nọ cô ấy ở "Đan-tôn" với A-khơ-met đấy, tại buổi lễ đính hôn ấy...

- Im ngay! - bà mẹ ngắt lời cậu bé.- Không được bịa ra cái mà con không biết!

- Con đọc trong báo chứ,- cậu bé rên rỉ bằng một giọng đáng thương.

- Không việc gì con phải đọc những chuyện vớ vẩn ấy.

Xa-ít đỏ mặt, thu người lại, dường như sợ mọi người sẽ nhận ra anh. Sau đó anh lạnh lùng thò tay vào túi, lấy tiền ra và nói:

- Xin dừng xe lại, tôi cần xuống ở đây.

Anh chui ra, chờ một lúc và thuê một chiếc tắc-xi khác. Ngồi trong xe, bất giác anh tiếp tục suy nghĩ về Xê-vim và A-khơ-met.

"Phải, đó đúng là sự thật! Không ai biết tên của các ngài bộ trưởng, nhưng tất cả đều biết A-khơ-met Xte-na! Biết tất cả về cuộc đời của anh ta..."

Khi Xa-ít bước vào phòng làm việc của Rê-phic, anh cảm thấy hai mí mắt nặng trĩu, và buồn ngủ.

- Không, tôi không tin là có thể ngủ bằng thôi miên được, anh nói như mọi khi và lăn ra ngủ.

[1] Ở nhiều nước người ta không quét vôi tường nhà, mà dùng một loại giấy in hoa để dán lên tường cho đẹp.

Những bài học của bóng đá Thổ Nhĩ Kỳ

- Anh không thể lấy tiền như thế được.
- Đừng có ngu ngốc như thế, anh A-khơ-met: Không thể bỏ qua cơ hội này được. Anh cứ dạy cho hắn mà lấy tiền.
- Thôi được rồi, nhưng hắn thì em biết rồi đấy! Em hiểu rằng không thể học bơi được, nếu không xuống nước? Làm sao mà hắn trở thành cầu thủ bóng đá được, nếu hắn không nhìn thấy bóng đâu cả?
- Hắn nhìn thấy hay không mặc kệ! Anh cứ cho hắn một quả bóng để hắn chơi trong vườn ấy.
- Nhưng hắn không thể... Hắn mà đá bóng thì bị ngã ra ngay lập tức.
- Thế thì việc gì đến anh? Công việc của anh là nhận tiền. Mọi người nói với hắn rằng, anh là giáo sư bóng đá, nên hắn muốn học anh, giáo sư ạ! Hắn lúc nào cũng đến và xin em nói với anh. Anh thử nói với em xem nào, anh còn có thể chạy được trên sân cỏ bao nhiêu năm nữa? Đã đến lúc phải nghĩ về tương lai. Anh cũng đến lúc phải tìm một cô vợ giàu có, nếu không sẽ muộn đấy...
- Đúng thật, năm tháng trôi qua nhanh quá, mới đây mà tóc đã bắt đầu rụng rồi.
- Còn hắn là một người giàu có.- Nếu anh có lấy một ít, hắn cũng chẳng nghèo đi... Hắn có cái để trả: cần thì bán bớt đi một cửa hiệu, cần thì bán bớt đi một ngôi nhà...
- Bỏ chơi bóng đá, anh sẽ làm huấn luyện viên.
- Dù sao đi nữa thì anh vẫn không rời bỏ quả bóng được. Thế tại sao anh không mở một cửa hiệu bán đồ thể thao? Lúc đó tiền sẽ cần đến. Không có tiền thì không bắt đầu được một việc gì cả.

Mà thật ra, tại sao lại không mở nốt cửa hiệu bán đồ thể thao nhỉ? Tên tuổi của anh còn hơn bất kỳ sự quảng cáo nào, việc buôn bán chắc chắn sẽ gặp nhiều may mắn... Cách đây không lâu, anh còn là một thanh niên cân đối, nhẹ nhõm, không ai đuổi theo nổi trên sân cỏ. Mà bây giờ anh đã trở nên nặng nề, và bắt đầu phát phì ra. Anh đã bắt đầu già, bắt đầu đá thô bạo hơn,

đó chính là nguyên nhân trong các trận đấu anh chơi hết sức nghiệt ngã. Anh hiểu rằng, anh không còn có thể đuổi kịp bóng, nên phải đá vào chân các đấu thủ. Anh đã có nghệ thuật, nên các trọng tài không thấy được ngay những trò ấy của anh...

Xê-vim hiểu rằng, A-khơ-met đang lắng nghe những lời khuyên của cô, và cô nói cương quyết hơn:

- Anh hãy nghĩ về việc dạy học ở đẳng ấy đi! Mỗi tuần anh hãy đến một lần: trong khoảng một giờ bắt hấn chạy trong vườn ấy.

Sau khi thuyết phục xong A-khơ-met, cô chạy đi gọi điện cho Xa-ít. Bà Bê-rin bước tới chỗ điện thoại và nói rằng, Xa-ít đang đi nghe giảng bài ở trường đại học tổng hợp.

- Khi nào anh ấy về, cô nói giúp là cháu đã gọi điện đến.

- Được thôi, cháu gái ạ,- bà Bê-rin lạnh lùng trả lời và đặt ống nghe xuống; vẫn như trước đây bà không thích người con gái vô giáo dục này, vì thế bà không muốn nói lâu với cô ta.

Xa-ít treo ống nghe lên và ngạc nhiên nói:

- Hấn hoàn toàn điên mất rồi! Lại còn đi nghe giảng bài ở trường đại học tổng hợp nữa chứ!

Đối với cô, một người suốt đời chưa từng nghe một bài giảng nào cả, thì đó là một việc làm kỳ quặc.

- Em Xê-vim này, nhưng bạn bè sẽ cười anh mất,- A-khơ-met nói.

- Anh sợ là họ sẽ biết anh dạy học cho Xa-ít chứ gì? Em đã nói với hấn rằng, tất cả mọi chuyện phải được giữ bí mật. Về chuyện này hấn sẽ câm như hến.

Trong lúc Xê-vim và A-khơ-met đang bàn bạc xem nên đánh lừa Xa-ít như thế nào, thì anh còn đang ngồi ở lớp học của bác sĩ Rê-phiơ và lắng nghe một bài giảng khoa học về căn bệnh kỳ lạ của chính anh. Song, phần đầu của bài giảng chỉ đề cập đến những dấu hiệu của căn bệnh, nên Xa-ít không biết gì cả, vẫn lắng nghe người bạn của mình, không hề dấu diếm sự thích thú.

- Nhiều trường phái khác nhau trong lĩnh vực thần kinh học đều giải thích rằng, các bệnh tâm thần xuất hiện thường là do hậu quả của những chấn

động khác nhau từ khi còn ít tuổi và do bị kìm hãm về mặt trí tuệ. Ngoài ra, các bệnh tâm thần cũng có thể xuất hiện do ảnh hưởng của cơ thể phản xạ có điều kiện... Một số bệnh nhân tâm thần yếu ý chí không muốn điều trị, vì họ tưởng rằng, yếu còn hơn là khỏe... Bệnh tật đối với họ là nơi trốn tránh những bất hạnh của cuộc sống, nhờ bệnh tật họ lánh mình khỏi cuộc đời, và sợ hãi trước cuộc sống mạnh hơn ý chí của họ.

Có lẽ Xa-ít vẫn sẽ không hiểu, đó là bài giảng về anh, nếu như Rê-phic không nói về các phương pháp điều trị mà anh đã biết.

- Đối với những người bệnh loại này, cần phải sử dụng nhiều phương pháp điều trị khác nhau: tập thể dục thể thao, liệu pháp tâm lý và sử dụng các loại thuốc men...

Sau bài giảng, các sinh viên vây quanh Rê-phic bày tỏ với anh sự thích thú của họ. Xa-ít cũng chúc mừng bạn và không tỏ ra là anh cũng hiểu bài giảng nói về ai.

Họ cùng đi ra, trò chuyện một cách thoải mái. Nhưng sau khi tạm biệt Rê-phic, trên đường về nhà; bất giác Xa-ít lại nghĩ đến bệnh tật: sau một tháng điều trị anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, kể cả thị giác của anh - anh không còn cần phải đưa sách báo lên tận mũi nữa, anh cũng không còn sợ ánh sáng chói nữa, và anh cũng không còn đá trượt chiếc gôi, mỗi khi anh tập đá nó vào buổi sáng. Điều duy nhất mà anh không thể hiểu nổi, đó là việc đi sang Mỹ - tại sao cả hai người bác sĩ đều bắt anh phải đi qua bên kia đại dương? Chuyến đi ấy thì cần gì cho anh? Hằng ngày, anh sẵn sàng uống tất cả mọi loại thuốc, chịu đựng tất cả những mũi tiêm, miễn là không phải xa Xê-vim.

Người cô không nói gì về Xê-vim, tự sửa soạn bữa ăn trưa cho anh, bà đặt thêm lên bàn một chai rượu vang. Bây giờ Xa-ít đã không còn phản đối uống một vài chén. Khi bà Bê-rin lo lắng, phàn nàn với Rê-phic là người cháu đã bắt đầu thích uống rượu, thì anh rất vui mừng và thậm chí còn lưu ý thêm rằng, sẽ càng tốt nếu Xa-ít còn biết chơi bài, đi nhảy và tán tỉnh phụ nữ nữa. Tất cả đều rất tốt. Việc điều trị đã mang lại kết quả, Xa-ít đang quay trở lại với cuộc sống.

Có tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Xa-ít, anh thân yêu, - anh nghe thấy giọng nói của Xê-vim. - Em có tin mới đây. Em đã thuyết phục được anh ta rồi. Anh ta đã đồng ý, mặc dù cũng có một chút khó khăn ... từ "anh thân yêu" làm đầu óc anh quay cuồng, dễ chịu,

anh không hiểu là đã thuyết phục được ai và anh ta đã đồng ý cái gì, nhưng anh ngại hỏi lại.

- Đầu tiên anh ta nói rằng, - Xê-vim tiếp tục, - là anh ta không có thời gian, nhưng em cứ yêu cầu mãi. Cuối cùng thì anh ta cũng đồng ý... A-lô, a-lô, anh có nghe em nói không? A-lô! Thế nào, anh không thấy mừng hay sao?

- Anh rất mừng, rất mừng...

- Thế tại sao em không nghe thấy lời cảm ơn nào của anh cả. Em đã cố gắng vì anh... Anh có thể bắt đầu ngay từ ngày mai. A-khơ-met đang đứng cạnh em, anh hãy tự nói chuyện với anh ấy...

Đến bây giờ Xa-ít mới hiểu là Xê-vim nói về chuyện gì.

- Bây giờ, ngay bây giờ... Anh sẽ đến ngay.- Xa-ít vội vàng nói.

Trên đường anh ghé vào mua hoa, trong lúc hấp tấp quên cả lấy lại tiền thừa, làm người bán hàng phải đuổi theo anh đến tận ngoài phố. Đến ngưỡng cửa ngôi nhà, Xa-ít vui mừng ôm lấy cả người hầu gái, làm cho cả anh lẫn cô ta đều thấy lúng túng. Sau đó anh phải xin lỗi một hồi lâu và nói rằng anh tưởng nhầm cô ta là Xê-vim.

- Cô Xê-vim và anh A-khơ-met ở đằng kia, - người hầu gái chỉ vào cửa phòng khách.

Nhưng Xa-ít không tìm thấy hai người ở đâu cả, cả ở phòng khách lẫn phòng bên cạnh, mà Xa-ít ngập ngừng nhìn vào. Anh sốt ruột đi đi lại lại trong phòng khách, anh bỗng nhìn thấy ở khắp mọi nơi - trên bàn, trên đường, trên lò sưởi - có rất nhiều tranh ảnh, mà trước đây không bao giờ nhìn thấy. Như thế có nghĩa là việc điều trị đã thật sự có tác dụng tốt đối với thị giác của anh... Trên tất cả các tấm ảnh đều là hình của hai người, bao giờ cũng mặc quần áo thể thao, người đó lúc nào cũng ôm ngang lưng người thiếu nữ. Nhìn kỹ hơn, Xa-ít nhận ra Xê-vim ở tấm ảnh đầu tiên và anh đọc được hàng chữ: Kỷ niệm em thân yêu nhân tuần lễ trượt tuyết ở U-lu-da-ga. Em là một trong những ấn tượng không thể quên được của cuộc đời anh, em là kỷ lục cao nhất của anh:.

“Ái chà, Xê-vim lại còn là một vận động viên trượt tuyết nữa chứ?” Xa-ít trầm nghĩ, thì ra, trên từng bức ảnh, Xê-vim được chụp với vận động viên của nhiều môn thể thao khác nhau. Đây là Xê-vim trong bộ quần áo thể dục, và hàng chữ ghi cạnh đó: "Kỷ niệm ngày anh bắt đầu cùng với em tập thể

dục". Đây là Xê-vim mặc quần áo tắm đứng ở mũi thuyền, và hàng chữ: "Kỷ niệm một ngày thật tuyệt vời".

"Lạy thánh A-la Xê-vim thật là một vận động viên toàn diện, trượt tuyết, thể dục, đua thuyền... đủ cả. Mình sẽ không còn là Xa-ít, nếu không trở thành cầu thủ bóng đá!..."

Sau đó anh thấy hẳn cả một bức tường treo đầy ảnh các cầu thủ bóng đá, và anh bắt đầu xem kỹ từng chân dung, như một người khách sốt sắng đến thăm viện bảo tàng, anh đọc tất cả những gì ghi trên ảnh.

Cánh cửa mở ra và một người phụ nữ bước vào phòng khách; Xa-ít vui mừng lao đến và tất nhiên là ôm lấy bà ta; vì Xê-vim vừa mới gọi anh là "anh thân yêu" cơ mà. Nhưng người phụ nữ mới bước vào vội giật ra khỏi cái ôm của anh và kêu lên: "Cứu tôi với!". Thì ra, anh lại ôm không phải Xê-vim, mà là ôm nhầm phải người họ hàng xa của gia đình Phe-phai-e-vec, một bà hết sức đa tình, đã kịp có tới bốn lần góa chồng.

- Xin lỗi, cháu tưởng là mẹ của Xê-vim, - chú rể đáng thương áp úng, anh thường xuyên bị nhầm lẫn về những người đàn bà ở gia đình này.

Nghe tiếng tiếng Xê-vim chạy vào.

- Anh đang nghĩ gì thế? - Cô ta hỏi the thé.

- Anh... như thế... em hiểu cho... mẹ em...

Xê-vim tái người đi vì tức giận. Anh ta còn nhầm đến bao giờ nữa chứ? Trước đây thì ôm nhầm phải mẹ, bây giờ thì ôm nhầm cả họ hàng.

Xa-ít và người bà còn tiếp tục xin lỗi nhau một lúc lâu và bà ta cũng lấy làm tiếc là đã vội vàng hét lên như thế.

Còn Xê-vim thì hết sức bực mình, thậm chí cô còn nghi ngờ, không biết có thật con người này là một kẻ ngờ nghệch đãng trí không, hay hẳn ta lại là một kẻ lừa bịp tài ba, chỉ giả vờ như vậy để được ôm bất cứ người phụ nữ nào...

Xa-ít cảm thấy buồn phiền, anh không biết thanh minh với người vợ chưa cưới thế nào, nên hỏi:

- Hôm nay em thấy trong người thế nào. Còn A-khơ-mét của chúng ta đâu?

Cô dâu không tìm được nữa và bật cười rữ rượi.

Trần tĩnh lại, cô ngồi vào chiếc ghế xích đu và nói không được thận trọng.

- Anh đến muộn rồi: A-khơ-met vừa mới về xong.

Xa-ít ngồi xuống chiếc đệm ở cạnh chân cô. Chiếc ghế đu đưa, đôi chân tròn trĩnh của Xê-vim lấp loáng ngay trước mặt chú rể, chỉ được che bằng một chiếc váy ngắn cũn cỡn, Xa-ít ngượng ngập cúi mặt xuống nhưng sự bối rối của anh càng làm cho Xê-vim thấy vui vẻ và ngộ nghĩnh.

- Anh ta đồng ý dạy cho anh,- cô nói với Xa-ít. - Em đã thuyết phục anh ấy. Anh sẽ phải trả tiền, mặc dù anh cũng hiểu đây, là anh ta làm việc đó đâu phải vì tiền. Nhưng đây là dạy tư... Mà coi chừng, anh không được nói với ai một lời nào đấy... Nếu ai mà biết...

Anh sẽ không nói cho ai biết gì hết, em Xê-vim ạ. Kể cả người cô lẫn bà An-giê-la... anh hứa với em như vậy!

... A-khơ-met bắt đầu đến vào thứ hai và thứ năm sau bữa ăn trưa. Trong vườn hã còn lạnh, nên bà An-giê-la mở căn phòng trống trên gác ba dành cho hai cầu thủ. Đầu tiên cả người cô lẫn bà An-giê-la đều không để ý gì đến những cuộc viếng thăm này, nhưng sau đó họ muốn biết, tại sao hai người đàn ông lại đóng kín ở trong phòng? Và mặc dù bà An-giê-la vẫn mang chè hoặc cà phê vào phòng, bà vẫn không thể hiểu được, họ làm gì ở trong đó. Người cô, cả cuộc đời cho rằng nhìn và nghe trộm là việc làm vô liêm sỉ và đáng xấu hổ, bỗng quên mất điều đó - bởi việc này có liên quan đến người cháu ruột của bà mà.

Và đây là những gì bà một lần đã nghe trộm được.

- Trong bóng đá, nghĩa là trong lúc thi đấu, có những qui tắc phải nhất thiết ghi nhớ,- A-khơ-met nói.- Đầu tiên anh phải nhớ là: Khi nhìn thấy đối phương dắt bóng trên sân, thẳng về phía mình... thì anh sẽ làm gì? Nếu anh thấy không thể nào lấy được bóng... Anh sẽ làm gì hả?

- Tôi không biết... Cầu thánh A-la cho đối phương bị vấp ngã...

- Sao anh ngu thế! Hãy chăm chú nghe đây và khắc sâu vào trí nhớ: khi đối phương đang ở bên cạnh, anh hãy, nghĩa là, đá vào gót hấn, và ngay lập tức ngã xuống đất rồi lăn lộn, kêu la, dường như là anh bị cắt tiết không bằng... Hiểu chưa? Còn nếu trời đang mưa thì anh hãy lăn cho thật lấm vào - ở đây

không có cách nào khác, bóng đá là như thế, bóng đá mà – không lắm thì không là bóng đá. Anh nằm kên ra, thế đấy, còn đồng hồ vẫn tích tắc chạy, thời gian vẫn trôi. Và không một ai, cả trọng tài lẫn khán giả, nghĩa là có thể biết được, ai đã đá vào ai... Điều ấy chỉ có anh và hấn biết... Còn khán giả hâm mộ của chúng ta thì hay động lòng thương, họ bao giờ cũng thương hại kẻ đang nằm trên bãi...

- Vì sao?

- Là vì rằng, người anh em ạ, chính những người đi xem trong cuộc sống cũng đã từng phải chịu đựng đau khổ... Nghĩa là, họ sẽ huýt sáo, yêu cầu đuổi khỏi bãi đối phương của anh... Còn anh, con người đáng thương, chỉ việc nằm và quần quai, nghĩa là... Anh có thể nói gì được nữa nào? À mà chờ một chút, tôi quên nói. Còn khi đối phương huýt sáo càng âm ỉ hơn... Cùng lúc đó mọi người mang cáng chạy tới chỗ anh. Anh hãy đứng dậy, nghĩa là một cách thật khó khăn, chống hai tay vào hông, sau đó lại ngã xuống một lần nữa, rồi lại đứng dậy đi khắp khiêng và tiếp tục thi đấu... Anh sẽ hỏi, để làm gì? Người anh em ạ, để cho tất cả thấy rằng anh sẵn sàng hy sinh cả tay lẫn chân cho đội bóng của mình, nghĩa là anh đã không tiếc gì hết thảy. Chính lúc đó những người hâm mộ sẽ đổ những giọt nước mắt thương hại và thán phục. Và dĩ nhiên mọi người sẽ hoan hô anh nhiệt liệt... Hiểu chưa?

- Hình như tôi đã hiểu.

- Ở nước ta cái trò này bao giờ cũng trót lọt cả. Nhưng hãy quên mảnh khóc này khi đấu với người Đức. Người anh em ạ, người Đức là một dân tộc hoàn toàn khác, không giống chúng ta. Chúng ta thương kẻ nằm trên mặt đất, còn họ ngược lại, không thương những kẻ yếu ớt, họ la ó nếu anh nằm. Chúng ta thương kẻ bị đánh, còn họ thì ngược lại: nếu anh là một kẻ yếu hèn, thì nghĩa là họ sẽ coi anh là người có lỗi. Người Thổ, nghĩa là thương kẻ bị thua, còn người Đức trong trường hợp này ngay cả con ruột cũng không thương xót. Người Đức bao giờ cũng bên vực kẻ mạnh. Hiểu chưa? Lẽ phải thì bao giờ cũng thuộc về kẻ chiến thắng - người Đức phán xét và dàn xếp như vậy đó. Ở nước ta, mọi người vẫn nói rằng, dù có thế nào đi nữa thì kẻ mạnh bao giờ cũng vẫn thắng. Vì sao? Người anh em ạ, vì rằng người Thổ đã phải chịu nhiều đau khổ trong cuộc sống, chính vì thế mà họ, nghĩa là, thương kẻ yếu...

Đã từng sống một vài năm ở Pháp. Xa-ít hứng thú muốn biết về các khán giả hâm mộ Pháp, nên hỏi:

- Còn người Pháp?

- Người Pháp không phải như chúng ta, trong việc này không đánh lừa họ được: họ nhìn rất tinh, ai quẹt vào ai còn ai giả vờ... Nếu anh đánh lừa được trọng tài, họ sẽ hoan hô anh, còn nếu trọng tài đã muốn xé xác anh, thì, nghĩa là, tốt hơn hết hãy tự đi ra khỏi bãi, bởi vì rằng, lạy thánh A-la cứu tinh, mọi người có thể sẽ nhổ vào mặt anh...

- Còn người Anh?

- Ở bên Anh thì hãy đừng nghĩ đến trò này! Bởi vì không thể nào đánh lừa được người Anh; bản thân họ có tài tạo ra đủ các kiểu mách khóe... Họ biết trước tất cả mọi điều... Hãy nhớ là trọng tài người Anh sẽ không gượng nhẹ đâu, sẽ đuổi anh ra khỏi bãi khi anh còn chưa kịp thốt lên một lời nào... Nghĩa là, vắn vờ lòng về bóng đá là như thế đấy, anh Xa-ít ạ... Những điều này tôi tích lũy được bằng kinh nghiệm của chính bản thân, không gì thì cũng đã chẵn hai mươi năm rồi, mà tôi chỉ nói cho anh trong có hai mươi phút tất cả kinh nghiệm của tôi, nghĩa là, tôi xin dâng tặng anh. Nhận một cú đá vào gót, người anh em ạ, điều đó đâu phải là chuyện đùa. Tất cả những gì hôm nay tôi giảng cho anh, anh hãy nhớ lấy. Vả lại, việc học thì anh là người có tài, đây chưa phải là việc anh phải chạy trên sân bóng.

Trong buổi học tiếp theo, Xa-ít đã đọc qui tắc thứ nhất do anh ghi lại:

"Nếu cầu thủ của đội bạn đang dẫn bóng chạy, và việc cướp bóng không thể nào thực hiện được, thì phải đá vào gót cầu thủ này. Sau đó người vừa đá cần phải ngã ra để cho cả trọng tâm lẫn khán giả đều không đoán được, ai đã đá vào ai. Ngoại lệ ngoài qui tắc - người Đức...".

- Tuyệt lắm, anh bạn ạ, anh đã viết ra thật là uyên bác. Nhưng hãy nhớ rằng, chúng ta phải giữ bí mật những qui tắc của chúng ta! anh hãy viết lại qui tắc đó thêm một trăm lần và học cho kỳ thuộc... Tôi không muốn nhận tiền một cách vô ích. Còn bây giờ anh hãy ghi nhớ qui tắc thứ hai: Khi đối phương sút tung lưới khung thành của anh hết bàn này đến bàn khác, đối phương làm anh mệt nhoài, nghĩa là, khi anh đã mệt không thở được nữa, sức thì kiệt, thế là hết!... Thì anh sẽ làm gì?

- Tôi sẽ đứng nghỉ...

- Người anh em ạ, đây đâu phải là tiệm cà phê mà anh nghỉ. Anh đang đá bóng. Anh sẽ được nghỉ vào lúc giải lao giữa hai hiệp trong phòng nghỉ. Nghĩa là, anh sẽ làm gì?

- Tôi không biết.

- Vậy thì hãy nhớ đây; anh phải chạy tới gần một cầu thủ nào đó của đội đối phương và ngã xuống cạnh hắn...

- Điều đó ở qui tắc thứ nhất đã nói rồi mà.

- Ở đó đầu tiên anh phải đá vào gót, còn ở đây đơn giản là anh chỉ cần ngã ra và nằm cho tới khi còn chưa ai hiểu gì cả và không chú ý gì tới anh. Anh hiểu chưa? Nghĩa là, anh hãy nằm trên cỏ và nghỉ ngơi. Một lần, tôi đã nằm như thế và chỉ thức dậy khi bóng chạm vào đầu ở đây cần phải tự mình cân nhắc xem nên nằm bao nhiêu lâu. Nghĩa là, có thể xảy ra là suốt cả hai hiệp chín mươi phút anh chỉ phải đá tất cả có 40 phút. Khi anh cảm thấy sức đã cạn, anh hãy nằm, nghĩa là, anh không được kể qui tắc này cho bất kỳ ai, nếu không sân bóng đá sẽ giống như một bãi tắm mát.

- Tôi đã hiểu.

- Cho tới buổi học sau anh hãy viết lại một trăm lần và học cho thật thuộc.

Sau mỗi buổi học, A-khơ-met đều tìm thấy trong túi của anh một phong bì tiền Xa-ít đã trả cho anh nhiều đến mức mà không một huấn luyện viên nào có thể nằm mơ thấy. Sau các buổi học, A-khơ-met đều đi thẳng tới chỗ Xêvim.

- Anh lại vừa dạy cho cái thằng cha kỳ cục ấy của em thêm một bài học nữa... Chà, thật là buồn cười, anh nói với hắn những chuyện nhảm nhí như thế này... Hắn không chỉ ghi lại, mà còn học đến thuộc lòng những điều vớ vẩn ấy...tuy nhiên, chẳng bao lâu A-khơ-mét bắt đầu chán, anh cảm thấy như Xa-ít đang nhạo báng anh. Và sau buổi học thứ hai mươi anh đã phải gào lên vì chán ngắt.

- Anh không thể tiếp tục, dù em có giết anh. Anh đã đọc cho thằng cha của em mười qui tắc và không còn sức để nghĩ gì thêm được nữa và tiền của hắn anh cũng chẳng muốn nữa.

- A-khơ-met, anh thân yêu, anh hãy cố chịu đựng thêm chút nữa. Người ta trả tiền cho anh cơ mà. Để cười vui mà anh...

- Anh không biết ai đang cười ai nữa. Hình như thằng cha ấy của em đang cười em thì phải... và xin em đừng yêu cầu nữa, anh đã mệt lắm rồi!

- Vậy thì bao giờ anh hãy hướng dẫn cho hắn học lịch sử bóng đá của chúng ta vậy.

Ý kiến này làm A-khơ-met thấy thích thú, các buổi học lại được tiếp tục.

- Bây giờ, người anh em ạ, chúng ta cần phải bắt đầu nghiên cứu lịch sử nền bóng đá quang vinh của tổ quốc chúng ta...

Xa-ít bắt đầu ngồi lì trong thư viện. Anh giờ xem các tờ báo, đọc các tạp chí và ngạc nhiên thấy sao mọi người lại viết nhiều về A-khơ-met đến thế...

Một lần, khi hai người vừa kết thúc buổi học thì người cô Bê-rin bước vào phòng và nhìn thấy đầy nét phấn vẽ ngang dọc trên sàn nhà. Ngay lập tức bà An-giê-la được gọi lên, và bằng đôi mắt già dặn kinh nghiệm bà xác định được ngay, đó chính là sơ đồ sân bóng đá.

Không chậm trễ, người cô báo ngay cho Rê-phic biết về tất cả những điều đó. Người bác sĩ lấy làm hài lòng về những tin tức mới nhất này và nói rằng, Xa-ít đang sắp mạnh khỏe hoàn toàn.

Còn bản thân Xa-ít chưa bao giờ lại thấy hạnh phúc đến thế! Bây giờ những ngày của anh thật là bận rộn: giáo sư A-khơ-met đến vào thứ hai và thứ năm, còn những ngày khác thì anh lần lượt đến thăm bác sĩ Rê-phic và giáo sư bạn anh.

Nói tóm lại, công việc ngập đến tận cổ.

Những chuyện rủi ro của huấn luyện viên Tô-m-xơn

Cuối cùng cũng đến ngày A-khơ-met Xte-na cương quyết tuyên bố rằng, anh đã chán ngấy cái ngôi nhà điên rồ ấy và anh sẽ không tập tành gì với Xa-ít nữa.

Hắn có cho anh cả triệu bạc, anh cũng cóc cần!

- Nhưng, anh thân yêu...

- Không có "anh thân yêu" gì cả - A-khơ-met kiên quyết. Điều duy nhất mà anh có thể làm được, đó là giới thiệu hắn ta với ngài Tô-m-xơn người Anh, huấn luyện viên của bọn anh, Hơn nữa, ông ta còn hay trị bọn anh, chỉ vì bọn anh không đi tập... Vậy thì hãy để cho ông ta tập với Xa-ít... Ông ta cũng chả còn ở với chúng ta mấy nữa, thời hạn hợp đồng cũng sắp hết rồi...

Anh thân yêu, em xin anh, ông Tô-m-xơn sẽ làm cho hắn chết mất, ông ta sẽ bắt hắn phải đá bóng thật sự. Ông ta sẽ bắt Xa-ít phải chạy, phải nhảy, mà anh thì biết đấy, hắn đứng còn, không vững nữa là... Hắn sẽ chết trước khi cưới mất, có thánh A-la chứng giám, em thấy thương hại hắn...

Không việc gì phải dây dưa ngày cưới mãi. Em hãy nói với mẹ là đừng có kiếm chuyện thêm nữa... Khi nào hắn dán giấy bồi tường xong, bày biện trang hoàng nhà cửa xong rồi thì hãy cưới gấp ngay đi!... Còn ngài Tô-m-xơn sẽ tự hiểu, ông ta cần phải làm gì với hắn...

A-khơ-met đã giữ lời hứa, anh kể cho huấn luyện viên người Anh nghe về Xa-ít. Mặc dù rất cần tiền, nhưng ông ta vẫn một mực từ chối tập luyện với anh chàng nghiệp dư giàu có ấy. Ngài Tô-m-xơn chỉ chấp nhận có thể thao nhà nghề. Đến lúc ấy, A-khơ-met đành phải lợi dụng lòng thương người của huấn luyện viên người Anh, anh trình bày tình cảm nguy kịch của Xa-ít, như các bác sĩ nói là chỉ có thể thao, nhất là bóng đá nhà nghề, mới có thể đưa anh ta quay về với cuộc sống được mà thôi.

Và ngài Tô-m-xơn đã phải nhượng bộ.

Còn với Xa-ít thì giáo sư bóng đá đã giải thích hết sức đơn giản: phần lý thuyết như thế là xong, đã đến lúc phải chuyển sang phần thực hành. Vì thế anh ta đã thỏa thuận với huấn luyện viên Tô-m-xơn của đội bóng đá B.L., và ông ta sẽ huấn luyện Xa-ít. A-khơ-met chỉ yêu cầu Xa-ít có một điều: trong bất kỳ trường hợp nào cũng không được tiết lộ cho huấn luyện viên người

Anh biết những bí mật của bóng đá Thổ Nhĩ Kỳ.

Tôm-xon và Xa-ít cảm thấy mến nhau ngay lập tức. Thứ nhất là, bề ngoài họ rất giống nhau, như cha và con, có lẽ người huấn luyện viên chỉ khác Xa-ít ở chỗ, ông ta là một người có nghị lực hơn. Thứ hai là, cả hai người đều hiền lành và hơi gàn dở.

Người huấn luyện viên Anh chỉ có một say mê duy nhất là tạo nên những cầu thủ bóng đá vĩ đại! Trong cuộc đời của mình, ông đã phát hiện ra nhiều ngôi sao trên bầu trời bóng đá. Và nhiều ngôi sao của Tôm-xon đã trở thành niềm tự hào của các đội bóng ở nhiều nước khác nhau. Nguyên liệu rơi vào tay ông càng thô bao nhiêu, cầu thủ còn càng non nớt bao nhiêu, thì ông lại càng thích huấn luyện anh ta bấy nhiêu, và niềm vui mang lại cho ông cũng thật là lớn lao, khi một cầu thủ vô tích sự trở thành một cầu thủ bóng đá tài ba, có thể trở thành niềm tự hào của bất cứ đội tuyển nước nào.

Tôm-xon đến Thổ Nhĩ Kỳ khi tiếng tăm về những công lao của ông đối với bóng đá thế giới đã lan đến nước này; còn đội bóng B.L. thì rất muốn có một huấn luyện viên có tên tuổi trên thế giới. Có thể do biết Tôm-xon quá muộn, hoặc là do nguyên liệu không còn thô nữa, nên đội bóng và huấn luyện viên không ăn ý gì với nhau cả. Huấn luyện viên Anh không hài lòng về các cầu thủ bóng đá, còn các cầu thủ thì cũng chẳng hài lòng gì về ông ta. Đội bóng chơi ngày càng tồi, và như thường thấy, mọi người đổ lỗi cho huấn luyện viên. Ngài Tôm-xon hoảng sợ bị mất việc làm, nhưng sự quen biết với Xa-ít đã củng cố của ông vào tương lai. Ông tìm thấy ở anh, một người bạn gần gũi về tâm hồn, và vì thế ông đã hăng hái như khi còn trẻ bắt tay vào công việc tập luyện với Xa-ít. Ngài Tôm-xon đặc biệt dễ chịu. Khi Xa-ít nói với ông đầu tiên bằng tiếng Pháp, và sau đó bằng cả tiếng Anh nữa. Người huấn luyện viên càng có cảm tình vô hạn với người thanh niên trẻ tuổi này.

Trong con người huấn luyện viên Anh lại bùng lên niềm say mê sáng tạo không kém gì trước đây. Ông tin tưởng chắc chắn rằng, có thể tạo nên một cầu thủ bóng đá giỏi từ bất kỳ nguyên liệu nào, và nguyên liệu càng còn dẻo bao nhiêu, thì lại càng dễ nặn nên hình dạng mong muốn bấy nhiêu. Và ông trực tiếp lao vào việc tập luyện cho người học trò thân yêu của ông. Chương trình tập luyện của huấn luyện viên người Anh hết sức nghiêm túc và chặt chẽ, vì thế lúc đầu ông còn nghi ngờ, không hiểu Xa-ít có chịu đựng nổi sự vất vả như thế không. Nhưng Xa-ít cam đoan rằng, anh sẵn sàng chịu đựng tất cả, miễn là nhanh chóng được trở thành một cầu thủ bóng đá. Anh giới thiệu Tôm-xon với bác sĩ Rê-phic và giáo sư cả ba người đã cùng nhau soạn ra một chương trình tập luyện có cơ sở khoa học cho người thanh niên mà họ

đỡ đầu. Còn Xa-ít thì rất hạnh phúc. Cuối cùng, thế là ước mơ của anh cũng đang được thực hiện!

Dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên, anh lập tức nhảy dây, thể dục, cử tạ, chạy.

Trong thời gian đầu, sau mỗi buổi tập, Xa-ít cảm thấy mệt mỏi đến mức anh không còn đủ sức cử động chân tay gì nữa. Đôi lúc anh đã có ý nghĩ hèn nhát từ bỏ ý định của mình, nhưng ngay lúc đó anh nhớ đến Xê-vim và sự hèn nhát lại biến mất, nhường chỗ cho lòng quyết tâm mãnh liệt; trong bất kỳ trường hợp nào cũng phải vượt qua mọi thử thách!

Không nên quên rằng, trong các buổi thôi miên, bác sĩ Rê-phiơ vẫn tiếp tục ám thị Xa-ít là anh nhất định sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá vĩ đại. Mặc dù, chính người bác sĩ cũng không thật tin vào điều đó. Đối với anh điều quan trọng là làm sao chữa khỏi cho Xa-ít, chính vì thế hãy cứ để cho tình yêu và niềm say mê bóng đá hỗ trợ cho việc điều trị - phải chăng đó chính là nghệ thuật của ngành liệu pháp tâm lý?

Hôm đó là một ngày tập như thường lệ. Tô-m-xơn và học trò của ông, đã kịp trở thành hai người bạn thân, đang tập trong vườn cạnh biệt thự của dòng họ Ru-gi-xun. Cái vườn cỏ hoang này đã mọc đầy bụi cây và cỏ dại, nhất là dọc theo hàng rào, nơi đã từ lâu không có dấu chân người bước đến. Những ngày đầu Xa-ít chạy trên bãi cỏ nhỏ ở cạnh nhà, mỗi ngày tăng cự li thêm một chút, cho đến lúc bãi cỏ đã trở nên quá nhỏ đối với anh. Đến lúc đó ngài Tô-m-xơn nói rằng, anh phải chạy dọc theo hàng rào.

Xa-ít vui vẻ xuất phát và tăng nhanh tốc độ, anh chạy được khoảng mười lăm mét và bỗng nhiên biến mất, như là chui xuống đất.

Ngài Tô-m-xơn kiên nhẫn đợi, đi đi lại lại trên bãi cỏ, sau đó bắt đầu thấy sốt ruột, - với thời gian như vậy đến đi bộ cũng đã hết cả vườn từ lâu. Người huấn luyện viên gọi Xa-ít - cuối cùng ông hoảng sợ chạy theo con đường ấy. Nhưng các bụi cây rậm rạp đã cản đường ông. Sau khi gọi Xa-ít một lần nữa, ông quay về nhà; gặp bà An-giê-la.

- Bà có thấy anh Xa-ít ở đâu không?- người huấn luyện viên Anh hỏi bà. Chẳng nhẽ anh ta không tập với ông hay sao? Tôi vừa nhìn thấy anh ta chạy trong vườn mà.

Người cô Bê-rin thò đầu qua cửa sổ hỏi:

- Cái gì xảy ra thế?

- Ngài Tô-m-xon nói gần, hình như Xa-ít của chúng ta biến mất.

Lẫn lộn cả tiếng Tô, lẫn tiếng Anh, người huấn luyện viên giải thích rằng, Xa-ít chạy dọc theo hàng rào và biến mất. Người cô hết hoảng thật sự.

Mọi người bắt đầu cuộc tìm kiếm. Đầu tiên họ đi khắp các phòng trong biệt thự, lên tận trên gác thượng và xuống cả dưới hầm ngầm. Sau đó họ ra vườn đồng thanh gọi "Xa-ít!".

Không có tiếng ai trả lời cả.

- Hay là anh ta đã nhảy qua hàng rào?

- Bà nói gì thế, bà An-giê-la, làm sao mà nhảy qua hàng rào được?- Và người cô Bê-rin vịn tay, khóc nức nở; tường chừng như xác của người cháu bà đã ở trước mặt.

Ngài Tô-m-xon, miệng cầu nhàu chửi rủa, đi vòng quanh vườn và tiếp tục gọi Xa-ít. Không hiểu ma quỷ nào lại xúi ông bắt Xa-ít chạy ở chỗ mà đã lâu không ai đặt chân tới! "Anh chàng thanh niên này biến đi đâu nhỉ? Không lẽ anh ta lại chui xuống đất ngay cả trước mặt mình?". Người huấn luyện viên Anh không tin là Xa-ít chết - ông đã quen suy nghĩ thật tỉnh táo – ông chỉ bực mình vì sự không may của mình; hợp đồng với đội bóng B.L. thì đã hết hạn, ngay anh bạn giàu có thì chạy đi đâu mất, và nói chung ông không thích dừng lại giữa chừng, khi chưa hoàn thành xong công việc mà ông đã bắt tay làm.

Bà An-giê-la tiếp tục tìm kiếm Xa-ít ở trong nhà, còn người cô thì đưa hai tay ôm mặt khóc nức nở và than vãn:

- Tất cả chỉ tại cái con khốn kiếp ấy đã làm cho thằng bé của chúng ta mất trí! Thằng bé đã quá mệt mỏi vì đau khổ, nên nó liều mạng lao vào bất cứ chỗ nào. Ôi, cái con khốn kiếp, thánh A-la hãy trừng phạt nó! Ôi, cả thằng A-khơ-met nữa. Đúng là tên ngoại đạo! Lạy thánh A-la, chẳng nhẽ con nhà có giáo dục của một gia đình nề nếp lại chạy nhảy suốt ngày như thế? Không thể được, không thể!...người cô Bê-rin gọi điện thoại báo tin cho tất cả mọi người trong dòng họ Ru-gi-xun về tai họa vừa xảy ra. Người đầu tiên bà gọi tất nhiên là ngài Ap-di-u-si-u-ki-ua; ông ta hiểu Xa-ít biến mất, nhưng không hiểu là Xa-ít nào:

- Ai mất tích?- ngài hét vào ông nói.

- Xa-ít!... Xa-ít của chúng ta bị mất tích...

Ngài Ap-di-u-si-u-ki-ua không nhớ các sự kiện xảy ra trong những năm gần đây, nhưng ông nhớ rất rõ những gì xảy ra khi ông còn trẻ.

- Xa-ít Pa-sa[1] bị mất tích à? Xa-ít Pa-sa bị mất tích thì chúng ta sẽ sống ra sao bây giờ?

- Sao lại Xa-ít Pa-sa? Xa-ít cơ mà! Xa-ít của chúng ta bị mất tích!...

Người cháu gái hai mươi tuổi Ai-phe của ngài Ap-di-u-si-u-ki-ua cầm lấy ống nghe.

- Cô không thể nào giải thích nổi cho ông cháu hiểu... Cô nói với ông là Xa-ít của chúng ta, mà ông thì cứ nhắc đi nhắc lại mãi về Xa-ít Pa-sa.

- Đó là vì ông cháu đang viết hồi ký đến đoạn về Xa-ít Pa-sa.

- Ông cháu đang viết hồi ký cơ à?- người cô Bê-rin ngạc nhiên hỏi.

- Vâng ạ, ông cháu viết cho tạp chí. Cháu không biết là ông có viết nổi không, vì những ngày gần đây ông bắt đầu nhầm lẫn lung tung cả. Đang viết bỗng nhiên ông nói: "Tôi là người sáng lập ra nền cộng hòa". "Ông ơi,- cháu nói với ông cháu,- nhưng lúc đó ông đang còn ở Luân-đôn cơ mà". Khi đó ông cháu trả lời: "Đầu tiên ông sáng lập ra nền cộng hòa, sau đó ông mới hoảng sợ chạy sang Luân đôn". Cháu đã gọi điện cho ông chủ tạp chí, kể lại như thế, như thế. Ông ta cười và nói: "Thật là tuyệt, mọi người càng nhầm lẫn về lịch sử bao nhiêu, thì đọc càng thích thú bấy nhiêu".

- Cháu ạ, cô gọi điện bởi vì: Xa-ít của chúng ta...

- Có phải là anh Xa-ít của cháu không?

- Đúng cháu ạ, anh Xa-ít bị mất tích... Bỗng nhiên biến mất, và thế là hết!

- Không lẽ người lớn mà cũng mất tích?

- Nhưng, cháu ạ, anh Xa-ít bị mất tích nghĩa là vẫn có chuyện đó. Cô muốn hỏi ý kiến ông cháu, và cô thấy là vô ích!

Người cô Bê-rin gọi điện cho tất cả họ hàng thân thuộc. Đối với họ, những kẻ đang buồn chán vì vô công rồi nghề, thì việc Xa-ít bị mất tích thật sự là một sự kiện đáng vui mừng. Họ thể hiện sự quan tâm nhiệt tình nhất, và ngay lập tức đến biệt thự của dòng họ Sa-phơ-ran. Bị họ hàng hỏi dồn dập, người cô Bê-rin, bà An-giê-la và ngay ngài Tô-m-xơn không thể nào giải thích được, tại sao Xa-ít lại chạy ở trong vườn.

- Anh ta bị ai đuổi à?- Một người hỏi.

- Nói chung, người lớn thì không việc gì phải chạy,- một người khác khẳng định.

- Không phải, Xa-ít của chúng ta đang tập dưới sự hướng dẫn của ngài Tô-m-xơn, cháu đang học chơi bóng đá, người cô Bê-rin nói.

- À, à, hiểu rồi, nghĩa là cháu đang rèn luyện thân thể.

- Khi còn trẻ tôi cũng tập thể dục theo phương pháp Thụy Điển đấy.

- Khi ngài còn trẻ làm gì đã có môn thể dục.

- Thôi, được rồi, nhưng cái gì đã xảy ra với Xa-ít, khi anh ta tập trong vườn dưới sự hướng dẫn của ngài Tô-m-xơn?

Cô Bê-rin, một người thích nói chậm rãi có đầu có đuôi ngồi xuống và kể lại từ đầu câu chuyện. Bằng trí tưởng tượng của mình, bà bịa thêm nhiều chi tiết mới không có thật.

- Thế nghĩa là, Xa-ít của chúng ta đã bị bắt đi mất tích,- ngài Khư-xme-ti kết luận.

- Nhưng ai có thể làm những việc như thế?

- Tôi không biết là ai, nhưng chắc chắn là họ phải có nhiều người.

- Nhưng Xa-ít có phải là thiếu nữ đâu mà họ bắt.

- Nhưng Xa-ít của chúng ta còn xinh hơn bất kỳ một thiếu nữ nào.

- Bây giờ người ta bắt để lấy tiền chuộc đấy.

- Không phải đâu, đó là hồn gọi đi đấy,- bà cô Su-kran, một người theo

thuyết chiêu hồn, nói,- Xa-ít của chúng ta bao giờ cũng nói chuyện một mình, bây giờ thì tôi hiểu: nó đang nói chuyện với các hồn đấy! Và các hồn đã gọi thẳng bé đi theo rồi...

Một trong số những người còn tỉnh táo nhất đề nghị đi báo cho cảnh sát biết việc Xa-ít bị mất tích. Một cuộc tranh cãi gay gắt xảy ra: dòng họ Ru-gi-xun không thích dính dáng đến cảnh sát, vì ngay lập tức các phóng viên sẽ xuất hiện và họ sẽ ba hoa nhiều chuyện trên các trang báo về dòng họ lâu đời và vinh quang này.

Cuối cùng thì mọi người cũng phải gọi điện cho cảnh sát. Nhưng trước đó Xê-vim đến biệt thự, ngay từ ngoài cửa cô đã bứt tóc, đấm hai tay vào ngực và kêu khóc vang cả biệt thự. Nỗi đau khổ của cô dâu tự nhiên đến mức làm mọi người trong dòng họ Ru-gi-xun, mặc dù chưa bao giờ có cảm tình với cô cả, đều lao đến an ủi cô.

- Anh ơi, sao anh đi, mà không cho em đi theo anh!- Xê-vim nức nở.

Và tất cả mọi người đều cùng khóc với cô dâu, xúc động bởi biểu hiện của một tình yêu cao cả.

"Tình yêu là như thế đấy! Như Lây-la và Met-giơ-nun! Như Rô-mê-ơ và Giu-li-et! Như Xê-vim và Xa-ít!..." Các cụ già thì thâm, tò mò nhìn Xê-vim trong bộ quần áo ngủ mỏng dính (trong lúc vội vã cô gái đáng thương quên cả mặc áo khoác ngoài).

Bà An-giê-la buộc phải lấy tấm vải phủ giường khoác cho cô dâu, làm cho giới đàn ông của dòng họ Ru-gi-xun rất lấy làm tiếc. Trong tiếng khóc nức nở của Xê-vim vang lên nỗi đau khổ của một người đàn bà góa chồng,- cô ta đã kịp nói thầm cho bà Di-u-bai-de biết là trước khi sang thế giới bên kia, Xa-ít đã làm cho cô có mang. Các tin này lại càng làm cho mọi người thấy thương hại cô.

- Chà, con bé đáng thương thật, còn trẻ thế mà đã góa chồng, lại sắp có một đứa con nữa chửa...

Mãi gần chiều, cảnh sát mới tới biệt thự của dòng họ Ru-gi-xun: một người mặc thường phục, ba người mặc trang phục cảnh sát. Sau khi hỏi những người được chứng kiến, tất cả đi ra nơi đã xảy ra sự việc. Ngài Tô-m-xon, nói trọ trọ tiếng Thổ Nhĩ Kỳ, mô tả lại tất cả mọi chi tiết trước khi Xa-ít biến mất.

- Tôi đứng ở đây, còn Xa-ít chạy về phía đằng kia... Bỗng nhiên tôi thấy, anh

ta biến mất!...

Người huấn luyện viên đứng vào chỗ, và chạy về hướng mà buổi sáng Xa-ít đã chạy, lưng ông thấp thoáng, sau các bụi cây, và trước mắt tất cả mọi người bỗng nhiên ông biến mất.

- Ôi! Cả đám người sợ hãi thốt lên, tất cả bước lên phía trước, rồi đứng đờ ra tại chỗ.

- Ngài Tôm-xơn!- Một người nào đó gọi, nhưng không có tiếng trả lời.

Viên cảnh sát rút súng trong bao ra và quả quyết đi theo dấu vết của người huấn luyện viên Anh vừa biến mất. Ông ta bước lên gần bụi cây, nhìn xung quanh và lách qua. Một bước, hai bước, và bỗng nhiên cũng không thấy viên cảnh sát đâu nữa?

Đám người lại đồng thanh hét lên và lao tới chỗ bụi cây. Một lối đi hẹp dẫn thẳng đến cái giếng cũ đã bỏ từ lâu, giống như cái hố để bẫy các loại thú hoang dại. Cả ba người đều rơi xuống đó - Xa-ít, ngài Tôm-xơn và viên cảnh sát, súng vẫn cầm trong tay.

Ngay cả người cô Bê-rin cũng quên mất cái giếng, còn Xa-ít thì chưa bao giờ được nghe nói về nó cả. Cái giếng đã cạn từ lâu, dưới đáy mọc đầy rêu, và được cây cỏ che kín; không còn nhìn thấy gì nữa.

Rơi từ độ cao sáu mét, Xa-ít va đầu vào đá ngất đi, nên không nghe thấy ai gọi anh cả. Khi ngài Tôm-xơn rơi xuống giếng, Xa-ít đã tỉnh dậy sau một giấc ngủ, và thậm chí anh còn hét lên như thường lệ: "Vào rồi!". Nhưng người huấn luyện viên lại đập chân và đầu anh, làm anh lại ngất đi một lần nữa. Đến khi người thứ ba rơi xuống nhập bọn, Xa-ít lại bị thêm báng súng đập vào thái dương nữa.

Để cứu những người bị nạn, người ta cấp tốc gọi đội cứu hỏa đến. Mãi đến nửa đêm đội cứu hỏa mới tới. Dưới ánh sáng của các đèn pha lớn, cầu thang được thả xuống giếng. Đầu tiên là ngài Tôm-xơn và viên cảnh sát leo lên, còn sau đó, các nhân viên cứu hỏa khiêng Xa-ít lên trong trạng thái bất tỉnh nhân sự.

Người cô vôi vàng gọi điện cho bác sĩ Rê-phic, đề nghị anh đến ngay và xem giúp cho người cháu vẫn còn chưa tỉnh lại được.

Khi Xa-ít tỉnh dậy, anh ngạc nhiên nhìn mọi người xung quanh, anh không

hiểu cái gì đã xảy ra và anh đang ở đâu. Khi nhìn thấy Rê-phic anh nói theo thói quen:

- Anh đừng cố gắng vô ích, tôi không ngu bằng thôi miên được đâu!...

Người bác sĩ khám cho anh, thấy anh vẫn hoàn toàn khỏe mạnh, bác sĩ nói với người cô Bê-rin rằng, thậm chí con chóang mà Xa-ít vừa phải chịu đựng có thể còn có tác dụng rất tốt đến hệ thần kinh trung ương của anh.

Và đúng như thế, vừa mới tỉnh dậy, Xa-ít bỗng nhận thấy, anh nhìn rõ hơn nhiều, và điều đó tất nhiên sẽ giúp anh nhận thức những điều xảy ra xung quanh tốt hơn. Trong con người Xa-ít diễn ra hết thay đổi này đến thay đổi khác.

Nếu trước đây anh không muốn nghe chuyện đi Mỹ, thì bây giờ anh lại sung sướng nhận lời. Khi Xê-vim và mẹ cô ta đề nghị anh tổ chức lễ cưới vào bất cứ ngày nào, anh tể nhị hứa là sẽ suy nghĩ. Đặc biệt cô dâu lúc nào cũng giục anh, cô ta giải thích cần phải vội vàng như thế vì cô đang có mang. "Đứa bé thì có tội tình gì"- cô ta luôn mồm nhắc đi nhắc lại, Xa-ít không hề biết rằng, cô ta đã làm phẫu thuật "chỉnh hình" tiếp theo từ lâu lắm rồi; nhưng anh cũng không muốn trở thành cha của một đứa bé nào đó nữa. Trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất: phải trở thành một cầu thủ bóng đá! Cách đây không lâu ước mơ này tưởng chừng không thực hiện được, nó trở thành nỗi buồn day dứt về một điều không thể đạt tới, còn bây giờ, khi Rê-phic, giáo sư và ngài Tôm-xon đã tin anh, và giúp anh tin vào bản thân mình, thì đám cưới cũng có thể trì hoãn đã.

Ngài Tôm-xon đã cho phép anh đến tập cùng với đội bóng B.L. thậm chí thỉnh thoảng ông còn cho anh vào đá ở đội hình dự bị của câu lạc bộ. Dĩ nhiên là thân hình gầy gò của anh đã gây một ấn tượng kỳ lạ đối với các cầu thủ khác, nhưng biết ngài Di-un-da Bôn-tun rất có thiện cảm với anh, vì ông còn hy vọng nhận được ở anh một món tiền lớn cho câu lạc bộ, nên các cầu thủ khác cũng bắt đầu đối xử với anh một cách ngang hàng...

Bây giờ, bầu như Xa-ít không đến nhà của gia đình Phe-phai-e-vec, không còn thì giờ dành cho tình yêu nữa: các buổi luyện tập và đến gặp bác sĩ để chữa bệnh đã chiếm hết cả ngày. Người cô hết sức vui mừng: nhận thấy người cháu ăn uống ngon lành, ngày càng nặng và béo ra...

Gần như ngày nào Xê-vim cũng gọi điện cho anh, nhưng lúc nào cô ta cũng chỉ nghe thấy câu trả lời không thay đổi.

- Xa-it đang đi tập...
- Xa-ít đến chỗ huấn luyện viên.
- Xa-ít hôm nay đi đá bóng...
- Xa-ít cùng với ngài Tô-m-xon đến câu lạc bộ...
- Hôm nay anh ấy có một buổi tập quan trọng...

[1] Là cha của Xa-ít.

Người con gái Tây Ban Nha Ai-xen chuyển đi sang Mỹ

Xa-ít lưỡng lự; gia đình Phe-phai-e-vec và A-khơ-mét Xte-na thì giục anh cưới vợ, còn bác sĩ Rê-phic và giáo sư thì yêu cầu anh phải đi sang Mỹ ngay lập tức. Xêvim tiếp tục thuyết phục người chồng chưa cưới là cô vẫn còn đang có mang, mặc dù hơn một năm đã trôi qua kể từ ngày hai người quen nhau đến nay. Tất nhiên, cũng đã đến lúc cần phải dũng cảm nói ra một cách nghiêm túc. Là người được giáo dục theo truyền thống của một dòng họ đáng kính trọng, Xa-ít không thể nói rằng: "Tôi biết, đó không phải là con tôi".- hoặc là: "Ngay cả học sinh phổ thông cũng thừa biết là trẻ con không sinh ra từ những cái hôn được".

Nhưng Xa-ít đã không phải nói gì cả. Không cần nói nhiều lời, Xê-vim cũng hiểu anh và đã xử sự đúng như một thiếu nữ bị lừa dối: cô khóc nức nở, giả vờ ngất đi, rồi đứng dậy giật tóc một cách đau khổ. Đến lúc đó Xa-ít bối rối, quì xuống chân cô và nói:

- Cô thân yêu, tôi chỉ có thể cưới cô khi tôi có được chỗ đứng vững chắc ở trong trái tim cô, khi tôi đã chinh phục được cô...

Đang dẫy dựa Xê-vim bỗng thấy dịu đi, cô dăm chiêu nhìn Xa-ít. Hãy còn chưa kịp trấn tĩnh lại sau khi buột mồm thú nhận, Xa-ít ngạc nhiên: không lẽ anh thay đổi nhiều đến thế, mới một tuần trước đây thôi chắc anh còn không dám liều như vậy.

Xê-vim xoa đầu anh và khẽ hỏi.

- Anh sắp đi sang Mỹ phải không?

Không hiểu ai đã cho cô biết là anh đang chuẩn bị ra đi? Vì chỉ có Rê-phic và giáo sư biết về chuyện ấy. Anh đỏ mặt, như một cậu học trò tinh nghịch biết mình có lỗi.

- Ai nói với cô như thế?

- Như thế nghĩa là anh đi thật phải không?

Cô lấy vạt váy lau nước mắt... Mọi thứ nhòe đi trước mắt Xa-ít, đầu óc anh quay cuồng...

- Các bác sĩ yêu cầu tôi như vậy.- Xa-ít ấp úng nói.

- Tại sao em lại phải biết điều đó qua người khác? Anh làm cho em buồn lắm, anh Xa-ít ạ, anh không nói được một lời hay sao... Như thế nghĩa là anh sẽ đi một mình, không có em?- Giọng nói của cô thật là cảm động biết bao!

Xa-ít im lặng.

- Anh không được đi Mỹ!- Xê-vim nói cương quyết.- Một mình anh không được đi đâu hết!... Sắp tới đội B.L. sẽ thi đấu ở Bu-ca-ret với đội Ru-ma-ni.- Rồi cô nói tiếp với giọng cầu khẩn:- Đến lúc ấy chúng ta đã cưới nhau rồi và sẽ cùng nhau đi tới đó. Từ đó chúng ta sẽ đi Thụy Sĩ, đi Ý. Đó sẽ là chuyến du lịch sau lễ cưới của chúng ta. Anh có đồng ý không?- Và cô hôn anh vào má làm mất một chút can đảm cuối cùng của anh.

Xa-ít cúi đầu, thu người lại. Thấy anh im lặng tưởng là anh đồng ý, cô vui sướng đứng bật dậy, mở nhạc và nhảy quay cuồng trong phòng.

Xa-ít nhìn cô ta và cảm thấy lần đầu tiên anh muốn hiểu, trước mặt anh là một người như thế nào. Làm sao trong vòng có vài phút mà cô ta lại có thể nói chuyện với anh dịu dàng, vừa nghiêm khắc, vừa khóc, vừa cười được? Không lẽ tất cả những điều đó cô ta được dạy ở trong trường phổ thông? Và mặc dù Xa-ít thấy rõ sự giả dối của cô ta, anh hiểu rằng, anh vẫn không đủ sức cưỡng lại cái nhìn và chiếc hôn của cô ta, và anh biết rằng, anh sẵn sàng nhảy xuống cả vực thẳm, chỉ cần cô ta ra lệnh...

Xa-ít đến gặp người bạn Rê-phić và kể lại tỉ mỉ cho anh ta nghe câu chuyện với người vợ chưa cưới và những tình cảm trái ngược của anh đối với cô ta.

- Cậu cần phải tự quyết định, cậu có nên đi hay không.- Người bác sĩ không bao giờ nói với Xa-ít bằng giọng bắt buộc - Chỉ cần cậu cố gắng hiểu một điều: nếu Xê-vim lấy vạt váy lau nước mắt trước mặt A-khơ-met hoặc một người đàn ông nào khác, cậu hãy tin mình, thì họ sẽ biết, cần phải làm gì với cô ta... Còn cậu? Vì cô ta cậu còn định nhảy cả xuống vực thẳm hay sao...

Xa-ít cau mày, chớp mắt, hình như nhận giọt nước mắt làm cho anh nghẹn thở.

- Chính vì thế mình khuyên cậu nên đi.- Rê-phić tiếp tục - ở bên ấy mình có nhiều bạn bè, có nhiều bác sĩ giỏi... Nhưng thôi, cậu tự thấy rõ hơn...

Đến lúc đó Xa-ít nói một cách cương quyết:

- Tôi sẽ đi!!!- Và anh cũng tự ngạc nhiên về quyết tâm của mình.

Rê-phic hỏi Xa-ít, anh còn tập luyện với Tôm-xon như trước nữa không? Vâng, ông ta vẫn còn tiếp tục bắt anh tập đến toát mồ hôi, thỉnh thoảng lại cho anh vào bãi đá một lúc. Các cầu thủ khác cười anh, vì anh đeo kính đá bóng. Nhưng càng ngày anh càng yêu thích bóng đá nhiều hơn.

Sau đó ít ngày, Xa-ít chạy đến gặp Rê-phic trong trạng thái hết sức hưng phấn và ngay từ ngưỡng cửa anh đã hét lên:

- Tôi đã nhìn thấy rồi! Tôi đã nhìn thấy rồi!...

Rê-phic mỉm cười nhìn bạn đang xúc động.

Xa-ít kể lại rằng, trong lúc đang tập đã xảy ra một cuộc ẩu đả trước khung thành làm anh rơi mất kính. Đầu tiên vì sợ hãi anh nhắm nghiền mắt lại, đến khi mở mắt ra anh mới thấy là anh nhìn tất cả đều rất rõ!...

- Thật là kỳ diệu! Thật là kỳ diệu!- Anh nhắc đi nhắc lại.- Thật là một điều kỳ diệu đã xảy ra với tôi!

- Điều kỳ diệu đầu tiên đã xảy ra từ lâu rồi,- Rê-phic thản nhiên đáp lại,- từ khi cậu rơi xuống giếng kia...

- Tôi không còn phải đeo kính nữa chứ?!

- Tôi nghĩ là cậu sẽ còn cần... như kính đêm chẳng hạn!...

Bây giờ Xa-ít suốt ngày tập luyện với người huấn luyện viên Tôm-xon, như cái bóng của ông ta, anh hoàn toàn không đến nhà của gia đình Phe-phai-e-vec nữa. Xê-vim liên tục gọi điện cho anh, nhưng bao giờ cô cũng chỉ nhận được câu trả lời là Xa-ít đã đi tập rồi... Một lần vào buổi sáng, cô tự muốn đến biệt thự của dòng họ Rur-gi-xun, nhưng bà An-giê-la mở cửa nói rằng, cậu chủ trẻ tuổi đã đến sân vận động rồi.

Ngày thi đấu với đội L.B.T. đã gần đến, mà các cầu thủ trụ cột, nòng cốt của đội bóng B.L. hoặc là không chịu đến tập, hoặc là nếu có đến thì tập một cách ẻo ỏi như còn đang ngái ngủ. Ngài Tôm-xon đáng thương có phần nản, thì cũng chẳng có ai thèm nghe ông.- Tất cả đều nói rằng: "Khi trong đội có A-khơ-met Xte-na, chúng ta không sợ ai hết!"

- Không tập luyện tốt thì không một đội bóng nào có thể thắng được trên sân cỏ! Người huấn luyện viên giàu kinh nghiệm vẫn tiếp tục đòi hỏi.

- Tất cả rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.- Mọi người trả lời ông và dẫn ra nhận thắng lợi trước đây của đội bóng B.L. làm ví dụ.

- Mỗi dân tộc có tính cách riêng của mình,- mọi người khuyên ông.- Ông là người nước ngoài, thậm chí là người Anh, ông cũng không hiểu được người Thổ chúng tôi đâu. Ở nước chúng tôi người ta vẫn nói thế này: chưa ra tới sông thì chưa phải xắn quần, ông có hiểu không?

Còn ngài Tôm-xon đã phát chán, nhưng vẫn nhắc đi nhắc lại ý kiến của mình:

- Tôi không hiểu là họ sẽ thi đấu như thế nào?

- Sao lại không hiểu,- mọi người nói cho ông yên tâm,- có thi đấu và sẽ có bàn thắng, thánh A-la bao giờ cũng rất nhân từ!

- Ôi, lạy chúa!- ngài Bôn-tun không chịu được nữa.- Tôi đến phát điên lên với ông mất!... Hay là ông hoàn toàn không hiểu tiếng Thổ Nhĩ Kỳ?

- Tôi hiểu, nhưng vẫn còn kém.

Thì ra người ta trả tiền cho ngài Tôm-xon nổi tiếng hoàn toàn không phải để ông huấn luyện cho đội bóng, mà chỉ để tạo ra tác động về mặt tâm lý đối với các đội bóng đối phương: các anh thấy đấy, chúng tôi có cả huấn luyện viên người nước ngoài, vậy thì các anh chống lại làm sao nổi!

Sau buổi nói chuyện này, người huấn luyện viên Anh bỏ mặc tất cả, ông chỉ còn quan tâm đến Xa-ít và đặt tất cả hy vọng vào anh. Ông vui mừng thấy bây giờ Xa-ít có thể chơi không cần đeo kính, bắp thịt của anh ngày càng nở nang; nhưng đặc biệt ông ưa thích tính kỷ luật của người học trò, luôn luôn chấp hành nghiêm chỉnh chế độ luyện tập. Ông đối xử với Xa-ít như một nghệ sĩ điêu khắc đối với tác phẩm sáng tạo của mình.

Cái ngày chờ đợi từ lâu đã đến, Ê-ron Ac-kan, hầu như không lúc nào rời Xa-ít, đề nghị anh cùng đến sân vận động. Ê-ron rất muốn Xa-ít làm quen với một người thiếu nữ trẻ tên là Ai-xen, mọi người gọi cô là "người con gái Tây Ban Nha" vì cô có mái tóc đen tuyền, nước da bánh mật và cặp mắt đen khêu gợi. Cô là một người hâm mộ trung thành của câu lạc bộ "Luôn bị thiếu thôn".

Không những thế, sau khi cắt đứt quan hệ thân mật với ngài Di-un-da Bôn-tun, hiện nay Ê-ron Ac-kan cũng bắt đầu cổ vũ cho đội bóng L.B.T. Nhưng

điều đó không hề làm phiền anh chút nào cả, vẫn như trước đây anh là người bình luận viên công bằng và khách quan nhất.

Xê-vim và Ai-xen, giống như hai công ty đang cạnh tranh, là hai người tình địch đã từ lâu. Thật ra Xê-vim trội hơn Ai-xen trong những chuyện phiêu lưu của cô, nhưng Ai-xen có một ưu thế quan trọng - cô đã có chồng nên độc lập và tự do hơn. Chồng của Ai-xen là một người đã có tuổi, ông cưới cô mấy năm trước đây và vô cùng hạnh phúc, khi được người vợ trẻ nũng nịu gọi trước mặt mọi người là "chồng em".

Mọi người đều biết rằng, bất kỳ nhà nghiên cứu nào trong công trình khoa học của mình cũng đều cố gắng phát hiện ra một cái gì hoàn toàn mới cho nhân loại. Một số người cho rằng, sở dĩ các nhà nghiên cứu cố gắng như vậy, như trong lĩnh vực văn học chẳng hạn, là vì họ muốn trở nên nổi tiếng. Ai-xen có đầy đủ tính cách của một nhà nghiên cứu: cô phát hiện nhưng tài năng mới trong bóng đá!- Chúng ta cũng chẳng cần biết, cô làm điều đó để làm gì? Dù thế nào đi nữa thì cô cũng hoàn toàn đối lập với Xê-vim, một cô gái chỉ biết chạy theo các ngôi sao.

Một vài lần Ai-xen đã đoán trước được những cầu thủ bóng đá xuất sắc từ khi họ mới bắt đầu chơi bóng. Tất cả đều biết rằng, nếu Ai-xen cho phép một người thanh niên nào đó ngồi cạnh cô trong ô-tô, thì chỉ hai năm sau trên bầu trời bóng đá sẽ xuất hiện một ngôi sao mới. Không một ông bầu bóng đá nào có thể đánh giá một cầu thủ trẻ giỏi hơn và chính xác hơn Ai-xen. Vì thế mọi người lập tức săn đuổi bất kỳ cầu thủ nào được Ai-xen để ý đến. Giống như nhà kinh doanh điện ảnh đi tìm các ngôi sao điện ảnh ở tất cả các nước, Ai-xen đi tìm các ngôi sao bóng đá giữa các cậu bé đá bóng bằng dẻ trên các bãi đất trống và trong các mảnh sân nhà. Việc phát hiện ra Ô-de-na Bre-vơ và Ô-x-man Pê-ret là thuộc về Ai-xen. Không ai có thể xác định giỏi hơn Ai-xen, cầu thủ nào đáng giá bao nhiêu,- điều đó đặc biệt quan trọng khi các cầu thủ chuyển từ đội này sang đội khác. Chỉ cần cô nói là người cầu thủ không đáng giá một xu rách, thì mọi người sẽ quên bằng anh ta ngay.

Ai-xen để ý đến Xa-ít đã từ lâu, ngay từ khi Xê-vim mới nhắm chọn anh, nhưng cô vẫn đứng ngoài cuộc. Cô biết Xê-vim muốn lấy Xa-ít làm chồng. Khi cô đề nghị Ac-kan giúp cô làm quen với người thanh niên trẻ tuổi này, cô chỉ nhằm có một mục đích là trêu tức đối thủ của mình, Ai-xen còn chưa thật tin rằng, Xa-ít có thể trở thành một cầu thủ bóng đá tài ba, nhưng cô cũng thận trọng lưu ý rằng, anh có rất nhiều hứa hẹn... Điều quan trọng đối với cô là làm sao thực hiện được nhiệm vụ của các nhà lãnh đạo câu lạc bộ L.B.T. giao cho. Họ muốn lôi kéo người huấn luyện viên Anh chuyển sang

đội bóng của họ bằng bất kỳ giá nào.

Ê-ron kể cho Xa-ít nghe về Ai-xen khi hai người còn ngồi trong xe, trên đường đến sân vận động.

- Này anh bạn, đó là một người đàn bà kỳ lạ! Thật là kỳ lạ! Cô ta đặc biệt có tài tiên đoán! Cô ta chỉ cần nhìn đứa bé mới ra đời một lần là có thể nói, cậu bé sẽ ghi được bao nhiêu bàn thắng trong suốt cả cuộc đời bóng đá của cậu ta. Tất cả các cầu thủ bóng đá nổi tiếng, anh bạn ạ, đều đã qua tay cô ta. Ngay cả người huấn luyện viên giàu kinh nghiệm nhất cũng không thể nào so sánh được với cô ta. Nếu thánh A-la nhân từ và hôm nay cô ta có mặt ở sân vận động, tôi nhất định sẽ giới thiệu quen với anh.

Lần này Ai-xen không ngồi trên khán đài cùng với những người cổ vũ cho đội bóng L.B.T. mà ngồi ở lô dành cho các vị khách quý. Nhìn thấy Ac-kan, cô đưa tay vẫy anh từ xa. Ac-kan kéo Xa-ít đến chỗ cô ta.

- Xin hãy làm quen với nhau: đây là anh Xa-ít Ru-gi-xun... Còn đây là cô Ai-xen...

Ai-xen chỉ cho Xa-ít một chỗ còn trống ở bên cạnh cô.

- Em nhìn thấy anh mấy lần ở các buổi tập,- cô ta nói.- Anh có cú sút thật là đẹp, anh có nhiều triển vọng đấy...

Xa-ít đỏ mặt.

Trận đấu chưa bắt đầu mà sân vận động đã ồn ào, hỗn loạn như bầy ong vỡ tổ. Vì lý do thời tiết nên người trọng tài được mời từ nước ngoài, không đi máy bay đến được. Khó khăn lắm mọi người mới thuyết phục được một trọng tài người Thổ cấp quốc tế vào thay. Xa-ít lần đầu tiên có mặt tại một trận thi đấu quan trọng như thế này. Tất cả mọi người đều đến sân vận động, ngoài sân vận động dường như là một thành phố chết.

Ngay ở phút đầu tiên, A-kho-met đã ngáng chân Ôx-man làm anh ta ngã lộn nhào đến mười mét.

- Anh bạn ạ, đừng để ý đến chuyện đó,- người bình luận viên khách quan nhất Ê-ron Ac-kan khẽ nói.- Trận đấu đã được quyết định rồi...

- Sao lại như thế?- Xa-ít không hiểu.

- Như thế đây, anh bạn ạ. Theo đúng tin tức chúng tôi nhận được từ những nguồn đáng tin cậy, hôm nay đội B.L. sẽ bị thua vì A-khơ-met... Đội B.L. sẽ phải thua... Ngài Bôn-tun gian xảo muốn như thế.- Và thấy Xa-ít không hiểu gì cả, anh nói tiếp.- Tiềm, anh bạn ạ, tất cả là vì tiềm!... Tôi tin chắc rằng người ta đã hối lộ cho A-khơ-met của chúng ta...- Và ghé sát vào tai Xa-ít, anh thì thầm: Không những thế, các cầu thủ tiền đạo của đội bóng L.B.T. còn dùng một liều lượng chất kích thích rất mạnh. Điều này chỉ nói riêng với anh, anh bạn ạ. Mọi người nói rằng, liều lượng chất kích thích nhiều đến mức, ngay cả một cụ già chín mươi tuổi cũng có thể sút bóng mà không thủ môn nào, kể cả I-a-sin, có thể cứu vãn được khung thành... Anh đã hiểu chưa?

Ai-xen nghiêng người về phía Xa-ít.

- Có lẽ trận đấu sẽ rất hấp dẫn và thú vị,- và cô nói thêm đầy ngụ ý.- Chắc là anh cổ vũ cho đội B.L.

- Ai đá tốt hơn thì người đó sẽ thắng,- biết người thiếu nữ kiêu diễm người bên cạnh cổ vũ cho L.B.T. anh trả lời một cách tế nhị.

Hiệp một kết thúc không phân thắng bại. Mọi người đều thấy rõ là cuộc đọ sức vẫn còn tiếp diễn và sân bóng đá nhất định sẽ trở nên một bãi chiến trường.

Trong lúc giải lao, Ac-kan đi lại lơ đãng cho giới báo chí.

- Em nghe là anh chuẩn bị đi Mỹ phải không?- Ai-xen bắt đầu nói.

Ngạc nhiên về điều biết đó của cô gái, Xa-ít trả lời:

- Vâng, tôi đang chuẩn bị, nhưng không biết khi nào sẽ đi!

- Không lẽ có người giữ anh ở lại Xtăm-bun?

Xa-ít im lặng.

- Ở địa vị anh thì em đã đi rồi,- người thiếu nữ trẻ tuổi nói.- Em đã nhìn thấy anh trên bãi tập và em có thể nói với anh rằng, anh có đầy đủ năng khiếu của một cầu thủ bóng đá... Anh hãy đi đi.

Ai-xen nói chuyện thoải mái, pha trò hóm hỉnh, và Xa-ít cảm thấy thật là nhẹ nhàng và dễ chịu ở bên cạnh cô.

Vào đầu hiệp hai, sự kích động của các khán giả hâm mộ đã lên đến cực điểm. Cảm thấy tai họa sắp đến gần, người trọng tài ra lệnh mở cổng phụ, để phòng khán giả ừa xuống sân.

Trận đấu vừa mới tiếp tục thì trời bắt đầu mưa, và các cầu thủ đều lấm từ đầu đến chân. Không còn ai chú ý đến quả bóng nữa, tất cả đều để ý đề phòng lẫn nhau. Các cầu thủ chỉ đá khi bóng tự lăn đến chân họ. Và ở phút thứ mười năm, khi bóng đá bay ra khỏi bãi, các cầu thủ vẫn tiếp tục cuộc ẩu đá, không hề nhận ra điều đó. Bỗng nhiên, dường như trời sập xuống đất! Mười nghìn người trên sân vận động hét lên vang dội: "Vào rồi!". Người trọng tài gắng hết sức nổi hiệu còi.

Thì ra, trung phong của đội L.B.T. đã đá một cú đất sét vào khung thành của đội B.L thay cho quả bóng còn nằm cách anh ta đến năm mươi bước. Khán giả lập tức hét lên: "Vào rồi còn trọng tài thì vội nổi hiệu còi.

Các cầu thủ của đội B.L. lao đến chỗ trọng tài chứng minh rằng, không có bàn thắng nào hết và trong khung thành không hề có gì cả. Sau một hồi tranh cãi và đe dọa lẫn nhau, bàn thắng không được tính. Năm phút sau, cuộc ẩu đá lại tiếp tục quyết liệt hơn. Mưa đã ngừng, nhưng sân bóng đá đã biến thành đầm lầy, và các cầu thủ thì bần hơn cả thợ nạo ống khói. Mặc dù như vậy, cả hai đội vẫn kiên cường bảo vệ khung thành của mình.

Ai-xen bình luận các sự kiện xảy ra trên sân cỏ một cách vui vẻ. Theo như lời cô thì A-khơ-met chỉ làm có một việc là đá ngã tất cả các cầu thủ của đội L.B.T. đến gần anh ta, không từ một ai, còn với các cầu thủ khác của đội L.B.T. thì anh ta nhổ nước bọt hoặc giơ nắm đấm lên đe dọa. Và mặc dù anh ta không làm gì trên bãi cỏ, anh ta vẫn được coi và sẽ được coi là cầu thủ giỏi nhất của đội bóng B.L... Xa-ít lắng nghe Ai-xen tường thuật và mỉm cười.

- Này!- Ai-xen bỗng kêu lên - hình như có ai bị đánh!

- Ai?

- Em không nhận ra. Có lẽ ai đó trong đội chúng ta đã rơi vào tay đội "Bụi lốc".

Cảnh sát chạy vào sân. Mọi người khiêng trên cáng một cầu thủ trẻ ra khỏi bãi. Thì ra, các cầu thủ đội "Bụi lốc" đã đánh ngã chính trung vệ của mình, không hiểu vì do lộn xộn hay vì quá hung hăng mà họ lại nhầm lẫn như vậy. Các nạn nhân mới lại ngã xuống trong cuộc ẩu đá quyết liệt và phải rời khỏi

bãi ngày một nhiều: cuối cùng cả hai đội chỉ còn lại tất cả mười bảy cầu thủ.

Xa-ít để ý thấy, mặc dù được mệnh danh là "người con gái Tây Ban Nha", Ai-xen vẫn dịu dàng hơn nhiều so với Xê-vim. Khi khung thành của đội L.B.T. bị đe dọa, cô không đứng bật dậy, không la hét, không hề thay đổi sắc mặt. Cô chỉ bóp khuỷu tay anh chặt hơn, - anh rất thích như thế, vì anh không thể nào chịu nổi sự phô trương tình cảm ra ngoài.

- Có lẽ cứ như thế này thì trận đấu sẽ hòa mất, - anh nói và chính anh cũng không ngờ mình đã rụt rè nắm chặt tay Ai-xen.

- Không, - cô ta đáp và lặp lại cử chỉ của anh, - chúng tôi sẽ thắng.

- Nhưng làm sao vượt qua được hàng phòng thủ của đội "Bụi lốc".

- Ở đây hàng phòng ngự không có liên quan gì hết, anh của em ạ, - Ai-xen phản đối, - anh hãy nhìn xem, các cầu thủ đội "Bụi lốc" đang làm gì kia kìa. Họ bỏ trống cả khung thành của mình. Chỉ tiếc là bóng không tự lăn vào lưới được... Em cảm thấy là hôm nay các cầu thủ của đội L.B.T. có lẽ sẽ không làm nên tích sự gì cả.

- Thế thì làm sao mà họ thắng được?

- Họ sẽ thắng nhờ "Bụi lốc".

Cô ta chưa kịp dứt lời thì sân vận động lại vang lên tiếng gào thét: "Vào-rồi!...".

- Đấy, em đã bảo mà! A-kho-met đã nhận tiền và đã đưa bóng vào khung thành của đội nhà!

Mặc dù còn năm phút nữa mới hết trận đấu, nhưng người trọng tài đã nổi hiệu còi kết thúc, ông không muốn liều mạng nên vội ra công phụ. Nhưng không dễ gì mà đánh lừa được khán giả, họ ủa xuống cắt ngang đường ông. Người trọng tài buộc phải thay đổi hướng chạy. Sau khi chạy vòng quanh sân vận động hai lần, đằng sau là đám đông hàng nghìn người đuổi theo, ông buồn nhanh qua một cái cửa và ra được ngoài phố. "Ôi! Thế là thoát rồi!." - Ông reo lên, nhưng niềm vui của ông hãy còn quá sớm: những khán giả hung dữ đã đuổi gần kịp ông. Tuy nhiên, như mọi người đều biết, chạy trốn thì bao giờ cũng dễ hơn là đuổi bắt. Rất đáng tiếc là, ngày hôm đó không có ai ghi lại kỷ lục thế giới mới ở môn chạy cự ly dài... Những người đi đường cũng gia nhập cuộc đuổi bắt cùng với các khán giả. Đã từ lâu thành phố

không biết đến một cuộc chạy tập thể như vậy. Người trọng tài vừa chạy vừa thầm ước tính: "Chỉ cần chạy được đến tượng đài Tự Do là mình thoát". Ông lao ra quảng trường Tac-xin, chạy vòng quanh tượng đài ba lần và nhập vào đuôi của đám người đuổi bắt. "Hãy bắt lấy thằng khôn kiếp".- Người trọng tài hét to hơn tất cả và bằng cách đó ông đã thoát thân. Đám đông vẫn còn tiếp tục chạy, nhưng không còn người dẫn đầu nên chậm dần và một lúc sau thì tan rã.

Sau trận đấu, Ai-xen mời Xa-ít về nhà cô. Lời mời nhiều hứa hẹn đến nỗi Xa-ít không dám từ chối.

Ai-xen cho người hầu gái về, cô thay nhanh quần áo và chuẩn bị mọi thứ. Cô tự tay giải khăn bàn, mang rượu vang và rượu Ra-ku ra ... Ai lại uống trà lúc này! Xa-ít thấy đặc biệt dễ chịu khi ở bên cạnh người thiếu nữ này, anh có cảm giác, hình như anh biết cô ta từ lâu lắm rồi,- có lẽ chỉ với Rê-phiơ anh mới cảm thấy mình dễ chịu như thế này. Lần đầu tiên có một người phụ nữ không giễu cợt anh, mà đối xử bình đẳng với anh. Ngay cả người cô và bà An-giê-la cũng đối xử với anh như với một đứa bé.

Xa-ít đã hưởng một đêm tuyệt diệu, một đêm hạnh phúc đầu tiên trong cuộc đời anh...

Mãi quá trưa anh mới tỉnh dậy.

- Ai-xen! Em thân yêu, mang cho anh cốc nước!

Anh gọi xong và thấy hoảng sợ, vì ngay cả đối với bà An-giê-la anh cũng chưa bao giờ dám đối xử suồng sã như thế! "Trong có một đêm mà cô ta đã làm gì mình thế nhỉ?...".

Ai-xen mỉm cười ngồi xuống tận giường, đưa cốc nước cho Xa-ít.

- Em hãy nói đi,- anh rụt rè hỏi cô,- theo em, anh là người thế nào?

Ai-xen áp đầu Xa-ít vào ngực mình và âu yếm vuốt ve, như vuốt ve một đứa trẻ.

- Theo em ư?... Anh là một trong số những người ngốc nghếch nhất: vừa mới hôn một người phụ nữ đã coi là mình phải lấy cô ta làm vợ. Có đúng thế không nào?

Xa-ít sửng sốt: không ngờ người thiếu nữ đáng yêu này lại tinh đến như

vậy...

Sau bữa ăn sáng, Xa-ít bỗng nhận ra là có một sự thay đổi kỳ diệu đã xảy ra đối với anh. Chẳng nhẽ tính rụt rè, nhút nhát của anh không còn lại một chút nào cả?...

Anh đi trên phố với vẻ mặt đàng hoàng, chững chạc và tự tin biết bao! Và cũng như nhiều lần trước đây, anh muốn kể ngay mọi chuyện cho Rê-philic biết. Anh nhảy lên xe tắc-xi, lao đến nhà người bạn, và ngay từ ngưỡng cửa đã hét lên:

- Xảy ra rồi! Điều kỳ diệu đã xảy ra rồi!...

Rê-philic không hỏi gì, anh hiểu tất cả và vui mừng không kém gì Xa-ít.

Trong các báo buổi sáng chỉ có tin về trận đấu ngày hôm qua. Mọi người viết nhiều lời phê bình chua xót và đùng đùng đối với đội B.L.. Một bài tường thuật viết "Đội bóng B.L. không có quyền thua. Thậm chí với tỷ số thấp nhất!, trong bài báo này có cả những lời ám chỉ rằng, tiền đạo đội L.B.T. đã dùng thuốc kích thích, còn trung vệ đội B.L. thì đã bị mua chuộc. Các cầu thủ đội B.L. nhảy múa trước khung thành của mình, như muốn mời các cầu thủ đội L.B.T. đưa bóng vào lưới của đội B.L., nhưng đối phương tề nhị trả lời là: "Chà, nếu các anh muốn như vậy, thì các anh hãy tự làm bàn lấy!". Và nói chung, tại sao lại phải tốn tiền mua thuốc kích thích, khi nó chẳng mang lại ích lợi gì cả?

Những cuộc tranh cãi xung quanh trận đấu ngày càng trở nên căng thẳng. Ngay cả các ngài bộ trưởng cũng tham gia vào cuộc tranh cãi. Một nhân vật có thế lực đã thẳng thắn tuyên bố rằng: "Cầu thủ bóng đá có dòng máu Thổ Nhĩ Kỳ chạy trong cơ thể, không bao giờ bán rẻ mình cho đồng tiền!". Nhưng sự can thiệp của các nhân vật cao cấp chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa. Một phóng viên cánh tả đã làm cho cuộc tranh cãi rối tung lên. Trong bài báo: "Một tâm hồn khỏe trong một cơ thể khỏe" anh ta chúc mừng A-khơ-met đã đưa bóng vào lưới của đội nhà. Rõ ràng là những tuyên bố tương tự sẽ làm mất uy tín của bóng đá Thổ Nhĩ Kỳ trước dư luận thế giới.

Nhưng, điều quan trọng không chỉ ở chỗ phát hiện được nguyên nhân thất bại của đội vô địch, mà còn phải tìm cho ra kẻ có lỗi. Lần này thì không thể đổ lỗi do gió thổi không đúng hướng hay do mặt trời làm chói mắt được, những điều này chẳng thuyết phục được ai. Vì thế, thật may mắn cho các cầu thủ đội bóng B.L. mọi người đổ tất cả lỗi lầm cho ngày huấn luyện viên người Anh Tô-m-xon.

Ngài Tô-m-xon đáng thương chỉ còn có hai lối thoát: hoặc là thu xếp va-li rời khỏi Thổ Nhĩ Kỳ (một việc ngài hoàn toàn không muốn), hoặc là làm huấn luyện viên cho đội L.B.T.

Cùng thời gian đó, trong giới thượng lưu bắt đầu bàn tán về quan hệ thân mật giữa Ai-xen và Xa-ít,- không điều gì và không bao giờ có thể dấu được họ. Xê-vim cũng biết về điều đó. Mà cô ta, như mọi người đều biết, là một người thiếu nữ cương quyết và không thích nhường lại những gì thuộc quyền của cô. Thật ra, đầu tiên cô cũng coi thường tất cả mọi lời bàn tán và những điều đơm đặt đăng trên báo chí về việc ấy,- về cô mọi người cũng không viết đến như thế,- nhưng khi cô nhìn thấy tận mắt Xa-ít ngồi trong xe của Ai-xen, thì cô không chịu nổi vì tức giận: ngay giữa ban ngày, trước mặt cô mà người ta dám kéo cả người chồng chưa cưới của cô đi! Hắn ta lúc nào cũng giả vờ mù lòa và ngờ nghệch, thế mà bỗng nhiên lại thay đổi nhanh đến thế!... Làm sao cô lại có thể sơ suất đến thế được nhỉ?...

Xê-vim suốt ngày đóng kín cửa phòng và khóc than âm ỉ, đến cả khu phố cũng nghe tiếng: gia đình Phe-phai-e-vec phải buộc lòng gọi ngay A-khơ-met đến.

- Nào, hãy mở ra ngay!- Anh ta nói thật nghiêm khắc.

Còn Xê-vim biết rằng, nếu không mở cửa cho anh ta, thì anh ta sẽ đập tung cánh cửa bằng chân trái, nên cô đành phải đầu hàng. Sau đó cả bốn người bắt đầu thảo luận về tình hình vừa xảy ra.

- Bà Me-khơ-du-re ạ, tất nhiên là bà có lỗi trong tất cả mọi việc,- ngài Kha-xip nói - Không phải ngẫu nhiên mà mọi người lại nói rằng, phải rèn sắt khi còn đang nóng! Anh A-khơ-met, có phải là tôi nói đúng không? Thế mà bà thì cứ dây dưa mãi: lúc thì bà không thích cái chậu hổ xí, lúc thì bà không bằng lòng bộ đồ ăn bằng pha lê... Thế là chúng ta tay trắng vẫn hoàn trắng tay...

Xê-vim sực sùi than thở:

- Ngay cả bà cô hắn cũng nói rằng, hắn chỉ còn nhớ đến tập luyện thuốc men và các loại vi-ta-min, hắn đã hoàn toàn bị mất trí. Anh A-khơ-met ạ, đó là lỗi tại anh, anh đã làm quen hắn với người huấn luyện viên Anh...

A-khơ-met không quen coi mình là người có lỗi, nên anh nói:

- Hay là em đã ghen hấn với con bé Di-gan Ai-xen?

- Việc gì em phải ghen hấn với con bé gớm ghiếc ấy? Điều đó mà xảy ra sau khi cưới, thì em đã chẳng thèm nói nửa lời. Thật là một thằng láu cá! Mắt hấn tòi như thế đấy! Thế mà bỗng nhiên hấn lại nhìn rõ tất cả? Em không thể nào hiểu được...

- Trong buôn bán có một nguyên tắc thiêng liêng, bất di bất dịch,- ngài Kha-xip lại nói,- hàng hóa đã mua là không được đổi và trả lại. Vì đã đính hôn, nên hấn nhất định sẽ phải cưới con!

- Con không phải là loại hàng hóa!- Xê-vim hét lên.

- Không phải, không phải! A-khơ-met vỗ về cô.

- Hãy để việc này cho tôi, tôi sẽ thu xếp ổn thỏa tất cả. Ngài Kha-xip nói một cách cương quyết.

- Cha thì lúc nào cũng nói: "Tôi sẽ làm, tôi sẽ thu xếp!" cha đã làm được gì nào?

- Cha sẽ kiện hấn ra tòa! Cho hấn biết....

- Cha không cần phải nhúng tay vào việc của người khác?- Xê-vim nói dứt khoát.- Con sẽ tự mình thu xếp tất cả.

Xê-vim đã bình thản quan sát một thời gian nữa thái độ thân mật giữa người chồng chưa cưới và Ai-xen. Tin ở sức mình, nên ngay cả trong ý nghĩ Xê-vim cũng không cho phép Xa-ít có thể lạnh lùng đối với cô. Và một ngày đẹp trời, Xê-vim đi đến nhà anh, để làm sáng tỏ mối quan hệ giữa hai người.

Bà Bê-rin, tất nhiên là không nghi ngờ gì cả, vẫn dịu dàng đón tiếp cô và dẫn cô vào phòng khách.

- Cháu gái của cô, cháu sống thế nào?- bà hỏi.

- Cám ơn cô. Còn cô? Cháu hy vọng rằng, cô vẫn được khỏe?...

- Cháu gái của cô ạ, nhờ thánh A-la, ở đâu mọi người đều khỏe cả... Còn người mẹ đáng kính của cháu thế nào?

- Cám ơn cô, mẹ cháu gửi lời hỏi thăm và lòng kính trọng tới cô...

- Cảm ơn cháu gái của cô, cháu hãy chuyển giúp tới mẹ cháu lòng kính trọng của cô. Còn người cha đáng kính của cháu thế nào?...

Xê-vim tưởng đến phát điên lên mất vì những câu hỏi này, nhưng cô cố chịu đựng.

- Cảm ơn cô, cha cháu vẫn khỏe. Cha cháu gửi lời hỏi thăm và lòng kính trọng đặc biệt tới cô.

- Cảm ơn, cháu gái của cô. Thế còn anh A-khơ-met?- bà tiếp tục hỏi vì cho rằng, anh ta cũng là một thành viên của gia đình này.

Xê-vim suýt nghẹn thở vì tức giận, nhưng cô chưa kịp trả lời thì bà An-giê-la mang cà phê vào. Là một người hầu gái xứng đáng của dòng họ Ru-gi-xun, bà hỏi một cách xã giao:

- Cháu gái của cô, cháu sống thế nào?

- Mec-xi,[1] vẫn bình thường, Xê-vim lẩm bẩm trong miệng.

- Còn người mẹ đáng kính của cháu thế nào?

- Mec-xi vẫn bình thường.

Có tiếng chuông điện thoại. Bà An-giê-la vội bước đến chỗ đặt máy, vừa đi vừa nói:

- Có lẽ lại người thiếu nữ ấy hỏi Xa-ít...

Bà Bê-rin cau mặt không bằng lòng, còn Xê-vim thì vênh tai lên nghe. Bà An-giê-la quay lại và nhăn nhó nói với họ:

- Quả nhiên, đúng là như thế, lại gọi từ tiệm ăn đến...

Bà Bê-rin xấu hổ cúi mặt xuống. Cô gái của tôi ơi, hôm nay cô đã gọi điện đến bao nhiêu lần rồi.- Bà An-giê-la hét vào ống nghe.- Hay là cô không hiểu tiếng Thổ Nhĩ Kỳ?... Tôi biết nói với cô thế nào bây giờ?- Và bà lại lấy tay che ống nghe.- Hình như cô gái này đã phát điên cả rồi. Hãy thử giao Xa-ít của chúng ta cho họ mà xem. Họ sẽ xé xác cậu bé đáng thương ra từng mảnh mất.

Thực ra mà nói, thì mọi người hoàn toàn không hỏi gì về Xa-ít cả, chẳng qua

chỉ là bà An-giê-la thích trêu tức Xêvim, vì cô đã gây ra biết bao đau khổ cho cậu bé đáng yêu của bà.

Bà Bê-rin cho rằng đã đến lúc thích hợp có thể nói chuyện một cách đúng đắn.

- Cháu gái của cô ạ, cô muốn nói với cháu một cách chân thành và mong cháu đừng giận vì những lời nói của người phụ nữ già nua này. Lẽ ra cháu không nên trì hoãn việc tổ chức đám cưới... Đạo này Xa-ít thay đổi nhiều lắm...

Bà An-giê-la gật đầu vui vẻ.

- Đúng, đúng thế, cậu Xa-ít của chúng ta thay đổi nhiều lắm...

- Trước kia Xa-ít là một thiên thần,- bà Bê-rin nói tiếp.- thằng bé đỏ mặt ngay cả khi nghe thấy giọng nói của phụ nữ... Còn bây giờ hình như nó đã bị đánh tráo ấy...

- Đó là nhờ ngài huấn luyện viên người Anh đã làm cho Xa-ít của chúng ta thay đổi,- bà An-giê-la không chịu thôi hẳn.- Trước kia cậu Xa-ít là một con cừ non hiền lành, còn bây giờ cậu đã trở thành một con bò đực hung dữ...

- Cháu gái của cô ạ, chúng ta hãy cùng nhau cứu lấy Xa-ít. Nó yêu cháu, nên sẽ không dám cưỡng lại lời cháu... Cần phải làm một việc gì đó!... Trước kia nó bao giờ cũng kể cho cô nghe hết tất cả mọi chuyện, còn bây giờ không cậ nổi nó một lời nào... Ôi, cháu gái của cô, chỉ có một mình cháu có thể cứu được nó! Cháu hãy lấy nó làm chồng nhanh lên, và đừng cho nó chơi bóng nữa!

Xê-vim lắng nghe bà Bê-rin, nhưng lại nghĩ về việc khác: chỉ đến bây giờ, khi giữa cô và Xa-ít xuất hiện Ai-xen, cô chợt hiểu rằng, cô không thể từ bỏ anh được, anh cần cho cả chính cô.

Và quên hẳn lòng tự trọng của người phụ nữ, cô nói:

- Cháu đến đây, hy vọng được gặp anh ấy ở nhà... Thế anh ấy đâu?

Hai người phụ nữ ngơ ngác nhìn nhau: câu hỏi thật là bất ngờ đến với họ.

- Thế cháu không thường gặp nó sao?

- Anh ấy mới đến nhà cháu hôm kia,- Xê-vim vội vã trả lời.

Một sự im lặng kéo dài sau câu trả lời này.

- Cháu gái của cô, không lẽ cháu không biết thật sao...?- Bà Bê-rin bắt đầu nói.

- Cháu không biết những gì?

- Nó đã bay sang Mỹ rồi...

- Sao!- Xê-vim kêu lên,- Anh ấy nói với cháu là chuẩn bị đi, nhưng... thật là bất ngờ... Thật ra lúc ấy cháu cũng không có mặt ở Xtăm-bun... Anh ấy đi một mình sao?

- Một mình...

- Khi nào ạ?

Xa-ít đã đi cách đây một tuần, nhưng vì Xê-vim bảo anh mới ở nhà cô hôm kia, nên để cô khỏi rơi vào tình trạng khó xử, bà Bê-rin đã tế nhị trả lời;

- Sáng hôm qua, cháu gái của cô...

- Chắc là anh ấy đã đến nhà cháu, nhưng có lẽ lúc ấy cháu không có nhà...

Xê-vim không nhớ là cô đã ra đến ngoài đường bằng cách nào...

Bác sĩ Rê-phic, Ac-kan, ngài Tôm-xơn và Ai-xen đã ra sân bay tiễn Xa-ít, Xa-ít và Ai-xen chia tay như một cặp vợ chồng đang yêu nhau say đắm. Đưa khăn tay lau nước mắt, cô khẽ nói:

- Khi nào sang đến nơi, anh hãy viết thư ngay nhé. Em rất lo đấy...

Người cô cũng định ra sân bay, nhưng Xa-ít đã thuyết phục được bà ở lại.

Bốn người ra tiễn, hình như đã thỏa thuận với nhau, không ai nói với ai một lời nào về chuyến đi của Xa-ít cả, vì thế nguồn tin này không bị đăng lên cột tin tức về xã hội thượng lưu.

Đầu tiên Xê-vim còn chờ thư của người chồng chưa cưới, sau đó cô cố gắng tìm hiểu địa chỉ của anh ở bên Mỹ. Nhưng Xa-ít chỉ viết thư cho Ai-xen,

những lá thư vụng về, không mạch lạc của anh thăm đượm một tình yêu nồng cháy...

Cùng thời gian đó, ngày đá bóng B.L. lên đường đi Bu-ca-ret cũng sắp đến gần. Xê-vim nhất định không chịu đi: cô có cảm giác rằng, chỉ cần cô rời khỏi Xtăm-bun là sẽ có thư của Xa-ít gửi về.

Ngay cả những lời yêu cầu của ngài Di-un-da Bôn-tun, cũng như những lời van nài khẩn khoản của A-khơ-met, và thậm chí cả những lời dỗ dành của ngài Kha-xip cũng không lay chuyển được quyết định của Xê-vim. "Chẳng nhẽ cô không quan tâm đến việc bóng đá B.L. sẽ đá như thế nào hay sao? Mọi người hỏi cô.- Hay là cô không còn quý trọng danh dự của bóng đá Thổ Nhĩ Kỳ nữa?" "Nếu cô không đi, bạn bè nhắc đi nhắc lại với cô,- chắc chắn là A-khơ-met sẽ đá rất kém... Xê-vim, cô hãy nhớ rằng, không có cô đội bóng sẽ thua mất!"

Không, không, mọi người có nói gì đi nữa, cô cũng nhất định không đi!...

Vào một ngày đẹp trời, Ê-ron Ac-kan đã đăng một tấm ảnh Xa-ít mặc quần áo bóng đá lên trang nhất tờ báo của anh. Cái gì thế nhỉ? Xê-vim không tin vào mắt của cô nữa: "Một ngôi sao mới của đá bóng L.B.T. Xa-ít Rư-gi-xun; Nước Mỹ chào mừng một ngôi sao mới xuất hiện của nền bóng đá Thổ Nhĩ Kỳ"- cô đọc lời đề tựa dưới tấm ảnh. Sau đó vài ngày xuất hiện thêm một bức ảnh nữa: Xa-ít cùng với các cầu thủ trong đá bóng. Trong một mẫu tin nhỏ đã nêu rõ những thành tích của người cầu thủ bóng đá Thổ Nhĩ Kỳ trẻ tuổi, người ghi một số bàn thắng vào khung thành của đội bạn, đội bóng của Xa-ít đã dành được một chiến thắng đáng kể. Dần dần các báo khác cũng bắt đầu đăng tin về Xa-ít. Xê-vim thấy hoàn toàn bối rối. Không lẽ tất cả những gì viết về anh ta đều là sự thật? Thứ nhất là tất cả mọi người đều biết rằng, bóng đá của Mỹ chỉ vừa mới bắt đầu phát triển, và thứ hai là,- đây là điều quan trọng nhất,- Xa-ít đã kịp trở thành cầu thủ đội bóng L.B.T. từ khi nào vậy?

Trong khi cô còn đang bận nghe về Xa-ít. Đội bóng B.L. đã bị thua đậm ở Ru-ma-ni. Các bài tường thuật về trận đấu trên báo chí đều ám chỉ rõ ràng là chính cô, Xê-vim Phe-phai-e-vec, là người có lỗi trong việc thất bại của đá bóng vô địch. Vì lý do này nên sau khi về nước không có ai, ngoài A-khơ-met, trong số các cầu thủ của đội bóng B.L. đến nhà cô cả. Có lẽ A-khơ-met cho rằng anh có lỗi đối với hoàn cảnh khó xử của Xê-vim.

Còn sau đó đã xảy ra một việc hoàn toàn không ai ngờ đến: người chủ ngôi

nhà dành cho cặp vợ chồng sắp cưới đã nộp đơn kiện ở tòa án về việc ông ta không được trả tiền thuê nhà bốn tháng nay. Khi được người chủ ngôi nhà báo tin cho biết, đầu tiên bà Bê-rin thấy lúng túng và vội đến gặp các luật sư nhờ giúp đỡ. Trước đây các vị luật sư này đã từng bào chữa nhiều vụ án của dòng họ Ru-gi-xun, nhờ vậy mà họ đã trở nên giàu có. Nhưng họ không vội vàng giúp đỡ đương sự của mình, vì biết rằng gia tài của dòng họ Sa-phơ-ran cũng chẳng còn gì.

Bà Bê-rin rơm rớm nước mắt, khi nhớ lại Xa-ít đã say mê sửa soạn tổ ấm gia đình như thế nào, anh đã làm đi làm lại không biết bao nhiêu lần, để làm vừa lòng người mẹ vợ tương lai.

- Mong các ngài cố nói giúp với ông chủ nhà chờ đến khi Xa-ít về đã,- bà khẩn khoản yêu cầu các vị luật sư.

- Việc đó chỉ làm tốn thời gian vô ích thôi.... Cần phải trả tiền ngay, nếu không thì tất cả sẽ bị bán đấu giá.

Đến lúc đó người phụ nữ già quyết định phải bàn bạc với Xê-vim,- vì Xa-ít đã làm các tổ ấm ấy chính là để cho cô ta. Sau khi báo trước bằng điện thoại về việc viếng thăm của mình, một lát sau bà đã đến nhà của gia đình Phe-phai-e-vec, trong tay cầm theo một món quà quý giá.

Xêvim mừng rỡ, vì cô rất muốn biết tin về người chồng chưa cưới. Sau khi niềm nở đón tiếp bà Bê-rin, cô lễ phép trả lời tất cả các câu hỏi của bà và chịu khó lắng nghe câu chuyện rối rắm về hoàn cảnh túng tiền của gia đình Ru-gi-xun. Tin này đối với gia đình Phe-phai-e-vec thật là bất ngờ, vì không bao giờ họ nghĩ được rằng, của cải tự nhiên có thể biến mất và người thừa kế không còn lại gì cả. Thậm chí bà Me-khơ-đu-re còn thấy hơi ăn năn hối hận: nếu bà đừng khó tính khó nết thì từ lâu Xê-vim đã trở thành bà chủ trong ngôi nhà của người chồng. Còn bây giờ thì chồng cũng không có, nhà cũng không có, chỉ còn mỗi cái tên gọi là cô dâu...

- Bà biết đấy,- bà Bê-rin nói,- Xa-ít đã trả tiền thuê nhà trước một năm. Thực ra, tôi cũng chưa bao giờ đến đó, nhưng theo lời của cháu Xa-ít thì bà đã hài lòng về tất cả mọi thứ... Cháu Xa-ít của tôi, mong thánh A-la hãy ban cho cháu sức khỏe, vì đang trí nên đã quên mất là không chỉ một năm đã trôi qua, mà còn thêm bốn tháng nữa. Người chủ nhà dọa là sẽ bán đấu giá bàn ghế giường tủ. Vì ngôi nhà bà để giành cho hai cháu, nên tôi đến đây để hỏi ý kiến bà... Không biết khi nào cháu Xa-ít sẽ trở về... Thực ra thì cháu viết thư về nói tôi hãy bán đồ đạc đi để thanh toán với người chủ. Nhưng tôi thấy tiếc

quá!...

Sau khi được con gái cho biết mọi chuyện, người chủ gia đình Phe-phai-e-vec lạnh lùng nói:

- Để tôi nghĩ đã!

Xêvim khóc òa lên.

- Sao mà phải khóc? Tao đã nói là tao nghĩ đã. Hay là đến nghĩ cũng không được hả...

Trong lúc ngài Kha-xip đang còn suy nghĩ, nên trả hay không nên trả tiền thuê nhà, thì Xê-vim biết được địa chỉ của người chồng chưa cưới ở bên kia đại dương. Cô viết cho anh một lá thư dài dăm lẹ. Xa-ít không trả lời ngay. Khi Xê-vim đã hoàn toàn mất hết hy vọng, cô mới nhận được một tấm bưu thiếp ngắn ngủi của anh. Anh báo tin rằng, trong thời gian sắp tới anh sẽ trở về nhà, còn về chuyện nhà anh không nhắc đến một lời nào.

Cùng thời gian đó, ngài Kha-xip đã tiến hành tìm hiểu về tình hình tài chính của gia đình Ru-gi-xun và ông biết là tiền của họ đã cạn. Thậm chí người cô Bê-rin đã phải từ bỏ một phần đồ trang sức quý báu của bà - tình hình đã xấu đến mức như vậy! Ngài Kha-xip tin tưởng rằng, bây giờ thì cô con gái thông minh của ông nhất định sẽ từ bỏ người chồng chưa cưới. Nhưng Xê-vim không muốn nghe về việc đó, cô nằng nặc đòi ông phải trả tiền nhà.

- Hấn không còn gì hết! Con phải hiểu rằng, hấn đã bị phá sản rồi... Hay là con không hiểu gì cả?- ngài Kha-xip nổi nóng.

- Con hiểu, nên càng không thể từ bỏ anh ấy vào lúc này...

Bà Me-khơ-du-re ủng hộ tất cả mọi lý lẽ của chồng.

- Hấn không có tiền, không thông minh, không đẹp, không có tiếng tăm. Vậy thì hấn có cái gì? Con yêu hấn vì cái gì?... Sao con lại phải bám lấy hấn như thế?

Nhưng không một lý lẽ nào có tác dụng cả. Xê-vim Gri-phôn không thể và không muốn công nhận thất bại của mình.

[1] Cám ơn.

Một Xa-ít khác từ Mỹ trở về

Đầu tiên, những lá thư từ Mỹ được gửi về như thác đổ. Xa-ít viết cho Ai-xen hàng ngày, nhưng dần dần thác biến thành sông, rồi thành suối, và cuối cùng thì nguồn cũng khô cạn.

Khi Xa-ít từ Mỹ trở về, có ba người ra đón: bác sĩ Rê-phic, Ê-ron Ac-kan và ngài Tôm-xon. (Anh muốn như vậy: anh yêu cầu mọi người không báo cho ai biết là anh đã về).

Ngay cả bác sĩ Rê-phic cũng phải ngạc nhiên về sự thay đổi của bạn anh. Không còn lại một dấu vết gì của anh chàng Xa-ít trước đây, hình như anh ta đã vĩnh viễn ở lại nước Mỹ. Rê-phic nhận thấy trước mặt anh một Xa-ít hoàn toàn khác. Xa-ít trước đây không để ý gì đến ăn mặc: chiếc áo vét lúc nào cũng lủng lẳng trên người anh như trên mắc áo, còn quần thì bao giờ cũng như sắp tụt khỏi chiếc hông gầy gò của anh. Còn bây giờ từ máy bay bước ra là một người đàn ông lịch thiệp, đôi mắt đầy sức sống của anh sáng long lanh, trên môi nở một nụ cười rạng rỡ.

Anh chàng Xa-ít này thậm chí không thèm hỏi gì về Xê-vim và Ai-xen...

Người cô Bê-rin bị ngắt đi ngay sau khi gặp người cháu ở ngưỡng cửa, và bà An-giê-la phải cho bà uống nước bạc hà một hồi lâu. Trong thời gian Xa-ít vắng mặt, người cô đáng thương đã phải sống không ít ngày vất vả, vì thế vừa mới tỉnh dậy bà đã vội vàng kể lể tâm sự. Bà đã làm tất cả mọi việc như anh yêu cầu: bán bàn ghế giường tủ và trả nợ cho người chủ ngôi nhà, nhưng bà vẫn buộc lòng phải bán thêm một phần đồ trang sức quý báu của mình, để duy trì nền nếp trong biệt thự cũ kỹ của dòng họ Sa-phơ-ran.

Khi Xa-ít đã đi lên phòng sau câu chuyện với người cô, thì có tiếng chuông ngoài cửa: biết anh trở về, các nhân viên của công ty xây dựng đến đề nghị xây dựng những ngôi nhà ở hiện đại trên nền tòa biệt thự.

- Này, cháu Xa-ít, cô quên chưa kể cho cháu nghe về những người này. Cháu vừa lên, thì họ đến cho cô xem những bản thiết kế khủng khiếp của họ. Cô nói là cháu đi đường về còn mệt và sẽ tiếp họ sau.

Nhưng Xa-ít vẫn đi xuống dưới nhà và nói chuyện một hồi lâu với các nhân viên của công ty xây dựng. Khi những người khách đã ra về, người cô nói:

- Cháu ơi, cô khuyên cháu, đừng quyết định việc gì một mình cả cháu ạ? Cần

phải họp tất cả mọi người chúng ta lại.

Xa-ít mỉm cười độ lượng.

- Ai là chúng ta hả cô?

- Cháu ơi, sao lại ai? Ngài ap-di-u-si-u-ki-ua này, ngài Kur-xme-ti này, nguồn gốc Di-khơ-nhi này, bà Du-bai-de này... Cháu còn nhớ là họ đã đến khi cháu định lấy vợ không?

- Đó là một bầy sâu mọt...

Người cô đưa tay che mặt, bà không muốn để người cháu nhìn thấy những giọt nước mắt của bà. Ôi, nước Mỹ, nước Mỹ! Họ đã làm gì với người cháu yêu quý của bà thế này!

- Cô ơi, cô cứ yên tâm! Những người mà cô gọi là "chúng ta" đều đã trở nên lắm cảm mất rồi... Nếu họ mà có một chút quyền hạn đối với biệt thự của chúng ta, thì họ đã dỡ thành từng phần mang đi từ lâu. Như thế này họ cũng đã sống nhờ chúng ta quá lâu rồi...

Bà Bê-rin sững sốt. Không lẽ Xa-ít lại coi cả bà là người ăn bám? Bà, người đã thay mẹ nuôi anh...

- Cô ơi, cô còn nhớ, khi họ hiểu là trong ngôi nhà này không còn gì để sống, họ đã từ bỏ chúng ta như thế nào không. Lúc đó hình như họ bị gió cuốn đi! Họ chạy về những cái hang của họ, để lại cho chúng ta tòa biệt thự đã gần đổ nát...

Ê-ron Ac-kan cố gắng để tin Xa-ít từ Mỹ trở về được đăng trên tất cả các báo ở Xtăm-bun. Thông báo về việc anh trở về được in dưới những tiêu đề lớn. Sau khi biết tin người chồng chưa cưới đã trở về qua báo chí, Xê-vim trở nên do dự: bây giờ cô phải làm gì đây? Đến gặp anh ta, hay là chờ anh ta tự đến?

Cô ngấm nhìn các bức ảnh một hồi lâu: anh chàng Xa-ít trở về không giống một chút nào với người mà cô thường gọi là "hấn". Cô nhìn và bực mình suy nghĩ, cô Xê-vim Gri-phôn đã phải hy sinh biết bao nhiêu vì anh: cô không đi Ru-ma-ni, không có tình nhân mới, nếu không kể việc cô vẫn còn yêu A-khơ-met, nhưng đó chẳng qua chỉ là thói quen mà thôi. Còn Xa-ít? Anh ta thật là vong ân, bội nghĩa! Đã về rồi mà vẫn không thèm đến. Mẹ nói cũng phải... Và Xê-vim òa lên khóc vì xót xa cho số phận của mình.

Đang khóc cô bỗng nghe thấy tiếng của ai đó trong phòng khách. Trong khi đi vào phòng tắm, từ ngoài hành lang cô nhìn thấy một người trẻ tuổi lịch thiệp và hấp dẫn đang ngồi uống cà phê ở cạnh bàn. Cô chưa kịp ngấm mình vào nước nóng, thì người hầu gái đã gõ cửa phòng tắm và nói thì thào:

- Cô Xê-vim! Anh Xa-ít, người chồng chưa cưới của cô, đã đến đây!...

Khoác áo choàng lên người, Xê-vim lao vội ra phòng khách.

- Anh Xa-ít!... cô reo lên và đu người lên cổ anh.- Có phải là anh đây không?!

Cô đặt người khách quý ngồi và ghé bành, còn cô thì ngồi xuống cạnh anh trên tấm thảm. Đặt tay lên đùi anh, cô nói:

- Ôi, em không tin vào mắt của mình nữa! anh thay đổi nhiều quá!...

Trước mặt cô là một người đàn ông tự tin và khỏe mạnh.

- Xa-ít, anh còn nhớ không.- Cô nói tiếp,- anh nói rằng, anh sẽ cưới em, khi anh chiếm được chỗ đứng vững chắc ở trong trái tim em?...

Làm sao mà anh có thể quên được điều đó? Tất nhiên là anh còn nhớ, nhưng những hồi tưởng về quá khứ bây giờ hoàn toàn không có ý nghĩa gì đối với Xa-ít cả.

Xê-vim đứng bật dậy và nhảy khắp quanh phòng. Xa-ít bình thần quan sát những động tác cuồng nhiệt của cô, anh bất giác so sánh Xê-vim với những người phụ nữ khác và thầm nghĩ rằng, tất cả họ sử sự gần giống nhau, khi họ không còn tin vào thắng lợi nữa. Xê-vim không thể ngờ được rằng, người chồng chưa cưới của cô không chỉ đã bỏ đeo kính, mà còn nhìn rất rõ, và không một tấm màn nào có thể che phủ thế giới này khỏi mắt anh được.

A-khơ-met đến, Xê-vim hôn anh ta theo thói quen, còn Xa-ít thì hiểu rằng, anh không thể ghen với cô ta được. Và tất nhiên là, anh cũng không thể lấy cô ta được...

Hai người đàn ông bắt tay nhau. A-khơ-met nhìn Xa-ít với vẻ tò mò không dấu diếm, hình như trước mặt anh là một người hoàn toàn không quen biết. Ngay cả cái bắt tay của anh ta cũng đầy sức mạnh thuyết phục và chân thành một cách thật đáng yêu. Còn anh ta ăn mặc mới sang trọng làm sao!...

- Chúng ta sẽ uống gì nhỉ?- Xê-vim hỏi.

- Nếu có thể, thì hãy cho uýt-xki,- Xa-ít trả lời với nụ cười đầy sức quyến rũ.

Xê-vim vừa mang rượu ra, vừa hát khe khẽ một bài gì đó. Sau đó, theo thói quen cô lại ngồi xuống bên cạnh.A-khơ-met, cô không hiểu rằng, lẽ ra cô không nên làm điều đó khi có mặt chú rể? Còn Xa-ít bất giác lại mỉm cười: trong ngôi nhà này không có gì thay đổi cả.

- Anh cười cái gì mãi thế?- Xê-vim hỏi.

- Không có gì đâu...

- Nào, anh hãy nói đi? anh đang nghĩ gì thế?

- Không nghĩ gì cả...

Xa-ít nhớ lại là trước kia anh cũng đã từng ngồi ở góc phòng khách này và không hiểu gì cả, khi nghe Xê-vim và A-khơ-met âu yếm nói chuyện với nhau. Còn sau đó, người vợ chưa cưới đã ném chiếc nhẫn cưới vào mặt anh chỉ bởi vì rằng anh đã không thận trọng tham gia vào câu chuyện tâm tình của họ.

Hôm nay anh đến nhà Xê-vim không phải vì nghĩa vụ hay vì anh biết điều. Không, anh đến gặp cô để nói rằng từ nay cô được tự do - đám cưới của họ là không thể có được. Đúng, không thể có được,- anh cố gắng khắc sâu ý nghĩ đó trong mình.

Người đầu tiên nhớ đến công việc tất nhiên là A-khơ-met. Anh mở đầu câu chuyện về đám cưới và hỏi thẳng là khi nào Xa-ít định tổ chức và họ sẽ sống ở đâu, vì ngôi nhà trước đây nay không còn nữa.

Xa-ít nói một cách bóng gió thay cho câu trả lời trực tiếp.

- Các bạn thử hình dung có một tai nạn máy bay xảy ra. Máy bay bị rơi và tan thành từng mảnh. Trên báo chí mọi người nêu nhiều giả thiết khác nhau, tất cả đều không đoán được nguyên nhân xảy ra tai nạn. Không ai có thể nói được chính xác, vì tất cả máy móc đều bình thường, và động cơ làm việc tốt. Vậy thì tại sao máy bay lại rơi? Ở đây chỉ còn lại có một giả thiết đúng đắn duy nhất cho câu trả lời: kim loại đã bị chết.

Hai người chăm chú lắng nghe anh, nhưng rõ ràng là không ai hiểu gì cả.

Khi đó Xa-ít nói thêm một ví dụ khác:

- Một ngôi nhà, được làm theo đầy đủ các tiêu chuẩn của kỹ thuật xây dựng, bỗng nhiên bị sụp đổ. Không ai có thể hiểu được nguyên nhân: cả các kiến trúc sư, lẫn các kỹ sư, cũng như những người xây dựng. Còn ngôi nhà thì bị đổ vì một cơn động đất nhỏ đến mức không ai để ý đến...

Vẫn không ai hiểu gì cả, tuy vậy hai người cũng cảm thấy ngại ngại vì kiến thức uyên bác của Xa-ít. Thế mà trước đây mọi người dám nói rằng, hình như anh chàng cận thị gầy yếu này không biết gì hết ngoài môn số học? Thật ra thì anh ta cũng không còn cận thị, ngờ nghệch và gầy yếu nữa.

Xê-vim bắt đầu thấy lo lắng, bồn chồn. Xa-ít nhận ra điều đó vì thấy cô đã vò nhàu chiếc khăn mùi xoa ở trong tay. Anh cố gắng giải thích thêm một lần nữa:

- Đấy, hãy lấy thêm một ví dụ. Có một dòng họ lâu đời đã từ mấy trăm năm nay. Nhiều người vĩ đại đã xuất thân từ dòng họ này: các tướng lĩnh, các chính khách, các nhà bác học, nhưng dòng họ ngày càng sa sút, và đã đến lúc hoàn toàn tan rã, dòng họ đang hấp hối...

Rồi anh lại chuyện hoàn toàn trống rỗng - hai người vẫn không hiểu gì cả.

A-khơ-met không chịu nổi và bỏ đi.

Còn Xê-vim... Cánh cửa chưa kịp khép lại sau lưng A-khơ-met, cô đã dựng một vở đánh ghen với Ai-xen cho Xa-ít xem. Bằng một động tác quen thuộc, cô cầm lấy ngón tay để định ném chiếc nhẫn cưới vào mặt Xa-ít không biết lần này là lần thứ bao nhiêu rồi!, nhưng cô bỗng lặng người đi - trên ngón tay không có chiếc nhẫn cưới: trong khi người chồng chưa cưới đi sang Mỹ, cô không lần nào đeo nó cả.

- Thôi, đừng cố gắng vô ích!- Xa-ít nói và đứng dậy khỏi ghế.- Chúc cô ở lại hạnh phúc!

Cuộc họp hàng năm của câu lạc bộ B.L.

Các trận đấu không thành công của đội bóng B.L. ở trong và ngoài nước đã gây nên một làn sóng công phẫn mãnh liệt trong toàn dân, đến mức làm cho trong ban lãnh đạo câu lạc bộ bắt đầu có những bất đồng và chia rẽ. Phái đối lập chống lại ban lãnh đạo ngày càng tăng lên, trong ban lãnh đạo đã hình thành các nhóm và các phe phái đối lập.

- Này, anh bạn ạ, rồi anh sẽ thấy,- Ac-kan nói với Xa-ít.- Cho tới khi bắt đầu cuộc họp hàng năm của câu lạc bộ B.L., ngài Bôn-tun của chúng ta sẽ chia rẽ phái đối lập ra thành nhiều nhóm: ngoài nhóm "những người B.L. không thể bị lay chuyển"- kẻ thù chính của ông ta, sẽ xuất hiện thêm vô số nhóm nhỏ, do chính ông ta tự dựng nên.

- Sao lại như thế?- Xa-ít ngạc nhiên.- Tại sao ông ta lại tạo ra phái đối lập để chống lại chính mình?

- Anh bạn ạ, để tiêu diệt kẻ thù thì cần phải chia rẽ hàng ngũ của chúng. Dòng nước phụt ra từ vòi rồng khác với tia nước của bình tưới hoa chứ. Anh bạn đã hiểu chưa?

Tất cả diễn ra đúng như Ac-kan đã dự đoán. Các nhóm mới mọc lên như nấm sau một trận mưa: ngoài nhóm "những người B.L. không thể bị lay chuyển", đã xuất hiện thêm các nhóm mới dưới nhiều hình thức hội, đoàn thể, liên minh. Đó là các nhóm "Chỉ có B.L.", "B.L. vì B.L.", "Tất cả vì B.L.", "không có B.L., ngoài B.L.", "Không ai quật đổ được B.L. của chúng ta", hoặc thậm chí với tên gọi rất đơn giản "Chúng ta sẽ thành B.L."

- Anh bạn ạ,- Ac-kan vẫn tiếp tục nói.- Anh phải hiểu là trong từng nhóm, ngài Bôn-tun đều có người của ông ta. Tại sao tôi lại nghĩ như thế. Bởi vì rằng lần nào cũng vậy, khi ban lãnh đạo đã bị xụp đổ, ngài Bôn-tun lại có mặt trong ban lãnh đạo mới!

Những cuộc tranh cãi giữa các nhóm đối lập căng thẳng đến mức phải đưa ra tòa án. Nhóm "những người B.L. không thể bị lay chuyển" nộp đơn kiện ban giám đốc đã phung phí tiền nong của câu lạc bộ. Tòa án đã quyết định niêm phong kết tiền của câu lạc bộ.

Họp ban Giám đốc, ngài Di-un-da Bôn-tun chỉ nêu một câu hỏi duy nhất "Chúng ta có cần phải cương quyết chống lại phái đối lập hay không?". Và ngay lập tức ngài tự trả lời: "Cần!... Các ngài hãy nhớ rằng, nhóm "những

người B.L. không thể bị lay chuyển" đã gọi chúng ta là những kẻ tự mạo danh! Chúng có quyền gì mà gọi chúng ta như vậy? Chẳng nhẽ không phải mọi người đã bầu chúng ta vào ban giám đốc bằng phiếu kín hay sao? Các ngài ạ, chúng ta cần phải kiện lại chúng nó? Chúng ta cần phải đưa chúng nó ra tòa án danh dự!..."

Các thành viên của ban giám đốc đều nhất trí ủng hộ ông ta: "Ngài Bôn-tun của chúng ta thế mà cừ thật...". Sau khi được sự đồng ý của ban giám đốc về việc kiện lại, ngài Bôn-tun tập hợp phái đối lập lại và vỗ về họ: Các ngài đừng sợ tòa án danh dự này, tôi sẽ bày cho các ngài, cần phải nói gì và nói như thế nào..."

- Con người ấy là như thế.- Ac-kan tiếp tục câu chuyện của anh.- Chẳng hạn như ông ta có thể bước vào một gian phòng toàn những người không quen biết và ngay lập tức bắt chuyện với họ. Sau nửa tiếng, ông ta sẽ làm cho họ cãi nhau, rồi sau đó ông ta lại hòa giải họ... Không phải ngẫu nhiên mà mọi người gọi ông là "nhà lãnh đạo vĩ đại".

Trong tất cả các báo đều có đăng tin về ngày, thời gian và địa điểm tiến hành cuộc họp hàng năm của câu lạc bộ B.L..

- Ê-ron, anh nghĩ thế nào, liệu ngài Bôn-tun có được bầu vào ban lãnh đạo mới không?- Xa-ít hỏi.

- Tất nhiên là sẽ được bầu!- Người bình luận viên thể thao khách quan nhất trả lời, không cần suy nghĩ.- Ngài Bôn-tun là một người cực kỳ tháo vát. Anh bạn ạ, tôi còn nhớ một vài buổi họp như thế này, và lần nào ông ta cũng có một trò gì đó. Một lần, khi tất cả mọi người đã có mặt đông đủ và đang chờ khai mạc cuộc họp, bỗng có tiếng cười vang lên lúc ở đầu này, lúc ở đầu kia phòng họp. "Cái gì thế nhỉ?"- Tôi trầm nghĩ và nhìn thấy mọi người đang vây quanh ai đó và cười vỡ cả bụng. Thì ra đó là ngài Bôn-tun của chúng ta đang kể chuyện tiếu lâm. Ngài kể mới hay làm sao. Có thể nghe mãi không chán! Mọi người xung quanh ông đều chết lăn ra vì cười. Còn ông đi hết nhóm này đến nhóm khác, vui đùa với mọi người. Tất cả hình như quên mất là họ đến đây để làm gì. Đúng lúc đó ngài Bôn-tun bước lên diễn đàn và nói: "Thưa các bạn, để khỏi mất thời gian, tôi đề nghị chuyển ngay sang vấn đề thứ nhất của chương trình buổi họp". Còn mọi người còn đang có tâm trạng thích thú vui nhộn, không ai muốn họp hành gì cả. Ngài Bôn-tun cũng chỉ cần có thế, ông ta nhanh chóng nêu đề nghị của mình để biểu quyết, và tất cả đều nhất trí giơ tay.

Kể cho anh nghe thêm một trường hợp khác: cuộc họp đang tiến hành, những người phát biểu đều lên án ngài Bôn-tun, họ muốn gạt bỏ ông ta khỏi danh sách ứng cử. Tất cả đều nghĩ rằng, ngài Bôn-tun sẽ tự bào chữa, nhưng ông ta bình thản nói "Sự thật bao giờ cũng tự tìm thấy đường đi!". Mọi người công kích ông ta suốt cả ngày. Đến gần tối, khi tất cả đã mệt, ngài Bôn-tun của chúng ta mới đưa Ma-dich-xa-lich lên diễn đàn. Anh ta đá cho câu lạc bộ B.L. ngay từ khi đội bóng mới thành lập. Trong đời, tôi chưa bao giờ được nghe một diễn giả nhiều lời, chán ngắt và buồn tẻ đến thế! Một lúc sau trong phòng không còn một ai thức cả - tất cả đều ngủ thiếp đi bởi tài hùng biện của Ma-dich-xa-lich. Còn anh ta đang nhớ lại thời kỳ Xtăm-bun bị chiếm đóng hồi đầu những năm hai mươi, khi tình yêu vô hạn đối với Tổ quốc của người Thổ đã giúp họ đá thắng đội bóng của Anh. Để khỏi ngủ, tôi tự véo mình và thử ghi chép - nhưng tất cả đều vô ích! Chỉ còn diễn giả và ngài Bôn-tun là không ngủ. Tôi không nhớ là Xa-lich đã nói bao nhiêu lâu, - nếu để anh ta nói thỏa thích thì anh ta còn nói đến khi chết, - thật may, một người nào đó tinh ý đã kéo anh ta xuống khỏi diễn đàn. Trong lúc mọi người còn chưa tỉnh, ngài Bôn-tun bắt đầu nói. Nhưng mọi người không đủ sức để nghe nữa; họ la hét: "Bôn-tun ông là đồ đê tiện. Chỉ mong ngài kết thúc cuộc họp ngay cho, chúng tôi hết sức rồi, ngài muốn gì cũng được!".

Anh bạn ạ, đến lúc đó vị chủ tọa cuộc họp mới đưa vấn đề ra biểu quyết, và tất cả mọi người đều giơ tay, như làm theo mệnh lệnh!..."

Năm ngoái, trước cuộc họp, các thành viên của câu lạc bộ đã thề là sẽ không bầu ngài Bôn-tun nữa. Ông ta biết được điều đó. Vị chủ tọa vừa khai mạc cuộc họp, ngài Bôn-tun của chúng ta đã đứng trên diễn đàn và nói: "Các ngài vẫn thường nói FIFA[1], FIFA?- ông ta mở đầu bài diễn văn của mình.- Nhưng có ai trong các ngài biết, đó là cái gì không?". Anh bạn ạ, ngay cả anh, một người mới đá bóng, cũng thừa biết FIFA là gì. Vậy thì có thể nói gì được nữa!

Thế là buổi họp vẫn bị sa vào bẫy của ngài Bôn-tun. Mọi người bàn cãi kịch liệt, suýt nữa thì xảy ra cả đánh nhau. Cuộc tranh cãi kết thúc khi một anh chàng ngu ngốc nào đó đứng lên ghé và hỏi, có ai biết "hai không" là gì không? Ngài Bôn-tun đứng ngoài cuộc vào bình thản quan sát mọi việc xảy ra. Tiếng la hét ồn ào kéo dài đến tận nửa đêm. Và ngày hôm sau ngài Bôn-tun lại được bầu là thành viên của ban lãnh đạo mới.

Anh bạn ạ, ông ta làm không thiếu một trò gì? Anh đã nghe câu chuyện về lá cờ chưa? Chưa à? Thế thì hãy nghe đây! Ngài Bôn-tun quyết định gạt khỏi chức chủ tịch danh dự một người vừa được bầu vào nghị viện cách đó không

lâu. Cuộc họp vừa mới bắt đầu, ngài Bôn-tun đã đứng dậy và tuyên bố rằng cuộc họp là không hợp pháp. "Thế nào? Tại sao lại thế?" - Mọi người la hét khắp bốn phía. "Là bởi vì rằng - ông ta giải thích - trong phòng không có lá cờ Thổ Nhĩ Kỳ! Các ngài đồng nghiệp thân mến, rất tiếc là trong chúng ta có những người không tôn trọng lá cờ vinh quang thiêng liêng của Tổ quốc chúng ta?".

Anh bạn ạ, thế là mọi việc bắt đầu! Ngài chủ tịch bắt hạnh rơm rớm nước mắt khẩn khoản van xin mọi người đi tìm lá cờ. Tất cả đều cố tỏ ra là những người yêu nước nồng nàn, họ hét lên: "Đúng, đúng! Ngài Bôn-tun nói đúng, làm sao lại có thể thiếu lá cờ được!"

Anh bạn ạ, nếu anh nhìn ngài chủ tịch, ông ta như bị bỏ vào lò nung ấy. Ông ta nói ấp úng bằng một giọng thật đáng thương: "Mong thánh A-la sẽ giúp đỡ chúng ta, các ngài hãy tìm cho một lá cờ đâu đó mau lên!".

- Thế rồi chuyện đó kết thúc ra sao?- Xa-ít quan tâm hỏi.

- Anh bạn ạ, còn có thể kết thúc như thế nào được nữa? Ngài chủ tịch quá hoảng sợ nên khẩn khoản yêu cầu ngài Bôn-tun hãy cứu vãn tình thế: "Ngài Bôn-tun, ngài muốn làm gì thì làm, tất cả là tùy ý ngài". Lúc đó ngài Bôn-tun bước lên diễn đàn và nói: "Các bạn thân mến! Lá cờ - đó là danh dự của chúng ta, là máu của chúng ta". Sau đó ông ta lôi ra một lá cờ lớn, giơ lên trước diễn đàn và hôn vào một góc cờ... Sau buổi họp mới vỡ lẽ ra rằng, ngài Bôn-tun đã thủ trước lá cờ, đã gạt bỏ được ngài chủ tịch, nhưng ông ta vẫn giữ nguyên cương vị cũ..."

Mãi nói chuyện Ê-ron và Xa-ít đã đi đến văn phòng của ngài Bôn-tun, hao hao giống như một tiệm rượu. Chờ các phóng viên có mặt uống xong những chai rượu dành cho họ, ngài Bôn-tun nói:

- Đề nghị các ngài hãy nhanh lên một chút, chỉ còn nửa giờ nữa là buổi họp sẽ bắt đầu tại ngôi nhà số mười tám.

- Đây là đâu nhỉ?

- Chúng ta cùng đi, tôi sẽ chỉ cho các ngài.

Theo sau xe của ngài Bôn-tun, những người tham gia cuộc họp đi đến ngôi nhà số mười tám. Sau khi đi xuống vài bậc thang, mọi người bước vào một gian không không có tiện nghi gì cả.

Nhìn xung quanh một lượt, Ac-kan nhún vai thắc mắc.

- Cho đến lúc này tôi vẫn chưa thể hiểu được, tại sao chúng ta lại ở đây, nhưng có một điều đã rõ là ngài Bôn-tun thân mến của chúng ta lại nghĩ ra một cái gì đó. Lần đầu tiên tôi thấy, một cuộc họp quan trọng như vậy được tổ chức tại một gian phòng nhỏ thế này - giống như một tầng hầm để chứa rau thì phải.

- Tại sao lại không họp ở gian phòng của câu lạc bộ? Xa-ít quan tâm hỏi.- Ở đó rộng hơn nhiều cơ mà.

- Có lẽ, ngài Bôn-tun sợ nhiều người đến dự quá.

Thật kỳ lạ, giờ họp đã trôi qua từ lâu mà vẫn không thấy thêm ai đến, ngoài các phóng viên và một vài thành viên của ban giám đốc cùng đi với ngài Bôn-tun. Ngài Bôn-tun thấy lo lắng, đến chủ tịch đoàn cũng không đủ người, ông gọi điện thoại yêu cầu các thành viên còn vắng mặt của ban lãnh đạo phải đến cuộc họp gấp. Sau những cuộc nói chuyện dài bằng điện thoại, chỉ có thêm một người đến. Ngài Bôn-tun đề nghị chuyển cuộc họp sang ngày hôm sau vì không đủ số đại biểu hợp lý.

- Thật là vô lý!- Một phóng viên nào đó phản đối. – Suốt cả tháng nay báo chí chỉ có viết về cuộc họp này, thế mà không có ai đến... “Nhóm những người không thể bị lay chuyển” đâu rồi? Thế còn các nhóm "Chỉ có B.L.", "Tất cả vì B.L." cũng đâu cả rồi?

- Hình như chúng ta bị lừa rồi! Sao lại có thể như thế được nhỉ?- Ac-kan châm chọc nhận xét.

Những tiếng hét phẫn nộ vang lên từ bốn phía: "Thật là nhục nhã! Đồ bịp bợm!"

Thằng khốn nạn ấy đâu rồi?...

Các phóng viên giận dữ lao đi tìm kẻ lừa dối. Đèn trong phòng bỗng vụt tắt, cuộc ẩu đả bắt đầu diễn ra trong tiếng la hét và chửi rủa.

Từ đâu đó trong góc phòng có tiếng kêu thất thanh:

- Cứu tôi với? Họ đang giết tôi... cứu tôi với...

Cảnh sát kịp chạy đến, mọi người bật đèn lên. Tiếng kêu cứu vang lên từ

chiếc tủ ở góc phòng. Khi mọi người mở tủ, thì thấy ngài Bôn-tun lạnh lạnh chui ra. Tại sao ông ta lại ở trong đó, ở đây, ai định giết ông ta?- Không một ai hiểu được cả. Nói tóm lại, trò gian lận tiếp theo của ngài tổng giám đốc đã bị bại lộ. Ngài Bôn-tun tranh thủ thời gian, nên ông đã quyết định trì hoãn cuộc họp. Ông đã thuê một gian phòng rộng, đầy đủ tiện nghi trong ngôi nhà số mười tám ở một đường phố Xtăm-bun như đã được đăng tin trên các báo. Nhưng ai mà không biết, ở Xtăm-bun số nhà lộn xộn đến mức nào. Thì ra trên cùng một đường phố có hai ngôi nhà số mười tám. Ngài Bôn-tun cố tình dẫn các phóng viên và những người theo ông đến ngôi nhà không đúng địa chỉ. Ông nghĩ rằng, trong khi tòa án còn đang điều tra thì ông đã kịp tiến hành cuộc họp và đánh lừa được đa số chống lại ông. Lẽ ra, ý định của ông sẽ thành công, nếu như không có một phóng viên chợt nghĩ ra rằng, ông đã dẫn họ không phải tới nơi cần đến. Đến lúc đó ngài Bôn-tun buộc phải núp vào trong tủ, sau khi ông đã cắt cầu dao điện.

Sau những sự kiện này, cuộc họp truyền thống hàng năm của câu lạc bộ B.L. được tiến hành trong bầu không khí hết sức căng thẳng.

- Anh có nhìn thấy ông kia không?- Ac-kan huých vai Xa-ít ngồi bên cạnh.- Đó là ngài Xê-lim. Mọi người định đưa ông ta lên làm tổng giám đốc thay ngài Bôn-tun. Nếu ông ta được thông qua, thì ngài Bôn-tun của chúng ta sẽ không còn chỗ ở trong ban lãnh đạo nữa. Có tin đồn là ngài Xê-lim sẽ phát biểu vạch trần những hoạt động của Bôn-tun, nhưng tôi nghĩ rằng ông bạn của chúng ta sẽ trả đũa lại, và chúng ta sẽ được chứng kiến những sự kiện bi thảm.

Vừa bầu xong chủ tịch đoàn, ngài Bôn-tun đã nhảy lên diễn đàn.

- Tôi có đề nghị!

- Thôi đi, ông xuống ngay cho! - Ngài Xê-lim thét lên.- Ông cứ việc giữ lấy đề nghị của ông.

Trong phòng bắt đầu ồn ào.

- Tôi đề nghị,- ngài Bôn-tun cố gắng gào to hơn tất cả - tôi đề nghị bầu ngài Xê-lim kính mến của chúng ta làm chủ tọa cuộc họp hôm nay! Các bạn thân mến ai là thành viên xứng đáng nhất của câu lạc bộ chúng ta? Tất nhiên đó là ngài Xê-lim!...

Trong phòng trở nên im lặng, tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn diễn giả.

- Ai đã giúp đỡ câu lạc bộ của chúng ta nhiều nhất?- Ông ta tiếp tục nói, nhưng không có gì xảy ra cả.- Tất nhiên đó cũng chính là ngài Xê-lim.

- Sao lại có thể gọi họ là kẻ thù của nhau được nhỉ?- Xa-ít ngạc nhiên.- Anh không nghe thấy ông ta đang ca ngợi ngài Xê-lim à.

- Anh bạn ạ, đó chỉ là mảnh khước thôi,- Ac-kan trả lời. Tôi không hiểu được là ông ta sẽ lái đến đâu.

- Ngài Xê-lim là người anh cả của chúng ta ngài Di-un-da Bon-tun càng nói càng hăng. Ông đã làm tất cả những gì một con người có thể làm được cho câu lạc bộ B.L. và thậm chí còn nhiều hơn thế nữa. Chính vì thế tôi đề nghị bầu ngài Xê-lim làm chủ tọa cuộc họp của chúng ta.

Một tràng vỗ tay vang lên.

- Chà đồ chó đẻ mới nghĩ ra cái trò này,- Ac-kan thốt lên.- Ông ta đã nuốt sống ngài Xê-lim rồi, bây giờ thì ngài Xê-lim không còn nói gì được nữa. Nếu đề nghị của ngài Bôn-tun được chấp thuận, thì ngài Xê-lim sẽ không phát biểu chống lại ông ta nữa! Anh bạn đã hiểu chưa?

- Không lẽ chủ tọa không có quyền phát biểu hay sao?

- Không ông ta chỉ có quyền cho phép người khác phát biểu thôi...

- Tôi không đồng ý! Tôi không đồng ý!- Ngài Xê-lim phản đối.- Tôi cần phải phát biểu.

Nhưng vấn đề đã được giải quyết xong xuôi: một vài người công kênh ngài Xê-lim lên vai, đi một lượt khắp phòng và đặt ông ta ngồi vào ghế chủ tọa. Ông ta chưa kịp khai mạc cuộc họp, ngài Bôn-tun lại đã có mặt trên diễn đàn:

- Trước khi bắt đầu họp, tôi đề nghị một phút mặc niệm những người anh hùng vĩ đại của chúng ta...

Cả phòng đứng dậy. Một, hai, ba năm phút trôi qua... ngài Bôn-tun vẫn đứng, và tất cả mọi người vẫn đứng, chờ khi nào ông ta ra hiệu ngồi xuống.

Trong phòng có tiếng xì xào, Ac-lin nói khẽ vào tai Xa-ít:

- Anh nghe tôi nói đây, ông ta lại nghĩ ra một trò gì rồi đấy. Thật là đồ xỏ lá!

Cuối cùng, sau khi cho mọi người ngồi xuống, để không ai kịp ngắt lời ông, ngài Bôn-tun vội vàng nói:

- Các bạn thân mến! Tối hôm qua ở phố Bây-ô-glu, cảnh sát đã bắt giữ một người trẻ tuổi say rượu, vì anh ta đã gây sự đánh nhau!... Khi người cảnh sát định đưa anh ta về đồn, thì người thanh niên trẻ tuổi nói rằng, không ai có quyền đụng đến anh ta, vì anh ta là cầu thủ bóng đá của đội tuyển quốc gia. Thế đấy, các bạn ạ, tôi muốn hỏi các bạn: đã đến lúc chúng ta cần phải nghiêm túc thảo luận về đạo đức, tư cách của một người cầu thủ bóng đá hay chưa?...

Và thế là trong phòng lại bắt đầu! Ai cũng muốn nói cả. Ngài chủ tọa thật ủng hộ công định làm dịu tình hình cuộc họp. Ngài Bôn-tun kiêu ngạo đứng trên diễn đàn.

- Hãy nghe đây!- Một ai đó từ hàng cuối cùng kêu lên.- Mong các ngài hãy nhớ lại cuộc tranh cãi về FIFA và "hai không" là gì rồi! Người ta muốn nhử chúng ta vào bẫy đấy. Đừng tranh cãi nữa! Nhân danh thánh A-la! Xin các ngài hãy cảnh giác!

Người đó hét to câu cuối cùng đến nỗi tất cả đều im bật.

Ac-kan hỏi Xa-ít:

- Anh bạn có hiểu gì không?

- Hiện giờ thì chưa hiểu...

- Tôi xin phát biểu ý kiến, - giọng của ngài Bôn-tun lại vang lên.

Ngài Xa-lim bắt hạnh lại đành phải cho ông ta phát biểu.

- Các ngài đồng nghiệp kính mến,- ngài Di-un-da Bôn-tun nói.- Chính phủ của chúng ta gắn bó mật thiết với câu lạc bộ B.L. và luôn luôn quan tâm đến chúng ta. Thay mặt cuộc họp tôi đề nghị gửi một bức điện mừng tới chính phủ.

Và lời đề nghị của ông ta lại được thông qua.

Một người nào đó trong phòng hét lên:

- Hãy xuống ngay khỏi diễn đàn! Không thì chúng ta chẳng bao giờ kết thúc

được đâu!

Người phục vụ bước vào và đặt lên bàn của ngài chủ tọa một chồng giấy tờ.

- Các ngài đồng nghiệp kính mến!- Ngài Xê-lim nhìn chồng giấy nói.- Có rất nhiều điện mừng gửi tới cuộc họp của chúng ta. Bây giờ ngài thư ký của chủ tịch đoàn sẽ đọc các bức điện này.

Ngài thư ký bắt đầu đọc hết bức điện này đến bức điện khác, nhưng ông ta chưa kịp đọc hết chồng thứ nhất, thì người phục vụ đã mang vào thêm một chồng mới.

- Tôi cho rằng, chính ngài Bôn-tun đã gửi các bức điện đến,- một người phóng viên phỏng đoán.

- Hoàn toàn có thể lắm,- Ac-kan đồng ý.

Mãi đến tận chiều các bức điện mừng vẫn còn tiếp tục được gửi tới. Cuối cùng, khi không còn điện mừng nữa, ngài Bôn-tun yêu cầu được phát biểu:

- Trước khi bắt đầu... Các bạn thân mến, rất tiếc là tôi phải xác nhận một sự kiện đáng buồn: lần đầu tiên trong suốt quá trình tồn tại của câu lạc bộ B.L. chúng ta đã xuất hiện sự chia rẽ giữa các thành viên trong ban lãnh đạo và đã hình thành nhiều phe phái khác nhau. Điều đó nghĩa là, sự thống nhất trong phong trào thể thao của chúng ta đang bị đe dọa nghiêm trọng. Khi chúng ta tiến hành bầu cử, có thể xảy ra tình trạng hoàn toàn lộn xộn, nếu bây giờ chúng ta không xét kỹ lại danh sách. Vì thế, tôi đề nghị, bên cạnh tên của ứng cử viên vào ban lãnh đạo cần ghi thêm nhóm mà ứng cử viên đó đại diện...

Danh sách ứng cử viên được kiểm tra lại cho đến nửa đêm...

Xa-ít hết sức kinh ngạc về tất cả những gì anh nhìn và nghe thấy. Anh rời bỏ buổi họp khi bắt đầu kiểm tra lại danh sách ứng cử viên, không nói một lời nào với Ac-kan.

Ngày hôm sau, đọc các báo buổi sáng anh được biết rằng, ngài Bôn-tun đã được bầu vào thành phần mới của ban lãnh đạo câu lạc bộ B.L.

[1] Liên đoàn bóng đá quốc tế.

Một ngôi sao mới xuất hiện

Xa-ít từ lâu đã quên rằng, chính tình yêu si cuồng với Xê-vim đã đưa anh tới sân cỏ. Giờ đây, anh cảm thấy hình như khát vọng trở thành cầu thủ bóng đá đã nảy sinh trong anh từ ham muốn mãnh liệt - anh muốn trở nên khỏe mạnh, muốn chiến thắng tính rụt rè, nhút nhát và sự yếu đuối của mình. Và khi điều kỳ diệu ấy thành hiện thực thì anh đã quên cả người yêu lẫn tình yêu. Chỉ còn lại bóng đá, cái đã làm anh nên người.

Sau buổi Ac-kan kéo Xa-ít đến dự cuộc họp hàng năm của câu lạc bộ B.L., lần đầu tiên anh hình dung được toàn bộ cảnh hậu trường của nền thể thao nhà nghề. Điều phát hiện ấy thật là bất ngờ đối với Xa-ít, và lòng tin của anh vào các nhân vật có uy tín trong làng bóng đá đã bị lung lay. Tuy vậy, bản thân việc thi đấu với cảm giác sung sướng do trận đấu và niềm say mê thể thao mang lại, với cảm giác về sức mạnh và sự khéo léo của mình, với khát vọng chiến thắng trong một trận thi đấu thật sự, - tóm lại, việc thi đấu bóng đá vẫn là thiêng liêng đối với Xa-ít.

Tình bạn với Tôm-xơn đã bứt Xa-ít rời khỏi đội bóng B.L. và khi người huấn luyện viên Anh chuyển sang đội L.B.T. thì Xa-ít đã đi theo người huấn luyện viên yêu dấu của mình. Ngài Tôm-xơn, con người biết tạo ra những kiệt tác từ sự hư vô và trong cả cuộc đời của ông đã phát hiện ra không chỉ một ngôi sao bóng đá, luôn luôn ở bên cạnh Xa-ít, thường xuyên luyện tập với anh trên sân cỏ.

Đối với Xa-ít một cuộc sống mới đã bắt đầu. Các trận đấu loại đang diễn ra ở từng khu vực. Người huấn luyện viên Anh để Xa-ít thi đấu trong đội hình chính ngày càng nhiều hơn, và tên tuổi của anh cũng xuất hiện thường xuyên hơn trên các tờ tin tức thể thao. Giới báo chí bắt đầu chú ý đến Xa-ít. Và cũng như mọi lần, một cuộc tranh luận đã nổ ra: Xa-ít cần phải chơi ở vị trí nào. Người huấn luyện viên đặt anh vào trung phong bên phải[1] hàng tiền đạo của đội L.B.T. Nhưng cho đến nay, Hai-đa, với biệt danh "khoan lưới" do có cú sút mạnh như búa bổ, vẫn chơi ở vị trí này. Và câu lạc bộ (không nên quên điều này!) đã phải trả không ít tiền vì anh ta.

Mặc dù mùa bóng chỉ mới bắt đầu, đội L.B.T. đã hy vọng dành chiến thắng và sẽ cố gắng để đoạt chức vô địch quốc gia. Ngài Tôm-xơn cần phải nhanh chóng quyết định Hai-đa hay là Xa-ít?

Người huấn luyện viên đã được Ac-kan kịp thời giúp đỡ. Ba ngày trước trận đấu loại, anh ta đã tung thòng lọng vào cổ Hai-đa và kéo lê theo bất kể ngày

đêm. Hai người ăn uống, nhảy nhót, chơi bời, la cà khắp các quán ăn, tiệm rượu, hộp đêm.

Để xác định xem ai hơn, người huấn luyện viên để Hai-đa đá hiệp một, còn Xa-ít sẽ chơi vào hiệp hai.

Hai-đa "khoan lưới" đã chơi kém phong độ. Anh không theo kịp bóng, - hậu quả của những đêm thức trắng, bóng chẳng lúc nào đến chân anh, và như vậy là khung thành của đối phương đã không được ném những cú sút mạnh như trái phá của Hai-đa "khoan lưới". Trong một pha tranh bóng trước khung thành, Hai-đa khéo vờ xé rách quần đùi của mình và anh rời khỏi bãi, vây quanh anh là đồng đội.

Khi Xa-ít vào thay Hai-đa, anh cảm thấy hồi hộp. Anh hiểu rằng: cần phải tiến lên! Ngay cả Sếch-xpia cũng đã từng nói: "Tồn tại hay là không tồn tại!". Nếu anh chơi hay, anh sẽ trở thành trung phong số một của đội, nghĩa là anh sẽ được tham dự mỗi trận, sẽ được thi đấu giành chức vô địch... Ngay cả ngài Tôm-xơn, một người luôn luôn điềm tĩnh, cũng không nén nổi xúc động, hồi hộp, bởi vì thắng lợi của Xa-ít chính là thành công huấn luyện của ông!...

Trận đấu bắt đầu, cảm giác sợ hãi biến mất nhường chỗ cho sự tự tin vào mình, Xa-ít đã làm chủ được tình cảm của anh. Và trận đấu trên sân cỏ càng căng thẳng bao nhiêu, thì Xa-ít chơi càng tự tin bấy nhiêu. Những cố gắng của ngài Tôm-xơn sẽ không uống. Xa-ít nổi bật lên bằng một lối chơi nhiệt tình và đẹp mắt. Anh dũng cảm lao về phía khung thành, sút từ mọi tư thế, và khán giả tặng anh những tràng pháo tay ngày càng nhiều hơn...

Trong trận đấu này Xa-ít đã ghi được bàn thắng quyết định duy nhất. Niềm hân hoan của khán giả thật không có giới hạn. Còn đồng đội thì công kênh Xa-ít khỏi sân bãi, vị trí trung phong bên phải đã thuộc về Xa-ít!

Tuy nhiên ở đây cũng nên nhắc lại rằng, chính nhà bình luận viên công bằng nhất Ê-ron Ac-kan, đã góp phần to lớn vào thắng lợi của Xa-ít. May là Xa-ít không hay biết gì về những mảnh khoe đó, nếu không thì chắc anh không thể vui mừng thật sự về thắng lợi của mình.

Khi ngài Tôm-xơn vào phòng thay quần áo để chúc mừng người học trò của mình, nét mặt Xa-ít không có vẻ gì là hạnh phúc, Ai-xen gặp Xa-ít ngay cạnh phòng thay quần áo, chúc mừng và hôn người hùng của trận đấu trước mặt tất cả mọi người. Xa-ít thấy bối rối, hồi hận, anh không chỉ thôi viết thư

cho cô ta từ hồi còn bên Mỹ, mà ngay cả sau khi trở về cũng chẳng đến thăm "vị cứu tinh" của mình một lần nào. Và Xa-ít đã xử sự hoàn toàn như một người học trò nghịch ngợm biết mình có lỗi. Anh không ngờ là Ai-xen lại đến, có mặt vào buổi ra đời một ngôi sao mới do chính cô - người con gái Tây Ban Nha - đã phát hiện ra!...

Xa-ít không nhớ là đã ngồi vào xe cạnh cô ta như thế nào. Nhưng tất cả những ai nhìn thấy đều hiểu: một khi người thiếu nữ Tây Ban Nha Ai-xen đã dùng xe của cô đi với Xa-ít, thì có nghĩa là anh sẽ trở thành ngôi sao...

Ai-xen, như đã nói, hoàn toàn khác hẳn với Xê-vim. Cô ta chẳng nghĩ gì đến việc phải gọi điện thoại hay tìm Xa-ít khi anh từ Mỹ trở về.

- Này, thế nào anh?- Cô ta hỏi như chỉ vừa mới chia tay ngày hôm qua.- Hôm nay anh chơi hay quá...

- Em cũng ra sân xem à?

- Anh yêu, làm sao em có thể bỏ qua trận đấu đầu tiên của anh được? Hơn nữa lại là một trận quan trọng như thế đối với anh... Chẳng nhẽ không phải em và người đầu tiên đã tiên đoán tương lai của anh sao?

Và Xa-ít lại cảm thấy hạnh phúc và thanh thản bên cạnh người phụ nữ quyền rũ này. Anh không đoán ra được là cuộc tranh chấp giữa Ai-xen và Xê-vim Gri-phôn hãy còn chưa kết thúc, và không hiểu rằng vinh quang nào cũng có giá của nó cả...

Trong các bài tường thuật về trận đấu trên các tờ báo buổi sáng, mọi người đã hết lời tán dương lối chơi của Xa-ít. Thậm chí Ac-kan đã viết: "Trên bầu trời bóng đá, một ngôi sao mới đã xuất hiện!..."

[1] Theo đội hình chiến thuật 1-4-2-4, ở hàng tiền đạo có hai trung phong.

Vua đã chết, vua muôn năm

Bước đường danh vọng của Xa-ít trong bóng đá bắt đầu thật nhanh chóng, ngay mùa bóng đầu tiên anh đã trở nên nổi tiếng. Hàng ngày trên các trang báo đều có bài viết về Xa-ít, các cuộc phỏng vấn và ảnh của anh. Đặc biệt cố gắng là anh chàng Ac-kan nhanh nhẹn và khôn khéo - anh ta không bỏ lỡ một cơ hội nào để ca ngợi Xa-ít. Một cầu thủ bóng đá nổi tiếng đều cần phải có một biệt hiệu.- Người bình luận viên thể thao công bằng và khách quan nhất – Ê-ron Ac-kan đã gọi Xa-ít là "Xa-ít ơ-phơ-xai-do"[1]. Trong trận đấu đầu tiên giữa đội B.L. và L.B.T. Khi Xa-ít ghi bàn thắng đầu tiên, những người hâm mộ đội B.L. đã vây trọng tài và hét lên: "Việt vị rồi!...". Nhưng không có việt vị nào cả, Xa-ít đã ghi bàn thắng theo đúng mọi luật lệ. Đó chính là chiến thuật của Xa-ít. Không phải ngẫu nhiên mà các chuyên gia bóng đá đã gọi đó là "lối chơi ở giới hạn việt vị". (Người trung phong bên phải đội L.B.T. đứng quanh quần cạnh hậu vệ đối phương, anh biết chọn vị trí để đón bóng và lao lên phía trước, về phía người thủ môn đang còn đứng loay hoay trong khung thành của anh ta).

Trong có một mùa bóng, Xa-ít đã ba lần khoác áo đội tuyển quốc gia, còn A-khơ-met, cách đây không lâu còn được gọi là vua bóng đá và là xương sống của đội tuyển, chỉ được bảo vệ danh dự của tổ quốc tất cả có một lần.

A-khơ-met đã bắt đầu già, mặc dù vương miện của anh vẫn còn rực rỡ ánh hào quang của vinh quang quá khứ, anh đã cảm thấy gánh nặng của chiếc áo bào trên đôi vai anh...

Ngay cả Xê-vim cũng hiểu điều đó, bất chấp tình cảm gắn bó trước đây, cô không thể yêu những ông vua đã già yếu được nữa. Cô luôn luôn chỉ nghĩ về Xa-ít. Xê-vim Gri-phôn không thể tha thứ cho mình là đã thả mất một con mồi như vậy khỏi móng vuốt của cô. Cô cũng không thể tha thứ cho cha mẹ của cô, đã từ lâu họ không còn coi Xa-ít là chồng chưa cưới của người con gái duy nhất trong gia đình họ. Họ không thể chấp nhận những kẻ bị phá sản. Một người thanh niên quý tộc bị phá sản không thể nào xứng đối với cô con gái thừa kế của hãng "Kha-xip Phe-phai-e-vec - Đồ lót phụ nữ" được.

Và ngôi sao Xa-ít càng lên cao bao nhiêu, thì Xê-vim càng hiểu rõ bấy nhiêu, cô đã mất một người như thế nào, cô có cảm giác là cô đến phát điên lên mất về tình yêu, và thậm chí cô còn nói thẳng với A-khơ-met rằng, cô chỉ yêu có Xa-ít, Xê-vim hết sức xúc động nói về tình cảm của mình và những giọt nước mắt trào ra trên khớp mắt cô làm anh chàng A-khơ-met bất hạnh cũng thấy xúc động và rơi nước mắt.

Trong lúc chân thành, anh thú nhận với Xê-vim rằng, đến bây giờ anh đã hoàn toàn bất lực trước anh chàng tóc trắng ấy, một người trước đây anh thậm chí không coi là người nữa. Thất bại của đội bóng B.L. trong trận thi đấu gần đây nhất với đội L.B.T. trước hết chính là thất bại của A-khơ-met, người trung vệ một thời không ai qua nổi đã không thể làm gì để chống lại lối chơi tuyệt vời của tiền đạo Xa-ít. "Khi con sói đã già,- A-khơ-met nhớ lại một câu tục ngữ,- thì ngay đến chó cũng chê cười nó".

Hai năm gần đây A-khơ-met đã phải gắng sức thi đấu, mặc dù anh cố giấu diếm điều đó, sợ các cầu thủ trẻ trong đội chế giễu. Rất ít người đoán được thực chất nguyên nhân thi đấu kém của anh, mọi người vẫn nói thói quen: A-khơ-met lại kém phong độ rồi...". Đã qua từ lâu cái thời kỳ, khi anh còn chơi với tất cả sức mạnh của mình, và mọi người đã gọi anh là "vua bóng đá", là "xương sống", và thậm chí là "giáo sư bóng đá". Các bạn cùng bắt đầu chơi bóng đá với anh, đã bỏ bóng đá từ lâu, mỗi người đều kiếm một nghề gì đó! Người thì làm huấn luyện viên, người thì buôn bán, người thì lấy được vợ giàu. Bây giờ còn rất ít ai nhớ đến họ: A-khơ-met đã từng có rất nhiều tiền, anh thường nhận được những khoản tiền lớn khi chuyển từ đội này sang đội khác, và anh quen nghĩ rằng, anh không bao giờ hết tiền. Nhưng những ngày vinh quang trong quá khứ đã trôi qua, và tiền anh cũng đã tiêu sạch từ lâu cùng với tuổi trẻ của mình.

Trong lúc Xê-vim đang khóc, gục đầu lên gối anh, A-khơ-met suy nghĩ và bản thân, về cô ta, và anh cảm thấy thương hại cả anh lẫn cô ta. Anh chưa bao giờ có ai cả, ngoài Xê-vim, nhưng đã có khi nào anh đòi xử đứng đắn với cô ta chưa? Tại sao anh lại không cưới cô ta, suốt mấy năm qua cô ta đã chung thủy với anh kia mà? Cái gì đang chờ anh ở phía trước? Sang năm tới mọi người sẽ long trọng tiễn đưa anh, và anh muốn đi đâu thì đi!... Chẳng cần phải biết ra đi đúng lúc, khi tiếng tăm của anh còn vang dội khắp Thổ Nhĩ Kỳ... Những kẻ hâm mộ mới đọc địa và tàn nhẫn làm sao! Cách đây không lâu họ còn cổ vũ: "Cố lên! A-khơ-met! Cố lên!". Thế mà bây giờ chỉ một sơ suất nhỏ là đã nghe thấy "Đồ bỏ đi!".

Những giọt nước mắt trào ra trên khóe mắt anh... Anh thương ai hơn: anh hay là Xê-vim?... Anh muốn an ủi cô ta, ôm và xoa đầu như một người em gái nhỏ, nhưng anh kìm lại được ý muốn mềm yếu không quen thuộc ấy, và thậm chí còn hét lên:

- Thôi đủ rồi! Cô đã tìm được ai để khóc rồi đây!

- Em biết làm gì bây giờ?- Xê-vim nức nở nói,- em đã đính hôn với anh ta

rồi... Em làm thế nào mà nhìn vào mặt mọi người được?

- Thôi im ngay! Cứ làm như mất hết gia sản không bằng!

- Ôi, anh thân yêu, gia sản với chả không gia sản. Nhưng em thì sẽ thế nào? Liệu sau chuyện này em còn đáng giá bao nhiêu nữa?- Cô nói đùa một cách buồn bã và hoảng sợ về câu nói đùa của mình, cô thấy đau khổ và chua xót.- Nếu anh nói giúp được với Xa-ít... Các anh là bạn của nhau mà!...

A-khơ-met cau mày. Anh nhớ lại những bài học của bóng đá Thổ Nhĩ Kỳ và cảm thấy áy náy. Những câu hỏi ngốc nghếch của Xê-vim đã buộc anh phải suy nghĩ, bây giờ anh - A-khơ-met, một người từng được gọi là "bức tường thành", "giáo sư các khoa học bóng đá", và "vua bóng đá"- còn đáng giá bao nhiêu nữa. Không lẽ triều đại của anh đã kết thúc, và một ông vua khác đã thay anh?...

A-khơ-met nắm tay Xê-vim kéo về phía anh:

- Thôi đừng giở trò ngốc nghếch ra nữa! Lúc nào cũng chỉ lặp đi lặp lại: giá với chả giá trên đời này thiếu gì những thằng ngốc, chúng ta sẽ tìm một thằng khác. Món hàng như cô không bị ế đâu...

Hai người im lặng. Mỗi người nghĩ về việc của mình.

- Anh nghe đây?- Xê-vim bỗng nói rất nhanh.

- Em nảy ra một ý định! Rất hay! Rất hay!...

- Em còn nghĩ ra cái gì nữa?

- Dù sao thì anh chàng tóc trắng cũng không còn tiền...

- Hay là em muốn xin cha em cho hẩn vay nợ?

- Đừng nói nhảm nhí nữa, em nói nghiêm túc đấy, nếu chúng ta lôi kéo được Xa-ít về đội bóng đá B.L. thì sao? Hả anh? Ngài Di-un-da chắc sẽ phát điên lên vì sung sướng?! Phải rồi, phải rồi, chúng ta sẽ làm như thế, rồi anh sẽ thấy! Trong lúc Xa-ít túng thiếu đó sẽ là một cách tuyệt vời để giúp anh ta kiếm tiền...

A-khơ-met buồn rầu im lặng. Anh ghen thờ vì tức giận: cô ta định phục vụ ai vậy? Ngài Di-un-da, Xa-ít hay là anh? "Làm sao mình lại có thể thương

tiếc cô ta được nhỉ?"- A-kho-met thâm nghĩ và đứng dậy.

- Anh làm sao thế?

- Có việc- Anh làm bầm và bỏ đi...

... Ngài Di-un-da Bôn-tun thật sự thích thú với ý định của Xê-vim: cô cần phải hành động ngay, không được bỏ lỡ một phút. Đó sẽ là công lao lớn nhất của cô đối với đội bóng B.L. Nếu ngay từ bây giờ, bắt đầu gợi ý cho Xa-ít biết về sự cần thiết phải chuyển sang đá cho đội bóng B.L... Ở mùa bóng năm sau, thì anh sẽ ngừng đưa bóng vào cưới của họ. Ngài Bôn-tun đã đánh hơi thấy, mặc dù mùa bóng chưa kết thúc nhưng mọi người đã bắt đầu bám theo Xa-ít. Ở đây thì câu lạc bộ B.L. bắt buộc phải dốc túi ra, vì câu lạc bộ L.B.T. nhất định không muốn chia tay với Xa-ít...

Làm sao chúng ta lại có thể bỏ mất anh chàng đó được nhỉ? Ngài Bôn-tun dăm chiêu nói.- Nhưng ai mà biết được là anh chàng ngờ nghệch ấy lại trở nên tài giỏi đến thế? Như tôi chẳng hạn, đã từng lăn lộn trong làng bóng đá đến bạc cả tóc, cũng chưa hề thấy một sự nhảy vọt nào nhanh đến thế. Tất cả đều có thể, nhưng bỗng nhiên như thế này thì... Và tôi hoàn toàn không hiểu nổi, tại sao cô lại cho phép anh ta đá cho đội bóng L.B.T.? (Ông ngây thơ nghĩ rằng, Xê-vim vẫn còn có ảnh hưởng đến Xa-ít).

- Tất cả là do lỗi của người huấn luyện viên Anh, đó là âm mưu của ông ta.- Xê-vim trả lời.

- Nếu cô không làm được gì cả, thì chúng tôi sẽ bắt cóc hẳn!- Ngài Di-un-da Bôn-tun nói một cách cương quyết. Cô còn nhớ, trước đây cô đã giúp chúng tôi về việc A-kho-met không? Mà nhân tiện chúng tôi đang định đưa anh ta về một đội bóng tỉnh lẻ nào đó. Cô tự thấy đấy, anh ta không còn lợi ích gì mấy: đá càng kém bao nhiêu, anh ta lại càng thô bạo bấy nhiêu trên sân cỏ... Chúng tôi sẽ bán anh ta mà không cần mặc cả gì hết...

Trong người Xê-vim tất cả như bị sụp đổ. "Vua đã chết!" - một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô. Thậm chí cô cũng không bênh vực người bạn cũ, cô không nói một lời vì sợ rằng sẽ không tự chủ được và òa lên khóc mất.

[1] Ô-phơ-xai-do (offside): tiếng Anh có nghĩa là việt vị.

Trận đấu thế kỷ

Trận đấu giữa hai đội bóng B.L. và L.B.T. sẽ quyết định tất cả. Đội nào thắng đội đó sẽ giành được chức vô địch quốc gia...

Trong trận đấu này còn quyết định số phận của một giải nữa: ai sẽ trở thành cầu thủ ghi được nhiều bàn thắng nhất của mùa bóng, ai sẽ nhận được danh hiệu "Vua bóng đá". Trong số ba người có khả năng đoạt danh hiệu này có cả Xa-ít Ru-gi-xun, trung phong bên phải của đội L.B.T. Để trở thành "Vua bóng đá", Xa-ít chỉ cần ghi được một bàn thắng vào khung thành đội B.L. Thắng lợi của đội L.B.T. sẽ quyết định số phận của giải vô địch và số phận của Xa-ít, sẽ đánh dấu thắng lợi của Xa-ít đối với bản thân anh, đối với quá khứ của anh.

Mọi người đã viết và đã nói ở khắp mọi nơi về trận đấu lịch sử này. Các báo gọi đó là sự kiện lớn nhất trong năm, là trận đấu của thế kỷ. Không chỉ riêng thành phố Xtăm-bun mà cả nước xôn xao, nhón nháo; những người hâm mộ cả hai đội sống ở khắp mọi miền của Thổ Nhĩ Kỳ, thường thường trên báo lại có tin về các vụ xung đột giữa những người hâm mộ, không phải chỉ xảy ra những cuộc tranh cãi, mà có cả những vụ ẩu đả, đâm chém. Dư luận xã hội bị kích động đến tột đỉnh...

Xét tới một quan tâm to lớn đối với trận đấu, những người tổ chức đã tuyên bố trên đài và vô tuyến rằng, họ sẽ sử dụng những biện pháp cứng rắn và cương quyết nhất để chống lại nạn đầu cơ vé. Ngay sau tuyên bố này, giá vé ở chợ đen tăng vọt lên chưa từng thấy. Mặc dù chưa có một vé nào ở quầy bán, nhưng bọn phe phẩy đã bán chúng với giá không rẻ hơn hai trăm lia. Cảnh sát buộc phải truy lùng bắt bớ đến tận nhà in mới vừa in xong vé của trận đấu bóng đá này.

Ngài bộ trưởng Bộ Thể thao tuyên bố tại cuộc họp báo rằng, ông hết sức hài lòng vì nhân dân Thổ Nhĩ Kỳ đã quên mình như vậy cho sự nghiệp thể thao. Sau khi nhắc lại, một tinh thần khỏe chỉ có được trong một cơ thể khỏe, ông thông báo rằng, trong những năm tới ở Xtăm-bun sẽ xây dựng thêm hai sân vận động, mỗi sân mười vạn chỗ ngồi.

Lời tuyên bố của ngài bộ trưởng đã gây nhiều phản ứng của giới báo chí. Một phóng viên sắc sảo nhận xét trong bài bình luận của anh rằng, không phải là hai, mà thủ đô cần đến hai mươi sân vận động, mỗi cái chứa không ít hơn mười vạn người. Ngoài ra, anh ta còn đề xuất một đề án vĩ đại nhằm biến Xtăm-bun thành một sân vận động, bằng cách xây quanh thành phố một

vành đai khán đài đủ sức chứa không chỉ số dân của thành phố, mà của cả nước, để thỏa mãn nhu cầu thưởng thức bóng đá của quần chúng.

Một nhà văn nổi tiếng vì các quan điểm tả khuynh của mình đã dè dặt phản đối rằng, thật là nhảm nhí khi định xây những sân vận động lớn như vậy, trong lúc không có đủ trường học và bệnh viện, ở các thành phố thì chưa có hệ thống thoát nước, còn ở nông thôn thì chưa có điện.

Một người bình luận viên thể thao hoạt bát, đã từng qua nhiều thủ đô của các nước Châu Âu, viết một bài phản đối ý kiến trên: "Tôi đã đi khắp Châu Âu, tôi đã xem nhiều trận thi đấu quốc tế, đã dự các giải vô địch thế giới, Ô-lympic, liên lục địa, và thấy nhân dân cần có bóng đá như thế nào. Không nên nhảm lẫn hệ thống thoát nước với thể thao!"- Anh ta kết thúc bài báo của mình một cách phần nộ.

Những cuộc tranh chấp xung quanh trận đấu ngày càng trở nên quyết liệt hơn. Những người hâm mộ đã đánh cuộc với nhau từ năm đến năm nghìn lia. Trên các báo luôn luôn xuất hiện những thông báo mới:

"Nếu đội bóng B.L. thắng, những người thợ giày ở Xtăm-bun sẽ tặng không chỉ mỗi cầu thủ của đội bóng yêu cầu một đôi giày, mà cả mỗi thành viên của gia đình họ nữa..."

"Người chủ khách sạn tuyên bố, nếu đội bóng L.B.T. thắng, ông ta sẽ chiêu đãi cả đội suốt một tháng không lấy tiền..."

"Một viên chức quan trọng của tòa thị chính Xăm-bun thông báo rằng, nếu đội B.L. giành được thắng lợi, các cầu thủ của đội sẽ được phép đến những nơi có các dịch vụ công cộng trong thành phố không mất tiền..."

Còn ngài Bôn-tun hứa sẽ cho mỗi cầu thủ sáu nghìn lia, nếu họ thắng...

Ê-ron Ac-kan cho đăng trên tờ báo của anh tám ảnh một thiếu nữ mặc quần áo tắm với tiêu đề: "Người hâm mộ trung thành của đội bóng L.B.T. Nua-ten tuyên bố: "Nếu đội bóng của tôi bị thua, tôi sẽ tự thiêu tại quảng trường Tac-xim!"...

Còn biết bao nhiêu những cuộc tranh cãi trong các gia đình, và thậm chí có cả những cuộc ly hôn vì trận đấu sắp tới.

Những người nổi tiếng lúc nào cũng bận rộn suốt ngày họ phải trả lời câu hỏi: "Theo ngài, đội nào sẽ đoạt chức vô địch?". Mọi người cũng không quên

Xê-vim. Khi được hỏi câu này, cô nói:

- Tôi xin lưu ý là quả bóng tròn. Bây giờ rất khó nói là đội nào sẽ được chức vô địch. Còn dự đoán là việc làm không cao thượng, nhất là khi nói về hai đội bóng này. Nếu B.L. có kỹ thuật cao, thì L.B.T. lại đang có phong độ thi đấu tốt hơn. Nếu khó cản được Xa-ít Ô-phơ-xai-ơ, thì cũng khó mà qua nổi A-khơ-met Xte-na.

Người phóng viên hỏi một câu dứt khoát:

- Tất nhiên là cô ủng hộ đội B.L. phải không?

- Xin phép ông cho tôi được từ chối trả lời câu hỏi này...

Tuy vậy, câu chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó: người phóng viên ranh mãnh hỏi xin Xê-vim một vài tấm ảnh.

- Mong cô cho phép?... Tôi muốn đăng....

- Tôi không biết... Tùy ông...

Trên báo xuất hiện tấm ảnh Xê-vim và A-khơ-met ôm nhau trên bãi tắm.

Khi Ai-xen được hỏi về đội vô địch trong tương lai, khác hẳn với Xê-vim, cô không nói loanh quanh, mà trả lời dứt khoát:

- Đội vô địch sẽ là đội L.B.T.!...

Nhưng bạn đọc không quan tâm đến ý kiến của Ai-xen. Họ thích xem ảnh của cô hơn, vì ở người thiếu nữ Tây Ban Nha này có những cái đáng để xem. Mọi người mua báo đâu phải chỉ để đọc các bài và các bản tuyên bố khác nhau trong đó. Tờ báo cần phải cụ thể, rõ ràng, nhất là khi vấn đề liên quan đến phụ nữ... Tất cả những gì hấp dẫn ở người phụ nữ cần phải được nhìn thấy tận mắt. Người Thổ không hiểu những người phụ nữ gầy còm. Vì thế Xê-vim Gri-phôn không thể theo kịp người thiếu nữ Tây Ban Nha Ai-xen được. Hình dáng mũm mĩm của người thiếu nữ Tây Ban Nha đã làm vui con mắt của người Thổ, vì thế các báo có ảnh Ai-xen bao giờ cũng được xuất bản với số lượng gấp đôi...

Trước ngày thi đấu, cả hai đội bóng đều rời khỏi Xtăm-bun để nghỉ ngơi.

Trước khi đi nghỉ ít lâu, Xa-ít quyết định thu xếp công việc ở nhà. Anh muốn

chúng tỏ bằng bản thân anh rằng, trong một cơ thể khỏe là một tinh thần khỏe. Cần phải nói rằng, anh ngày càng nghĩ nhiều về những vấn đề trước đây không hề quan tâm đến. Ví dụ như: anh sẽ sống tiếp tục ra sao? Anh sẽ làm gì? Làm thế nào để kiếm sống?... Anh quyết định chấp nhận bản đề án thiết kế của các công ty xây dựng, từ bỏ tòa biệt thự của dòng họ và xây bốn ngôi nhà khác trên nền nhà cũ. Anh sẽ sống với người cô và bà An-giê-la trong một ngôi nhà, còn lại là để cho thuê. Mặc dù vậy, ý định sẽ làm việc của anh vẫn không hề thay đổi.

Việc khó khăn nhất là phải thuyết phục được người cô về sự cần thiết của quyết định này. Người phụ nữ già vừa nghe thấy là tòa biệt thự - nơi bà đã sống và lớn lên suốt cả cuộc đời - sẽ bị phá, bà lập tức bị ngất đi, không nói được một lời. Khi tỉnh lại, bà nói giọng run run:

- Cháu đã sinh ra và lớn lên trong ngôi nhà này!... Sao cháu lại nỡ phá đi một nơi thiêng liêng như vậy? KHÔNG, Xa-ít ạ, cháu sẽ không làm điều đó...

- Nhưng cô ơi, mong cô hiểu cho, cuộc sống đòi hỏi như vậy. Những biệt thự cũ kỹ trong thành phố của chúng ta có còn nhiều đâu? Chúng đã bị phá hủy từ lâu, và những ngôi nhà hiện đại đã được xây dựng lên ở những nơi đó.

- Thế thì có gì tốt đâu? Đó là những chiếc quan tài, chứ không phải là những ngôi nhà! Không, không, cháu đừng thuyết phục cô nữa, cô không thể, cô không muốn sống trong những ngôi nhà hiện đại!... Nếu cháu không nghe cô, cô sẽ bỏ đến ở nhà dành cho những người già cả? - Bà Bê-rin tỏ ra bướng bỉnh khác thường.

- Và tôi cũng thế.- bà An-giê-la thở dài nói.- Tôi sẽ không bỏ bà chủ của tôi.

- Cô ơi, cô hiểu cho, một ngày nào đó tòa biệt thự của chúng ta cũng sẽ tự sụp đổ vì đã quá cũ kỹ!...

- Thánh A-la sẽ không cho phép cô sống đến lúc đó. Cuối cùng Xa-ít cũng khóc cùng với người cô và bà An-giê-la.

- Không lẽ cô nghĩ rằng,- anh nức nở nói,- cháu cũng muốn từ bỏ ngôi nhà của chúng ta hay sao?

Thật là kỳ lạ, nhưng những giọt nước mắt của Xa-ít đã làm người cô tỉnh lại. Bà lau nước mắt, ôm người cháu vào lòng và nói, như anh vẫn còn bé lắm:

- Thôi được rồi, cháu của cô, cháu hãy nín đi. Nhà với chả cửa. Đúng là nó

đã cũ quá rồi, không thể sống ở đó được nữa. Thôi, nín đi cháu...

Việc chuyển sang ngôi nhà mới thật là vất vả: người cô muốn mang tất cả mọi thứ từ biệt thự sang, bà không nỡ bỏ lại ngay cả những đồ đạc vật vãnh nhất.

- Ôi, cô ơi, chúng ta để tất cả vào đâu bây giờ. Ở đây chật hơn ở biệt thự nhiều...

- Cô sẽ chết mất, nếu cô phải từ bỏ những đồ vật của mình,- bà tuyên bố một cách cương quyết...

Hai ngày sau, Xa-ít cùng các cầu thủ trong đội rời khỏi Xtăm-bun.

Ngày thi đấu mong đợi từ lâu đã đến. Trong thành phố mọi hoạt động đều ngừng lại, tất cả lao đến sân vận động. Thành phố Xtăm-bun vắng ngắt...

Trước trận đấu, ngài Bôn-tun dẫn đầu đội bóng B.L. đến nhà thờ Hồi giáo Ay-u-xun-tan để cầu nguyện.

Đã mấy tuần nay, Xê-vim không tài nào tìm được Xa-ít: cô không biết địa chỉ ngôi nhà hiện nay anh đang ở, còn đến câu lạc bộ L.B.T. thì cô không dám. Cô đặt tất cả hy vọng vào ngày hôm nay: trước trận đấu, cô nhất định phải gặp Xa-ít và nói rằng, đội B.L mời anh sang đá cho họ, tất nhiên là với một số tiền lớn. Chắc chắn là anh sẽ đồng ý ngay, còn sau trận đấu hai người sẽ cùng đi về nhà cô. Hôm nay anh cần thấy và hiểu rằng, cô yêu anh đến thế nào. Cô sẽ làm tất cả để Xa-ít vừa lòng, cô sẽ dịu dàng và âu yếm với anh hơn bao giờ hết! Nếu không, cô sẽ không còn là Xê-vim Gri-phôn. Hôm nay cô rất mong muốn đội bóng B.L. thân yêu của cô thất bại...

Những dòng người cuồn cuộn chuyển động trên các đường phố về phía sân vận động. Những người không có vé thì trèo lên tường sân vận động, giống như cha ông họ ngày xưa đã từng tấn công thành lũy của kinh đô Bi-dăng-tin. Có lẽ đến Vạn lý trường thành của Trung quốc lúc này cũng không ngăn nổi họ...

Còn bốn tiếng nữa trận đấu mới bắt đầu mà tất cả mọi chỗ ngồi trên khán đài đều đã chật ních. Khán giả đi xem mang theo cả đồ ăn, xúc xắc, tú lơ khơ, họ cũng không quên cầm theo một vài chai rượu.

Xê-vim sửa soạn đi xem trận đấu như đi khiêu vũ. Cô mặc quần áo đẹp nhất, trên người đầy đồ trang sức, và không quên đeo chiếc nhẫn cưới. Khi cô đã

ra đến cửa, mẹ cô còn dặn theo những lời cuối cùng:

- Con ạ, đối với bọn đàn ông không bao giờ con được tỏ ra là con cần, nếu không họ sẽ ngồi trên đầu con ngay! Hãy khôn ngoan con ạ...

- Thôi đủ rồi, mẹ không phải dạy con nữa!- Xê-vim tức giận nói.- Con không hỏi mẹ là con cần phải làm gì và cư xử như thế nào! Con biết không kém mẹ đâu!

- Chà, con mất dạy!- bà Me-khơ-du-re hét lên.- Mà y vô ơn thế hả? Tao đã sinh ra mày, đã nuôi nấng mày, thế mà mày dám hỗn hào với mẹ mày thế hả!... Mày cả gan thật nhỉ?...

- Vâng! Vâng! Con cả gan thế đấy!- Xê-vim cũng hét lên.- Tất cả chỉ tại mẹ hét!... Lúc thì "màu này không hợp", lúc thì "kiểu kia không hợp"...

- Cứu tôi với! Tôi chết mất? Bà Me-khơ-du-re hét toáng lên khắp nhà, mắt trợn ngược và rơi người xuống ghế.

Xê-vim hoàn toàn không thèm để ý đến, cô đóng mạnh cửa và thản nhiên đi ra.

- Con mất dạy! Mày chết đi cho rồi!- Bà mẹ nhỏ nước bọt và nói với theo cô.

Xê-vim do dự, không biết cô nên đi đâu: đến với các cầu thủ B.L. hay là đến khách sạn, nơi đội bóng L.B.T. đang ở. "Có lẽ cần phải đến các hai nơi".- cô khôn ngoan cân nhắc và đi đến chỗ đội bóng B.L.

- Quí tha ma bắt các anh đi!- Thay cho lời chào, cô giả vờ thốt lên một câu vui vẻ.

Nhưng các cầu thủ thậm chí không thèm nhúc nhích khi nhìn thấy cô. Một ai đó miễn cưỡng ngẩng đầu lên lăm bằm:

- Ôi! Lương tâm và danh dự của chúng ta đã đến kìa...

- Thế nào, các anh làm sao thế,- Xê-vim nói giọng buồn bã.

A-khơ-met quay về phía cô, nhưng không đứng dậy.

- Em thấy đấy. Hôm qua bọn anh đã đến cầu nguyện ở nhà thờ hồi giáo Ay-u-xun-tan, và hôm nay nhờ thánh A-la thế nào bọn anh chả thắng được đội

L.B.T.

Câu nói của anh làm mọi người bật cười.

- Còn em, cô gái dịu dàng, hãy ngồi xuống bên anh, cho anh được gặp may mắn...

Xê-vim ngồi xuống cạnh A-khơ-met, nhưng một lúc sau cô cảm thấy cô đơn: không còn ai quan tâm và nói chuyện với cô như trước. Cô đứng dậy và lặng lẽ đi ra.

Sau khi thuê tắc-xi trên phố, cô sao vội đến khách sạn, nơi các cầu thủ của đội bóng L.B.T. đang ở.

Người gác cổng không cho cô vào.

- Thế nào?! Xê-vim tức giận nói.- Tại sao lại không được vào? Cấm nghĩa là thế nào? Sao lại có thể như thế được?

- Cô đành phải chờ vậy, chúng tôi còn phải thông báo cho ngài Tô-m-xon biết đã.

- Ông ta làm gì ở đây?

- Ông ta là huấn luyện viên của đội bóng.

- Ông ta can thiệp vào tất cả mọi việc của đội bóng từ bao giờ vậy? Ông ta cứ việc chỉ huy các cầu thủ ở trên sân bóng, chứ không phải ở đây.

Ngài Tô-m-xon nghe thấy những lời này, ông bước lại gần cô và nói:

- Chào cô! Cô nói đúng đấy, tôi chỉ huy ở khắp mọi nơi... Cô muốn gặp Xa-ít phải không?

- Đúng thế.

- Tôi cho phép cô gặp anh ta, nhưng không lâu đâu nhé: chúng tôi sắp đi ra sân vận động. Mời cô lên phòng khách ở tầng hai.

Bước vào phòng khách, Xê-vim đứng ngây người ra tại chỗ: Xa-ít và Ai-xen đang ngồi uống nước chờ ở cạnh bàn. Nhìn thấy cô, Xa-ít đứng dậy và đưa tay ra:

- Chào Xê-vim...

- Xin cảm ơn là vẫn còn chưa quên tên,- Xê-vim chăm chọc trả lời.

Xa-ít im lặng. Xê-vim đưa mắt nhìn Ai-xen.

- Hình như em đã làm phiền anh chị?

- Không, có gì phiền đâu em... Hãy ngồi xuống đây với chúng tôi, ngồi xuống đi em...

- Thế kính của anh đâu rồi?- Tự nhiên cô băng quơ hỏi.

Xa-ít mỉm cười.

- Nhờ em mà anh không cần kính nữa, anh chỉ đeo kính ở ngoài phố, khi nào chói nắng thôi...

Để thay đổi đề tài câu chuyện, anh vội vàng giới thiệu hai người thiếu nữ với nhau:

- Xin lỗi, anh chưa kịp giới thiệu các bạn...

- Ôi, lạ thánh A-la, ai mà không biết người thiếu nữ Tây Ban Nha Ai-xen!

Ai-xen mỉm cười giễu cợt.

- Cô Xê-vim, cô làm sao thế? Cô đến đây làm gì, hôm nay cô cần phải cõ vũ các cậu bé của cô mới phải chứ? Hay là cô nhầm địa chỉ? Đội bóng B.L. ở khách sạn khác kia mà...

Xêvim Gri-phôn tức giận lao đến Ai-xen, định túm lấy tóc cô ta. Hình như đã đoán trước được điều này, Ai-xen khéo léo tránh sang một bên và nắm lấy tay Xê-vim, nghe thấy tiếng kêu la của hai người phụ nữ các cầu thủ chạy vào, nhưng không ai xông vào gỡ họ ra cả. Các chàng trai khỏe mạnh cười lăn ra, xúi giục và khuyến khích họ.

- Ai-xen, cứ như thế! Đắm vào mắt cô ta đấy...

- Nào, Xê-vim, hãy cho cô ta biết tay đi!...

- Này, cô gái Tây Ban Nha, đừng có chịu đầu hàng...

Hai người thiếu nữ lăn lộn trên sàn nhà...

Xa-ít hoảng sợ, anh đứng ngây người ra tại chỗ.

Đúng lúc đó ngài Tô-m-xon xuất hiện ở cửa, ông hét lên, không thềm chú ý gì đến cuộc ẩu đả:

- Xong chưa, các cậu bé? Ô-tô đến rồi. Chúng ta đi thôi!- Và ông cương quyết lôi họ ra khỏi phòng khách. Ông cầm tay Xa-ít kéo đi.

Khi tất cả đã đi khỏi, cuộc ẩu đả cũng kết thúc, cả hai người thiếu nữ đều bất tỉnh nhân sự.

Ai-xen tỉnh dậy đầu tiên, cô gọi người hầu phòng vào và nói:

- Cô hãy gọi giúp, đây là số điện thoại của chồng tôi. Cô nói với ông ấy là tôi vừa bị ngất.

“Ngôi sao đã lặn...”

Trên sân vận động chật ních người vang lên tiếng ồn ào đều đều, đơn điệu. Những người hâm mộ của cả hai đội ngồi đối diện ở hai phía khán đài thi nhau gõ vào các vỏ đồ hộp, ống bơ, bi đồng rỗng - theo ngôn ngữ của những người yêu chuộng thể thao thì đó là "con thịnh nộ của bà mẹ vợ". Họ gõ các thanh gỗ vào nhau, thổi kèn, huýt sáo, gõ mõ, và căng cao trên đầu những tấm biểu ngữ. Một ông già móm mém thổi còi to đến mức làm cả sân vận động im lặng, đi trong chốc lát, rồi sau đó lại chìm trong tiếng ồn ào quen thuộc. Không có người nào là không cầm ở trong tay một vật gì đó: gậy chai, vỏ hộp...

Khi mười một cầu thủ của đội L.B.T. bước ra sân, một phía khán đài vang lên tiếng vỗ tay vang dội, còn ở phía khác là tiếng la hét ồn ào, hỗn loạn. Cũng y như vậy khi đội B.L. bước ra sân...

Trận đấu bắt đầu với tốc độ cao. Một trăm ngàn khán giả có chỗ trên khán đài và còn năm mươi ngàn khán giả không có vẻ ngồi lặng như tờ, nhưng đó chỉ là sự im lặng trước cơn bão tố...

Mười phút đầu của trận đấu, hai đội thay nhau không ché bóng ở giữa sân. Ở phút thứ mười, bóng đến chân Xa-ít. Những người hâm mộ đội bóng L.B.T. gào lên:

- Ô-phơ-phơ-xai-dơ!... Ô-phơ-phơ-xai-dơ!...

Không để bóng rời xa, Xa-ít chạy dọc theo đường biên, anh đối mặt với A-khơ-met ở sát vùng cấm địa. Khi A-khơ-met hiểu rằng không thể lấy được bóng của Xa-ít, bèn đâm mạnh vào lưng anh ta. Xa-ít khuỵu gối xuống, người co quắp lại vì đau, như có ai đóng đinh vào xương sống của anh vậy...

Nếu như không bị cú đâm đó, chắc chắn là Xa-ít đã mở được tỷ số.

Ôi-ôi! Những người hâm mộ đội L.B.T. kêu lên, còn A-khơ-met tức giận vì khán giả cảm tình với Xa-ít đã giơ nắm đấm lên đe dọa về phía khán đài.

- Ô-phơ-phơ-xai-dơ!... Ô-phơ-phơ-xai-dơ!... - Khán giả gào lên phản ứng.- L.B.T. cố lên! L.B.T. cố lên!

Trận đấu ngày càng trở nên quyết liệt. Các cầu thủ của đội L.B.T. hầu như không lúc nào rời khỏi nửa sân của đối phương, bóng thường xuyên lơ lửng

trước khung thành của đội B.L. Nhưng đội B.L. lại mở tỷ số trước, trong một đợt phản công, các cầu thủ B.L. đã đưa được bóng vào khung thành của đội L.B.T.

Những người hâm mộ cởi áo khoác, mũ, cra-vát, sơ mi và tung chúng lên trời...

Hiệp một kết thúc cởi tỷ số 1:0 nghiêng về phía đội B.L.

Ở phút thứ bảy của hiệp hai, các cầu thủ của đội L.B.T. đã san bằng được tỷ số, bóng bay vào lưới từ chân Xa-ít. Thắng lợi này hình như đã tiếp thêm sức mạnh cho các cầu thủ đội L.B.T. Xa-ít ơ-phơ-xai-dơ dừng cảm lao về phía khung thành, và những đợt tấn công của "vua bóng đá" càng sắc bén bao nhiêu thì A-khơ-met càng mất bình tĩnh và thô bạo bấy nhiêu. Một lúc sau chính anh lại trở thành nạn nhân của sự thô bạo. Rê-dắc Kô-xtô-lôm đá mạnh vào gót A-khơ-met, anh hét lên vì đau đớn và ngã lăn ra cỏ. Nhưng trọng tài vẫn không dừng trận đấu. Xa-ít chạy đến chỗ A-khơ-met để giúp anh ta đứng dậy, nhưng nhìn thấy Xa-ít đang cúi xuống, anh ta đứng phắt dậy đẩy anh ra, cổ nhin đau và đuổi theo quả bóng...

- Hôm nay A-khơ-met chơi thô bạo quá, - người bình luận thể thao đang tường thuật cho đài phát thanh nhận xét. - Và tất cả những trò thô bạo của anh ta đều quay trở lại chống chính anh ta... Ái chà, chà làm như thế để làm gì nhỉ?... Bây giờ trọng tài sẽ ngừng trận đấu Không... Các bạn nghe đài thân mến, các bạn có nghe thấy phản kháng của khán giả không? Xa-ít đã dắt bóng lao ra giữa sân, tuyệt đẹp... Anh đã ở trước khung thành của đối phương... Bây giờ chúng ta sẽ chứng kiến thêm một bàn thắng nữa! Ôi, lay trời! A-khơ-met từ đâu hiện ra thế nhỉ?... Không, không có bàn thắng nào cả; A-khơ-met đã đá ngã Xa-ít trong vùng cấm địa... Ái chà, chà, A-khơ-met! Thật là không tốt. Xa-ít rất cao thượng vừa mới muốn giúp anh, thế mà... Trọng tài chạy đến chỗ Xa-ít... Ông quyết định phạt đền...

Thủ quân Ô-xman Pê-ret của đội L.B.T. sút quả mười một mét. Vào rồi!... 2:1 - Đội L.B.T. dẫn tỷ số...

Chưa bao giờ A-khơ-met lại chơi tồi và thiếu tự tin đến như vậy. Lưng anh đau nhức nhối, như có mũi dao đâm vào. Tất nhiên, đã đến lúc cần phải từ bỏ sân cỏ, nhưng A-khơ-met chưa dám quyết định bước này. Ngài Tô-m-xon nói đúng: một đội bóng giỏi cần hoạt động như một bộ máy hoàn chỉnh. Dù chỉ là một chiếc đinh vít bị hỏng, toàn thể bộ máy sẽ ngừng hoạt động... A-khơ-met chạy lung tung trên sân cỏ, và cả đội chơi rời rạc như anh...

Vâng, hôm nay Xa-ít của chúng ta chơi thật tuyệt vời người bình luận viên tiếp tục tường thuật trên đài. Anh chắc chắn sẽ đoạt được danh hiệu người cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất. Anh làm chủ trên sân cỏ và là người điều khiển toàn bộ trận đấu... Chắc các bạn nghe thấy, các khán giả đang nồng nhiệt cổ vũ như thế nào! Vâng, trận đấu hôm nay thật là căng thẳng!...

Nhịp độ trận đấu không hề giảm sút... Đấy Xa-ít đã cướp được bóng rồi... Anh lừa qua ba cầu thủ liền một lúc... Anh đang tiến sát về phía khung thành... Xa-ít, giỏi lắm!... Bây giờ hãy sút đi... Nào! Vào rồi... Ba - một nghiêng về phía đội L.B.T.

Đội L.B.T. trở thành đội vô địch, còn Xa-ít trở thành "Vua bóng đá". Các bạn đồng đội công kênh anh trên tay. Những người hâm mộ của đội bóng B.L. nổi cơn thịnh nộ, họ ném gậy, chai, vỏ đồ hộp ra sân cỏ. Họ cố tình nhắm vào Xa-ít, Xa-ít bỗng ôm lấy đầu ngã xuống. Từ dưới bàn tay một dòng máu chảy ra. Mọi người đặt Xa-ít nằm lên cỏ, các cầu thủ vây kín xung quanh anh.

- Không sao, không sao,- Xa-ít nói,- tôi tự đứng dậy được mà...

Anh cố đứng dậy, nhưng máu càng chảy mạnh hơn và mọi người phải dìu anh vào phòng thay quần áo.

Trận đấu tiếp tục trong tiếng la hét ồn ào của tất cả các khán đài. Năm phút sau, Xa-ít đầu quần băng chạy ra sân. Hình như không còn gì có thể ngăn cản anh được nữa. Và một lúc sau Xa-ít lại đưa bóng vào khung thành của đối phương.

Người trọng tài nổi hiệu còi kết thúc trận đấu. Cả cảnh sát lẫn hiến binh đều không cản được người xem từ các khán đài đang ứa xuống. Những người hâm mộ đội bóng L.B.T. lao vào trong sân cỏ. Còn trên phía khán đài, nơi những người hâm mộ đội bóng B.L. đang ngồi, là một bầu không khí im lặng và buồn thảm bao trùm.

Người trên sân ngày càng đông hơn. Xa-ít có cảm giác là tất cả mọi người đều chạy về phía anh. Anh không phải là một người dũng cảm, có thể gọi anh là một người nhút nhát cũng được, nhưng anh vẫn đứng yên nhìn đám người đang chạy lại, không hề có ý định bỏ chạy: "Muốn ra sao thì ra". Anh chưa kịp ngoảnh lại thì hàng chục cánh tay đã nhắc bóng và tung anh lên. Mọi người vừa cười vừa la hét với anh điều gì đó. Khi họ thả anh xuống đất, anh thấy may mắn là đã thoát khỏi sự cuồng nhiệt của đám đông và đi ra cửa. Nhưng ngay lúc đó, những người hâm mộ cuồng nhiệt lại vây quanh

anh, và giăng xé chiếc quần và manh áo đấu thủ từ trên người anh thành từng mảnh nhỏ, để giữ lại cho họ một vật kỷ niệm quý giá. Khi trên người anh hầu như không còn lại gì nữa, những bàn tay thèm khát lại thò lên giật chiếc băng dầm máu ở đầu anh xuống... Cảnh sát khó khăn lắm mới cứu được Xa-ít khỏi đám đông những kẻ cuồng tín.

Các đèn pha phụt tắt và sân vận động chìm trong bóng tối. Xa-ít không đi vào phòng thay quần áo, mà ngồi xuống mép sân cỏ, hai tay ôm đầu gối, còn đầu, cái đầu bị rách toạc, đau nhức nhối và nặng trĩu thì tì lên tay, và anh ngồi thế suy nghĩ...

Trên khán đài những người hâm mộ vẫn đang đốt những tờ báo: một số vì vui sướng, một số khác vì đau khổ.

Xa-ít ngồi và suy nghĩ, có lẽ những trận thi đấu bóng đá giúp cho mọi người tự do thể hiện bản lĩnh của mình, cá tính của mình, giúp họ trút bỏ được những nỗi bức dọc và đau khổ, làm tâm hồn họ trở nên khuây khỏa và nhẹ nhõm... Nếu không thì làm sao có thể giải thích được là hàng trăm nghìn người lại đến xem một cuộc tranh giành quyết liệt vì quả bóng của hơn hai mươi chàng trai trẻ tuổi?... Tại sao những người ốm đau và bệnh tật, cô đơn và tàn tật, cụt chân và chột mắt, tất cả những người đáng thương ấy lại sẵn sàng bỏ ra một tuần lương, hoặc những đồng tiền cuối cùng của họ để mua vé vào sân vận động? Có thể sân vận động đối với họ vừa là nhà vừa là bệnh viện? Nhưng liệu đến đây họ có thoát khỏi được những lo lắng hàng ngày, những khó khăn trong cuộc sống và bệnh tật không? Không... Hay là, họ tìm lối thoát cho những đau khổ của họ? Đúng rồi: ở đây họ có thể la hét và làm nhảm bất kỳ người nào mà họ muốn - cầu thủ, trọng tài, khán giả ngồi bên cạnh... Và sau khi muốn làm gì thì làm, theo tình cảm và bản năng của mình, sau khi đã trút bỏ được tất cả những nỗi bức dọc, đau khổ chất chứa trong tâm hồn, họ khuây khỏa được trong một thời gian nào đó... Và cứ như thế cho đến trận đấu tiếp theo... Có lẽ chính vì thế mà các nhà cầm quyền khuyến khích những cảnh tượng như thế này...

Xa-ít không biết anh đã ngồi bao nhiêu lâu trên mặt đất. Sân vận động đã vắng ngắt từ lâu, xung quanh yên tĩnh lạ thường. Và trong sự yên tĩnh đáng sợ ấy, anh cảm thấy vết thương ở đầu nhức nhối không chịu nổi. Anh đứng lên một cách khó nhọc và đi vào phòng thay quần áo. Anh có thể đến chỗ bạn bè, anh biết tìm họ ở đâu, nhưng mặc xong quần áo, anh vội về nhà ngay khi vừa đóng cửa phòng thay quần áo của mình lại, anh nghe thấy tiếng rên rỉ vang lên từ phòng thay quần áo của đội B.L. Đi về phía đó, anh nhìn thấy A-khơ-met đang quần quai vì đau đớn trên chiếc ghế băng và hai người phục

vụ đang đứng loay hoay bên cạnh.

- Anh làm sao thế?- Xa-ít hỏi.

- Tôi rất đau...- A-khơ-met nói một cách khó khăn.

- Có còn ai ở đây nữa không?- Xa-ít quay lại hỏi hai người phục vụ.

- Không, tất cả đã đi về từ lâu rồi.

- Cần phải làm gì chứ!...

- Chúng tôi đã gọi xe "Cấp cứu", nhưng mãi vẫn chưa thấy đến...

Xa-ít chạy ra quảng trường tìm tắc-xi. Ai-xen và Xê-vim đang chờ anh ở đó: một người ngồi trong ô-tô riêng, một người ngồi trong tắc-xi. Cả hai người phụ nữ đều hiểu rằng, đối với họ, hôm nay là cơ hội cuối cùng để giành thắng lợi...

Xa-ít nghĩ rằng, tắc-xi chưa có ai, nên anh chạy về phía đó. Xê-vim mừng rỡ lao ra đón anh.

- Anh thân yêu, cô kêu lên,- chúng mình đi về nhà em hay đến chỗ các bạn của anh?

Xa-ít lạnh lùng nhìn cô. Nhìn ánh mắt anh, Xê-vim hiểu rằng cô đã bị thất bại. Sau khi hiểu điều đó, cô hét lên y hệt như bà Me-khơ-du-re:

- Cái gì? Anh nhìn gì tôi thế? Chắc là anh không ưa gì tôi phải không?...

Và không biết đây là lần thứ bao nhiêu, cô lại tháo chiếc nhẫn cưới và tức giận ném vào người Xa-ít... Sau đó cô lấy tay ôm mặt khóc nức nở. Cô biết làm sao bây giờ? Cô yêu anh đến thế cơ mà?...

Đến lúc đó Ai-xen mới từ trong xe chui ra và mỉm cười bước lại gần Xa-ít. Cô muốn khoác tay anh, nhưng anh khéo léo tránh sang một bên và vung mạnh đà đá vào chiếc xe ô-tô. Đó là cú đá cuối cùng của anh!...

Xa-ít tìm được xe tắc-xi và quay lại sân vận động. Anh bế A-khơ-met ra, đặt vào ghế sau ô-tô và đưa đến bệnh viện.

Sau khi khám cho người trung vệ nổi tiếng xong, bác sĩ nói rằng, cần phải

mở gấp, nếu không A-khơ-mét không đứng dậy được nữa.

- Còn bây giờ chúng tôi sẽ tiêm thuốc giảm đau và anh ta sẽ ngủ đến tận sáng...

Xa-ít bước lại gần A-khơ-mét...

- Anh thấy thế nào?

Khi mọi người nói cho A-khơ-mét biết về cuộc phẫu thuật sắp tới, anh buồn rầu nói:

- Thế là hết! Vĩnh biệt bóng đá!... Lẽ ra tôi cần phải bỏ bóng đá từ lâu rồi, nhưng cứ do dự mãi... Tôi sẽ sống thế nào bây giờ? Bằng cách gì được?... Anh Xa-ít, rất cảm ơn anh.- A-khơ-mét nói và rung rung nước mắt.

- Có gì đâu anh, A-khơ-mét, chính tôi phải cảm ơn anh mới phải...

Xa-ít ra khỏi bệnh viện. Trời bắt đầu sáng. Anh quyết định đi bộ về nhà, hai bàn chân đưa anh đến tòa biệt thự đang được phá hủy của dòng họ Ru-gi-xun - ngày mai sẽ không còn lại một dấu vết gì của nó nữa. Trái tim Xa-ít thất lại. Anh đi lang thang trong vườn, ngồi trên thành giếng mà trước kia anh đã bị rơi vào đó. Anh chờ đến khi trời sáng hẳn. Sau đó anh đứng dậy, quả quyết đi về nhà.

Theo thói quen cũ, anh vừa đi vừa nói chuyện với chính anh và vung vẩy hai tay. Vào lúc còn sớm thế này xung quanh không có ai cả. Và nếu ngẫu nhiên có người qua đường thấy anh, thì có lẽ Xa-ít sẽ dừng người đó lại và nói:

- Ngài có biết không, hình như tôi đã mắc phải sai lầm. Có lẽ tôi đã đi không đúng hướng. Tôi nghĩ rằng, cần phải làm lại từ đầu tất cả. Tôi chỉ không biết bắt đầu từ đâu? Nào?... Biết chơi gì bây giờ?...

Ngày hôm sau tất cả các báo đều nhất trí gọi Xa-ít là "Vua bóng đá".

Một ngày nữa trôi qua, và một tin giạt gân đã lan truyền khắp thành phố Xtăm-bun và cả nước. "Vua bóng đá" đã rời bỏ ngai vàng, rời bỏ bóng đá.

Nhà bình luận viên thể thao nổi tiếng và khách quan nhất là Ê-ron Ac-kan đã viết trên tờ báo của anh:

"Một ngôi sao đã lặn... Một ngôi sao mới của bóng đá nước ta, vừa mới mọc

lên, đã vụt tắt..."